C

137

Heather Graham

Îngerul întunericului

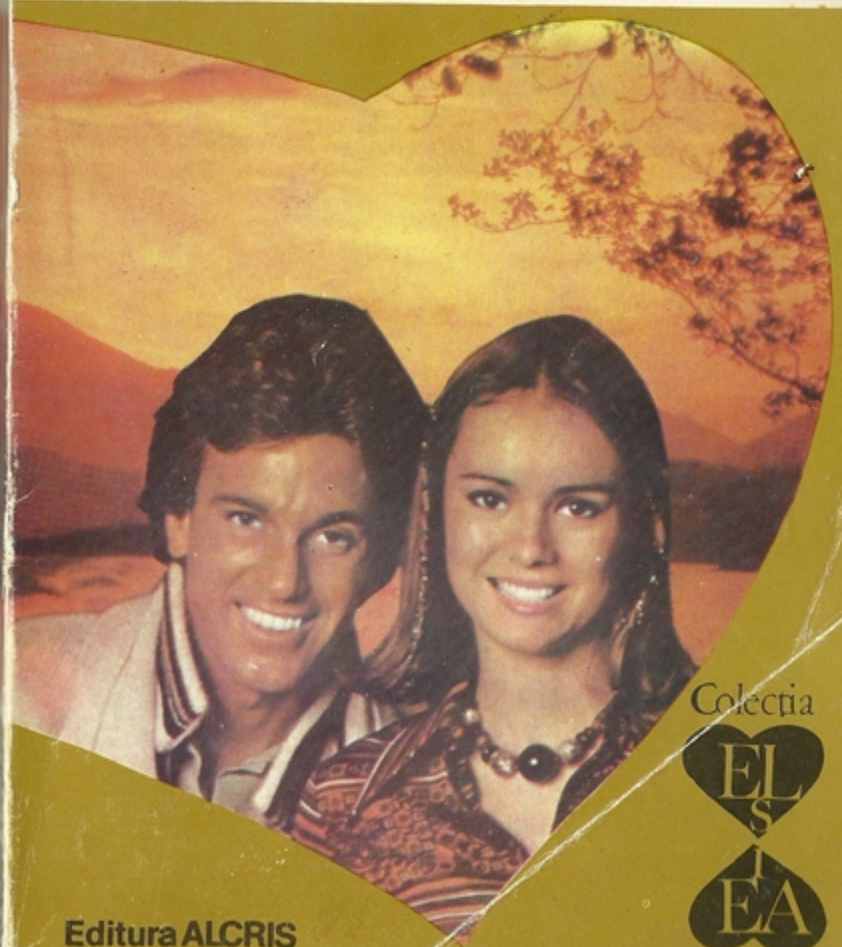

Colecția EL S EA

Editura ALCRIS

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-056-x

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

– Știu că este un șoc pentru tine, remarcă stânjenită Daisy Wiatt, preocupată de chipul palid și mirat al fiicei ei.

– Ar fi trebuit să-ți spun mai de mult, dar mi-a fost teamă că s-ar putea să te superi.

– *S-ar putea ?*

Kelda își dădu părul de un roșu-Tizian de pe frunte cu un gest brusc, chipul ei oglindind un amestec de neîncredere și mânie.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ai divorțat de acest bărbat acum patru ani ! De ce naiba ai început să-l vezi din nou ?

Daisy părea stânjenită. Minionă și blondă, abia trecută de patruzeci de ani, era o femeie frumoasă, dar acum pe chipul ei se citea încordarea.

– Când am auzit că Tomaso a avut un infarct... eu... ei bine...

Începu să se bâlbâie sub privirea furioasă a ochilor de un verde smarald.

– Am considerat că era politicos să-i scriu și să-i doresc sănătate, însă Tomaso mi-a răspuns atât de frumos și m-a rugat să-l vizitez... nu văd cum aș fi putut să-l refuz.

– Dar asta a fost acum trei luni, o dezaprobă Kelda cu voce tremurată. Te-ai văzut cu el în tot acest timp şi n-ai suflat o vorbă !

Daisy deveni roşie.

– La început, nu avea nici un rost. Au fost numai câteva vizite prieteneşti la spital. Tomaso părea aşa de singur. Nu avea mulţi vizitatori, în afară de...

Ezită, simţind încordarea fiicei ei şi îşi feri privirea înainte de a continua grăbită :

– În afară de Angelo, desigur.

Numele a fost ca o palmă neaşteptată pentru Kelda. Faptul că sensibila ei mamă n-a putut-o privi în ochi când i-a spus asta, n-a ajutat-o cu nimic. Stânjeneala vizibilă a lui Daisy a mărit disperarea Keldei. Într-o clipă îşi aminti ziua în care a împlinit optsprezece ani. Inexplicabil... de nescuzat. Kelda alunga amintirile care o bântuiau, refuzând să-şi reamintească de noaptea aceea groaznică şi oribilele ei urmări.

– Şi presupun că Angelo a fost la fel de rece şi dispreţuitor ca în perioada în care erai căsătorită cu Tomaso care a jignit familia Rossetti prin căsătoria cu o obscură coafeză ! spuse Kelda tăios, plină de furie. Sper că l-ai pus la punct, dar de fapt pun pariu că n-ai făcut-o !

Daisy îşi privea fix mâinile împreunate strâns, care se odihneau în poală.

– Eu şi Tomaso am ajuns la concluzia că n-ar fi trebuit să ne căsătorim atât de repede prima oară. Angelo nici măcar nu mă văzuse până atunci... şi natural că a fost şocat.

– Ştii ce, mă duc să fac nişte ceai.

Kelda era atât de furioasă încât simţi nevoia să iasă din cameră înainte să facă un infarct sau să spună ceea ce gândea cu adevărat. Cum putea mama ei să-i găsească scuze lui Angelo ? Cum a fost *posibil* să facă aşa ceva ? Când Tomaso Rossetti se căsătorise cu Daisy cu unsprezece ani în urmă, fiul acestuia, Angelo, o batjocorise, o umilise şi o tratase ca şi cum ar fi fost o intrigantă, o aventurieră oarecare gata să se arunce în braţele primului venit. Mama blândă şi tăcută a Keldei suferise agonia înfrângerii în mâinile fără milă ale lui Angelo.

În siguranţă, în bucătăria ei mică, Kelda încercă să se calmeze, respirând profund de câteva ori. Amintirile ei despre a doua căsătorie a lui Daisy, scurtă de altfel, erau extrem de dureroase. Descoperirea că Tomaso era încurcat cu o altă femeie, cu toate aerele de fidelitate pe care le arăta faţă de mama ei, o zdruncinase pe Kelda. Divorţul lor însemnase o imensă uşurare. O eliberare de povara secretului pe care nu avusese curajul să-l dezvăluie mamei ei. Şi acum mai putea să-i spună lui Daisy adevărul ? Nu putea, pentru că nu avea nici o dovadă concretă... doar o simplă şi stânjenitoare afirmaţie a unei colege de clasă.

* * *

O ştire scurtă despre Tomaso apăruse în ziar.

– Arată de parcă nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase, nu-i aşa ?

Helena chicoti.

– Are o amantă de ani de zile, o blondă pe care o vede în ascuns în week-end-uri. Se întâlnesc în

baruri, la țară. Chiar dacă abia s-a însurat, încă se mai întâlnesc... tatăl meu i-a văzut îmbrățișați într-un colț întunecat, săptămâna trecută. Se țineau de mână și se sărutau. Toată lumea abia așteaptă să-i întâlnească noua soție și să vadă cum arată...

— Este mama mea, îi răspunsese Kelda.

— Oh, Doamne, îmi pare rău. Nu știam.

La naiba, de ce nu-i spusese lui Daisy imediat după divorț ? Pentru că în mod natural, crezuse că divorțul va fi definitiv. Așa erau cele mai multe divorțuri.

— Pur și simplu nu eram potriviți, îi spusese cu timiditate Daisy atunci, părând că nu avea nici o bănuială despre infidelitatea lui. Și acum Tomaso avea tupeul să-i propună să se căsătorească a doua oară cu el ! Cum naiba ar fi putut să prevadă o astfel de posibilitate ? Și Dumnezeu știe, chiar în acele momente nu-i mai trebuiau alte probleme în plus. Avea și așa destule !

Totuși, ea încercase să-și înăbușe amărăciunea, deoarece mulțumită unei publicități proaste de care avusese parte în ultima vreme, cariera ei ca top model era terminată. Își tot spusese că nu avea rost să plângă și să se vaite, pentru că acum era mai importantă încurcătura mamei ei.

Kelda își adorase tatăl, deși amintirile despre el erau destul de vagi și erau constituite pe imaginea încețoșată a unui bărbat vesel, iute la mânie, dar și la râs. Avea numai cinci ani când tatăl ei începuse să lucreze în străinătate perioade lungi de timp. Îi rămăsese numai câteva fotografii îngălbenite, cu el când era tânăr. Invariabil, mama ei începea să plângă ori de câte ori încerca să vorbească despre el. Dar încă mai păstra toate scrisorile pe care el le

trimisese. Când împlinise doisprezece ani, tatăl ei murise în urma unui infarct și acest lucru o distrusese pe mama ei, atunci...

Totuși, patru luni mai târziu, Daisy își revenise și se căsătorise cu Tomaso Rossetti.

Mama ei fusese proprietara unui mic salon de frumusețe, iar Tomaso fusese unul dintre cei mai bogați acționari al lui Rossetti Industrial Bank. Daisy fusese cea care ani de zile îi aranjase părul lui Tomaso, dar ei nu-i spusese niciodată nimic. Într-adevăr, nu-l întâlnise niciodată pe Tomaso înainte de căsătoria mamei sale cu el.

Prima dată când a auzit de căsătorie, în biroul directoarei, a fost șocată. Chemată din clasă fără să fie avertizată de ceea ce va afla, Kelda a fost complet năucită când s-a aflat față-n față cu un străin care o ținea pe mama ei de mijloc cu un aer de proprietar și care i-a spus că era tatăl ei vitreg. Nici ea nu reacționase chiar politicos. Fusese îngrozită, revoltată și ostilă pentru că mama ei, pe care o iubea atâta, îi ascunsese acest lucru. Nu fusese un început promițător.

În acea perioadă, Kelda și fratele ei Tim locuiau la o mătușă în vârstă, într-un cartier liniștit din Liverpool, văzându-și mama din când în când în week-end-uri. Daisy nu putuse să-și găsească o slujbă mai bună prin împrejurimi și salariul ei nu-i permitea să angajeze pe cineva care să aibă grijă de copii după orele de școală. N-a vrut s-o asculte pe Kelda, când o susținut că era destul de mare ca să-și poarte singură de grijă. Locuind într-un cartier nu prea grozav din Londra, Daisy fusese convinsă că copiii ei vor fi mai în siguranță la mătușa ei.

– De acum vom fi împreună ! spusese cu entuziasm Daisy. Tomaso vrea să formăm o familie mare şi fericită. A cumpărat o casă frumoasă în Surrey.

Cu Tomaso s-ar fi descurcat şi cu ochii închişi, dar cu Angelo a avut probleme de la început. Angelo Cesare Rossetti. În City îl porecliseră Îngerul Întunericului. Porecla i se potrivea ca o mănuşă. Ca un înger întunecat al răzbunării, distrusese pe oricine şi orice avusese nebunul curaj să-i stea în cale. În comparaţie cu el, tatăl lui era un pisoi, un gentleman de modă veche, care trata femeile ca pe nişte creaturi din porţelan care aveau nevoie de protecţie şi afecţiune.

În timp ce în primul an de căsătorie Tomaso şi Daisy plecau regulat în străinătate în ceea ce părea a fi o nesfârşită lună de miere, fără îndoială vrând să scape de atmosfera înveninată din casa lor din Anglia, Kelda fusese lăsată în puterea lui Angelo, fratele ei vitreg venit din iad, care o detestase din prima clipă. Dacă se gândea bine, fusese reciproc, recunoscuse ea strâmbându-se. Chiar şi acum, când vedea numele lui Angelo în ziarele de scandal, simţea cum o cuprind ura şi furia, făcând-o să-şi piardă controlul.

* * *

În timp ce trântea ceştile pe tavă, îşi spuse că ar trebui să se concentreze asupra păcatelor lui Tomaso şi nu asupra păcatelor fiului lui. Tomaso, care probabil că poruncise tuturor rudelor şi cunoştinţelor lui să nu vină să-l viziteze la spital pentru ca el să poată trage sforile şi să vorbească despre suferinţele lui,

mai ales despre singurătatea lui. Daisy era o persoană uşor de impresionat.

Ei bine, niciodată nu se va spune despre Kelda că nu şi-a îndeplinit sarcinile, chiar când acestea au fost neplăcute. Prima dată, membrii familiei Rossetti îi făcuseră viaţa grea mamei ei. Kelda intenţiona să-şi facă mama să se gândească de două ori, de trei ori chiar, înainte de a se recăsători cu Tomaso.

– Aşadar, când te-a cerut din nou în căsătorie ? o întrebă ea cu un zâmbet larg în timp ce turna ceaiul în ceşti.

– Aseară în timpul cinei.

– Deci a ieşit din spital ?

Vag, Kelda sperase că Tomaso o ceruse în căsătorie pe când era în spital. Atunci expresia visătoare de pe chipul mamei ei ar fi putut fi interpretată ca o expresie de compătimire.

– Oh, de mult. N-a fost chiar un infarct, ci un preinfarct, îi explică Daisy. Angelo l-a convins să se retragă. Angelo ştie cum să-l ia şi el a fost aşa de blând...

– Angelo ? Blând ? o imită Kelda, nevenindu-i să creadă.

Daisy se încordă.

– A trimis maşina să mă ia şi să mă ducă acasă ori de câte ori il vizitam la spital.

– Şi câte ciocniri aţi avut ?

– Zău, Kelda, Angelo a fost formidabil, murmură Daisy neliniştită. Am... am luat şi masa împreună. A fost copleşitor, dar el a încercat să fie prietenos şi atent...

Keldei îi venea să râdă. Angelo... blând, minunat, atent ? Numai mama ei cea credulă ar fi putut să fie atât de uşor de dus. Pe de altă parte, era pro-

fund rănită că atâtea lucruri se întâmplaseră fără ştirea ei.

– Ştie că tatăl lui te-a cerut din nou în căsătorie ?

Daisy aprobă din cap şi zâmbi. Kelda strânse din dinţi.

– Angelo a întrebat şi de tine, îi spuse mama ei, căutând s-o impresioneze. A fost foarte înţelegător şi compătimitor în legătură cu... ei bine, cu povestea aceea groaznică din ziare.

Kelda se albi de furie şi ruşine şi întoarse capul. Desigur, nici nu sperase că Angelo nu se distrase de minune pe seama necazurilor ei recente. Niciodată nu citea bârfele din ziare, dar de data asta putea paria că făcuse o excepţie când presa de scandal se repezise asupra ei. Ea se simţea încă pângărită şi calomniată de minciunile care se scriseseră despre ea, pe care le răspândise fostul ei prieten drept răzbunare.

– Îmi pare atât de rău că nu te-ai despărţit de Danny Philips în termeni mai puţin duri. Daisy suspină cu regret.

– Era un bărbat căsătorit, îi reaminti Kelda cu o voce acră. Era natural să mă despart de el, imediat ce am descoperit *adevărul*.

– Bănuiesc că n-a vrut să se îndrăgostească de tine, murmură Daisy cu tristeţe.

– Nu era îndrăgostit de mine... voia numai să se culce cu mine, ca toţi ceilalţi, de altfel ! o informă Kelda.

– Dar trebuie să fi fost teribil de rănit, fiindcă a încercat să se sinucidă, şi poate că dacă te-ai fi dus la spital să-l vezi...

– L-aş fi omorât, o întrerupse furioasă Kelda. A încercat să se sinucidă pentru că nevasta lui aflase că iese cu mine. A făcut-o ca să se întoarcă la ea şi apoi a aruncat toate porcăriile acelea asupra mea ca să se răzbune.

– A fost groaznic din partea lui să spună toate acele minciuni despre tine. Imenşii ochi albaştri ai lui Daisy înotau în lacrimi. I-am spus lui Angelo că niciodată nu te-ai culcat cu un bărbat...

– Ce... ce... ai zis ?

Daisy roşi.

– Am vrut ca Angelo să ştie că nu a fost nimic adevărat din ceea ce s-a scris. Tu nu eşti tipul acela de fată.

Kelda era îngrozită. Îşi adora mama, dar acum simţea că-i venea s-o strângă de gât.

– Kelda se păstrează pentru căsătorie, tocmai termina mama ei de spus.

Şi-l putea închipui pe Angelo, încercând să nu se înece cu vinul şi amuzându-se copios pe seama credulităţii mamei care-şi considera fiica o virtuoasă. Kelda trecea prin toate chinurile iadului.

– Ei bine... ce crezi ? o întrebă Daisy.

– Despre ce ?

– Despre căsătoria mea cu Tomaso ?

Kelda încercă să se stăpânească.

– Cred că faci cea mai mare greşeală din viaţa ta. Dar desigur... tu hotărăşti. Cred că ideea de a forma împreună o familie fericită este prematură.

Necăjită şi dezamăgită, Daisy îşi ascundea cu greutate lacrimile.

Simţindu-se vinovată, Kelda îşi tot spunea că ceea ce făcea era spre binele mamei ei.

– Încă nu i-ai dat un răspuns ?

— Nu, recunoscu Daisy.

— Dacă te căsătorești cu el, bineînțeles că n-o să întrerupem legăturile... presupun că o să luăm masa împreună din când în când...

— D-da, înghiți Daisy în sec, plecându-și capul. Dar noi două suntem atât de apropiate... ce zici de week-end-uri ?

— Niciodată n-o să calc într-o casă în care Angelo vine permanent, i-o tăie Kelda fără nici o ezitare.

* * *

— Vrei să zici că abia acum ți-a spus ?

Tim, fratele ei, izbucni în râs.

— Asta este Daisy.

Se întâlniseră a doua zi. Luau masa într-un bar din apropierea companiei unde lucra Tim.

— Nu este amuzant deloc ! De ce nu m-ai avertizat ? se răsti Kelda aruncând o privire de gheață bărbatului de la masa cealaltă, care se holba de când intrase.

Tim îi aruncă o privire jalnică.

— Icebergul și-a înmormântat o altă victimă...

— Urăsc porecla asta !

Își înfipse dinții perfecți în coada unei frunze de țelină. În timp ce mesteca, își aruncă pe spate coama de culoarea roșului specific pre-Rafaeliților, care-i acoperi cu buclele bogate umerii subțiri.

— N-o mai folosi !

— OK... OK !

Tim ridică mâinile în semn că se predă.

— De ce nu mi-ai spus că se întâlnesc din nou ?

Chipul mobil al lui Tim se încordă.

— Am bănuit cum vei reacționa.

— Pun pariu că tu ești de acord, măgar laș ce ești ! spuse Kelda printre dinți, aplecându-se peste masă. Nici nu-ți pasă dacă Tomaso se va întâlni și cu alte femei fără ca ea să știe ?

Tim roși.

— Nu cred că este treaba mea.

— Oh, în regulă, amice !

Tim se strâmbă.

— Cât de mult crezi că s-a amestecat Angelo în povestea asta ?

Kelda îngheță.

— Cred că nu s-a amestecat deloc !

Tim nu se lăsă influențat de tonul ei hotărât.

— Este adevărat... că nu-l pot suferi !

Cu mâini țepene rupse un morcov în două, dar ochii îl priveau fix.

— Dar pe mine mă interesează mama.

— Ți-e frică de Angelo. Tim părea amuzat.

— Nu fi ridicol... îl urăsc și-l disprețuiesc... însă în mod sigur nu mi-e frică de el.

Tim vorbi din nou.

— De fapt, exact, ce s-a întâmplat în noaptea aceea când ai împlinit optsprezece ani ? Niciodată n-am aflat de ce Angelo a dispărut. Tomaso era negru de furie, iar mama era în pragul unei crize de isterie a doua zi la micul dejun.

Kelda se albi la față.

— Nu vreau să discut despre asta, spuse ea cu o voce gâtuită.

Își simțea stomacul ghem. Fu cuprinsă de o transpirație rece. Și dacă ar trăi o sută de ani, coșmarul din acea noapte nu l-ar putea uita. Angelo o dis-

trusese. La cea mai sensibilă vârstă îi infiltrase o atât de mare aversiune față de sex încât nici acum nu reușise s-o învingă. Icebergul este mort de la gât în jos, reflectă ea cu durere și amărăciune. Nu putea suporta ca un bărbat să se apropie prea mult de ea. I se făcea pielea ca de găină când un bărbat încerca s-o seducă. O făcea să se simtă murdară, ieftină. Angelo o adusese în starea asta... cu disprețul și repulsia lui.

– Nu ești nimic altceva, decât o mică vagaboandă. Nu are importanță câți bani a cheltuit tatăl meu cu tine... niciodată n-o să reușești să-ți depășești condiția.

Cu greu, Kelda își învinsese greața. Era pierdută în trecut, distrusă de o acuzație care pur și simplu mărise puternica ei vulnerabilitate pe care și-o ascunsese de lume cu atâta grijă.

– Se pare că Angelo îi încurajează pe mama și pe Tomaso, remarcă Tim. Dacă aș fi în locul tău, nu le-aș mai băga bețe-n roate.

– Te-ai văzut cu el, nu-i așa ? vru să știe Kelda.

Tim evită să-i întâlnească privirea.

– Într-o zi, săptămâna trecută, m-a sunat la birou... Tușă stingherit. De fapt, s-a oferit să-mi aranjeze o slujbă mai bună...

– Deci, trebuie să lupt singură, îi aruncă Kelda.

Tim privi cu atenție la expresia neliniștită de pe chipul ei frumos.

– Să știi, Kelda, este un tip dur, atunci când cineva i se opune. Nu te băga. Mama este o femeie matură. Las-o să ia singură hotărârile. Și dacă Angelo este hotărât să îngroape securea...

– O s-o dezgrop eu și o să i-o înfig în spate, continuă ea necruțătoare. Nu am nici o intenție să

mă amestec între mama și Tomaso, dar nici nu intenționez să fac parte din fericita familie. Nu mai am optsprezece ani. Am viața mea.

Tim gemu.

– Nu ești nici pe jumătate atât de tare pe cât vrei să pari. Dacă-l superi, Angelo n-o să te ierte. O să te distrugă.

Mâinile îi tremurau ușor când ridică paharul. Imaginația lui Tim o făcu să se înfioare.

– Ai mai reușit ceva în ceea ce privește cariera ta ? întrebă brusc Tim.

Kelda se strâmbă.

– Încerc să-mi vând apartamentul.

– Este chiar așa de rău ? Tim era uimit.

– Când agenția Fantasy a încetat să mă solicite, am pierdut jumătate din venit... apoi au urmat celelalte renunțări, îi spuse ea cu greutate.

– Dar o să-ți revii... ești celebră !

– Cu o reputație proastă, îl corectă ea cu amărăciune. Și nu asta este imaginea pe care o doresc cei care vând cosmetice și parfumuri scumpe. Contractul meu cu agenția încetează peste două luni și nu cred că va fi reînnoit...

Tim murmură ceva mai puțin ordotox la adresa lui Danny Philips, apoi zâmbi.

– Ar trebui să te căsătorești cu Jeff. Te place și va moșteni toate hotelurile lui tăticu...

Kelda își ascunse disprețul. Știa că-i va lipsi luxul pe care-l avusese datorită câștigurilor, dar nu avea nici o intenție să se mărite ca să-și mențină stilul de viață.

– Ar fi trebuit să nu mă mai văd cu el de mult, îi spuse ea strâmbându-se.

– Îmi place de Jeff. Tim se încruntă la ea. Nu fi dură cu el.

În timp ce se îmbrăca pentru întâlnirea din seara aceea, Kelda se strâmba. Deja încercase de două ori să se despartă de Jeff cu blândeţe şi dăduse greş. Mare lucru, având în vedere imaginea ei de căţea fără inimă. Îl plăcea pe Jeff, dar o luase prea în serios. El nu era domnul Perfecţiune de care aiurita ei mamă vorbea întruna. Cu mult timp în urmă ea ajunsese la concluzia că domnul Perfecţiune nu există. Oricum, nu pentru ea. Era atrasă numai de bărbaţi nepotriviţi.

Nemernici, tirani. Pentru cei mai mulţi bărbaţi ea era trofeul pe care să-l arate, un obiect pentru sex, al cărui rol era să stârnească invidia prietenilor. De aproape un metru optzeci desculţă, Kelda avea silueta zveltă a unui cal pur-sânge şi un chip extraordinar de fotogenic. Avea o piele strălucitoare, un păr superb şi ochii frumoşi. La şaisprezece ani, înflorise dintr-o dată. Se transformase dintr-o copilă stângace, cu pieptul plat, într-o tânără strălucitoare după care capetele se întorceau singure. Această atenţie era un balsam în faţa înfumurării şi răutăţilor lui Angelo.

Fusese foarte aproape de a o împiedica să devină manechin. Dacă n-ar fi fost divorţul, ar fi sfârşit prin a se prezenta la ultimul examen.

– Las-o să piece la Londra şi va înnebuni de tot, prorocise Angelo. Este prea imatură, prea indisciplinată şi prea uşuratică.

Dar ea îşi găsise drumul spre succes şi apăruse pe coperta revistei Vogue. Îşi aminti fără tragere de inimă că acţionase mai degrabă copilăreşte trimiţându-i o copie după acea ediţie lui Angelo, îngrozită că el n-ar fi văzut-o. Foarte copilăresc, fu de acord. Dar, de fapt, întotdeauna, Angelo scosese la suprafaţă tot ce era mai rău în ea.

* * *

Jeff sosi cu un imens buchet de trandafiri roşii şi inima ei se înmuie. Urmă masa la lumina lumânărilor. Nu avea importanţă de câte ori încercase să schimbe subiectul. Jeff revenea mereu la căsătorie. Era ca un câine care nu renunţa la os.

Se simţea uşor vinovată. Jeff stătuse neclintit lângă ea, când ziarele de scandal o atacaseră. Ceilalţi prieteni o părăsiseră ca şobolanii când simt că se scufundă corabia. Jeff crezuse în nevinovăţia ei. Ce păcat că nu se poate iubi la ordin, gândi necăjită. Aprecia prietenia lui Jeff, dar începuse să-şi dea seama că indiferent de ceea ce făcea, era destinată să piardă.

– Zău că ţin foarte mult la tine, accentuă ea cu grijă.

– Nu vreau doar să ţii la mine. La naiba ! mormăi el neaşteptat de înflăcărat. Vreau să te căsătoreşti cu mine.

– Nu pot.

Restul cinei se derulă între rugăminţi şi puternice accese de supărare. Kelda reuşi să-l înveselească, dar el băuse prea mult ! Din fericire, deja acceptase să-l însoţească la clubul lui unde urma să se întâlnească cu prietenii. Încercarea ei de a renunţa la acest plan a fost primită cu supărare. Temându-se de o scenă în public, se pregăti sufleteşte să înfrunte cea mai rea parte a serii. Dacă era posibil, ar fi vrut

să nu-i rănească speranţele lui Jeff. Mai târziu îşi dădu seama că greşise. În foaierul clubului, Jeff încercă s-o ia în braţe şi ea îl lovi peste mână cu furie. Mai ales că ceea ce ura cel mai mult era să brutalizeze pe cineva în public.

– Sunt nebun după tine ! spuse el cu o voce stridentă. Asta nu înseamnă nimic pentru tine ?

– Dacă nu te comporţi civilizat, plec acasă, şopti ea printre dinţi şi-i întoarse spatele, sperând că el o să-şi revină.

O secundă mai târziu, îngheţă, şocată să-l vadă pe Angelo la câţiva paşi de ea. Îşi dădu seama că el era în avantaj. El o văzuse primul. Având peste un metru nouăzeci, era printre puţinii bărbaţi capabil s-o privească de sus, chiar dacă ea purta pantofi cu toc înalt.

Se simţea paralizată, inima îşi înteţi bătăile, se roşi brusc ca apoi, încet, să se albească la faţă. Privirea de gheaţă a ochilor negri o diseca. Se încordă, gata să atace.

– Kelda, presupun că nu ţi-ai pierdut limba.

Vocea calmă şi cultivată străbătu aerul provocând vibraţii care-i încreţiră pielea, făcând-o să se înfioare. Semăna cu o panteră neagră, zveltă, înspăimântătoare, gata de atac.

– Ai auzit pe cineva vorbind ? îl întrebă ea pe Jeff, luându-l de braţ cu o mână tremurătoare, gata de atac.

Trecu pe lângă Angelo şi eleganta blondă agăţată de braţul lui, cu nasul ridicat în vânt.

– Îţi dai seama cine era ? îi rosti Jeff în ureche.

– Odată, demult, mama mea a fost căsătorită cu tatăl lui. Nemernicul acela a fost fratele meu vitreg. Şi nu m-am despărţit de el în termeni aşa de buni încât să simt nevoia să discut cu el în public.

– De ce nu mi-ai spus că mama ta a fost măritată cu Tomaso Rossetti ?

Jeff era profund impresionat de oricine avea un cont mai mare în bancă decât al lui.

– Nu era important.

– Tocmai l-ai jignit pe Angelo Rossetti, gemu el. Ai înnebunit ?

În timp ce se aşeza, Kelda tremura de nervi.

– Odată mi-a spus că am comportarea unui copil de mahala. Acum trebuie să fie mulţumit când a văzut cât de elegant l-am concediat.

Se pare că şocul îl trezise pe Jeff.

– Tatăl meu a făcut un împrumut de un milion de dolari la Banca Rossetti şi acum dorim să mai facem un împrumut. Am fost aşa de şocat de cum te-ai comportat, încât nici n-am putut să vorbesc. Se sculă brusc de pe scaun. Mai bine mă duc să-mi cer scuze.

Începuse s-o doară capul.

– Îmi pare rău... n-am avut intenţia să te amestec...

– Dumnezeule, ar fi trebuit să te gândeşti ! mormăi Jeff. Nimeni nu-l tratează aşa pe Angelo Rossetti, ca apoi să scape basma curată.

– Cred că ţi-ai dat seama că eu am reuşit, îl asigură ea cu mai multă încredere decât simţea cu adevărat.

Mersese prea departe. Se lăsase condusă de furie şi de celelalte emoţii pe care nu voia să le analizeze. N-o să se înveţe minte niciodată ? Angelo o ironizase şi ea se repezise la momeală. Nu se mai simţea o adolescentă, ca vârstă, dar în mod evident n-o arăta şi în comportament. Abia acum îşi dădea

seama de intensitatea umilinței care o copleșise în prezența lui Angelo. Nimic nu se schimbase.

Absolut nimic nu se schimbase. Își dădu seama de asta dintr-o singură privire. Angelo o privise cu atâta răceală și dispreț. N-ar fi simțit atâta dispreț nici pentru prețul pe care călca. Desigur, n-o mai văzuse din *noaptea aceea*... nici măcar o singură dată, nici măcar pentru o singură clipă. El plecase în străinătate și la scurt timp după aceea, părinții lor se despărțiseră. Se cutremură în fața atacului neașteptat al amintirilor și emoțiilor confuze, nici una plăcută.

În seara asta reacționase în legitimă apărare, așa cum făcuse atât de des în ultimul timp. Cel mai bine, purtarea ei ar fi definită ca „love și fugi", recunoscu ea rușinată. Dacă n-ar fi plecat imediat, și-ar fi pierdut controlul și și-ar fi dat seama că luată pe nepregătite era vulnerabilă. Natural, ura lui se va aprinde din nou la perspectiva reintrării ei în familie, cu manierele ei de copil de mahala și cu promiscuitatea ei proverbială.

Dar de data aceasta, Angelo i-o luase înainte. De data aceasta, o izolase. Recunoscuse manevrele subtile ale lui Angelo în ceea ce-i privește pe Daisy și pe Tim. Cum de ei nu-și dau seama ? Tim era sincer încântat de ideea de a face parte din nou din familia Rossetti. Tim era întotdeauna lefter și mereu avea datorii, iar Tomaso era mână largă.

Tim, la fel ca și mama ei, îl veneraseră pe Angelo. El era atât de deștept încât terminase universitatea în adolescență. Angelo vorbea fluent mai multe limbi străine, ceea ce-i făcea pe ceilalți să se ploconească în fața lui, și avea un succes atât de uluitor în domeniul finanțelor internaționale încât era în mod curent solicitat să dea sfaturi. Pe deasupra, devenise cel mai tânăr director executiv la Rossetti Industrial. Gurile rele care vorbiseră de nepotism tăcuseră de mult. Tot ce atingea Angelo se transforma în aur. Ceea ce spunea el era citat în ziarele importante din domeniul financiar. Tomaso spunea pur și simplu că fiul lui scotea bani din piatră seacă.

— Trebuie să-ți spun că a fost foarte politicos. Jeff avea un aer relaxat. Ne-a invitat la masa lor.

Kelda înțepeni.

— Dar prietenii tăi ?

Jeff se strâmbă.

— Nu fi naivă, Kelda. Când primești o invitație de la Angelo Rossetti, nu poți să refuzi. Nici nu știi ce influență are...

— Îmi pare rău. Am o durere de cap teribilă. Se ridică cu o expresie disprețuitoare pe chip. Poți să-mi chemi un taxi, te rog...

Încet, Jeff clătină din cap.

— Kelda...

Dar ea era hotărâtă. Să se ascundă în spatele unui astfel de truc ? În nici un caz nu-i va da posibilitatea lui Angelo să râdă de ea în public. Era extraordinar în direcția asta. Fusese o perioadă când ea nu avusese destulă minte ca să-i zădărnicească planurile... o perioadă când s-ar fi repezit la el cu pumnii, metaforic vorbind, fără să țină seama de prezența altora. Dintr-o dată fu deosebit de mulțumită că avea douăzeci și patru de ani și nu mai era adolescenta nesigură și nefericită care încerca să pară mai în vârstă decât era.

Jeff era furios. În taină, Kelda se amuza de faptul că șansa de a face cunoștință cu o persoană influentă îl trezise de-a binelea și-i abătuse atenția de

la ideea fixă că o iubea şi că voia să se căsătorească cu ea. Insistând ca el să se ducă să-şi întâlnească prietenii, Kelda plecă singură acasă.

Aprinzând lumina în salon îşi aruncă pantofii din picioare şi porni robotul telefonului. Nimic. Altădată ar fi aşteptat-o cel puţin o duzină de mesaje. Nu acum... acum nu mai era de actualitate. Icebergul care făcuse un om căsătorit să se sinucidă. Apartamentul ei va fi vândut sub preţul pe care-l plătise atunci când îl cumpărase. Contul din bancă era aproape gol. Avusese o asigurare pentru accident sau rănire, dar suma nu fusese aşa de mare. Ziarele o transformaseră într-o persoană detestabilă. Apăruseră o grămadă de poze cu soţia lui Danny, cu faţa scăldată în lacrimi. Soţie de care ea habar nu avusese că există şi care trăia la ţară şi avea grijă de cei doi copii, în timp ce Danny ducea o viaţă de bărbat necăsătorit la oraş.

De fapt, la fiecare sfârşit de săptămână când Danny pleca acasă, îi spunea că merge să-şi vadă părinţii în vârstă. Scoţând un sunet gâtuit între râs şi plâns, Kelda îşi acoperi faţa cu mâinile tremurătoare. Cum a putut să fie aşa de stupidă ? Şi cum o putut el să spună atâtea minciuni ? Desigur, pentru bani, îşi spuse ea cu cinism. Adevărul gol-goluţ nu s-ar fi vândut bine în presă. Danny a făcut-o să pară ca o căţea plină de vicii, care schimba bărbaţii ca pe batiste şi-i arunca atunci când se plictisea de ei. Şi adevărul... adevărul crud era prea puţin patetic.

Acum era îmbrăcată într-o clasică rochie neagră, foarte sexy, care-i scotea în evidenţă silueta perfectă şi picioarele lungi. Cine era ea ? se întrebă în timp ce se uita la imaginea reflectată în oglinda din dormitorul ei. O impostoare din cap până-n picioare !

În mod sigur mai puţin femeie decât sărmana soţie a lui Danny, care-l iubea şi care-i dăruise copii şi care aparent dorise să se împace şi să-l ierte din momentul în care acesta intrase în spital.

Oare cum este să iubeşti în felul acesta ? Nu-şi putea imagina... niciodată nu fusese îndrăgostită, o singură dată încercase o dorinţă devoratoare... şi *asta* nu-şi îngăduie niciodată să-şi amintească. O rănise atât de tare, fusese uluită de propria ei slăbiciune. Durerea era încă adânc înrădăcinată în ea şi acţiona ca un sistem de alarmă. Dacă un bărbat o lua în braţe şi dacă simţea ceva, alarma se declanşa. *Dacă mă face să-l doresc... Ce se va întâmpla atunci ?* Simţea cum îngheaţă şi în interior şi pe din afară.

Interfonul de lângă uşă sună. Era ora două dimineaţa. Cu sprâncenele încruntate, apăsă pe buton.

– Angelo... Stomacul i se strânse de teamă. Se dădu un pas înapoi. Pleacă ! ţipă ea în interfon.

Auzi vorbindu-se încet, ca şi cum mai era cu cineva.

– Calmează-te, *cara*, susură Angelo.

Clipi uimită, din cauza vocii mângâietoare. Kelda îşi reveni şi îi răspunse cu o voce în pragul isteriei :

– Lasă-mă în pace !

Se îndreptă spre uşă, respirând repede şi se întoarse în salon unde se aşeză pe sofa. Avusese o seară groaznică şi urma o lună groaznică. Nu era în stare să lupte cu Angelo. Vag, îşi dăduse seama că va veni, dar nu se aşteptase să fie aşa de curând.

– Credeţi că este nevoie să chem un doctor, domnule Rossetti ? auzi o voce care-i era cunoscută.

Era portarul de noapte.

— Nu... Cred că nu va fi necesar acum, că sunt aici. Mulţumesc din nou.

— Sunt bucuros că am putut să vă fiu de folos, domnule Rossetti.

Auzi un foşnet de bani trecând dintr-o mână în alta şi încă nu-şi putea reveni. Nu-i venea să creadă că Angelo reuşise cumva să pătrundă în intimitatea apartamentului ei şi încă cu ajutorul portarului de noapte.

Angelo apăru în prag.

— Dacă nu ieşi, chem poliţia ! ţipă ea.

CAPITOLUL II

Kelda îl zgândărise pe Angelo în foaierul clubului. Îl privise şi totuşi nu-l văzuse. Privirea îi alunecase rapid peste el ca şi cum ceea ce vedea îi făcea rău. Şi avusese dreptate... Nu-i aşa ? Angelo era formidabil din cap până-n picioare.

— Mamă, dar chiar eşti grozav, ciripise ea prima dată când îl văzuse.

Avea treisprezece ani şi privea cu uimire perfecţiunea clasică a chipului şi corpul zvelt care se potrivea perfect cu trăsăturile dumnezeieşti. Uluitor, Tomaso râsese. Angelo, nu.

Şi atunci ca şi acum, Kelda stătuse privindu-l fix, chiar şi după ce râsul încetase. Avea pomeţii înalţi ca ai unui prinţ tătar, gene lungi, ochii negri strălucitori şi un nas puternic şi aristocratic. Cu alte cuvinte, avea o putere de seducţie devastatoare. Atunci, la treisprezece ani, nu ştia ce-l făcea atât de atrăgător... dar acum ştia.

Angelo era incredibil, excesiv de sexy. Forţa şi energia pură loveau ca o putere malefică o persoană neatentă. Această aură îl înconjura pe Angelo. Când ajungeai la o anumită vârstă, gândi ea, la acea vârstă când te ruşinai de propriile gânduri numai

uitându-te la un bărbat ca el, te găseai întrebându-te cum era cu el în pat...

O voce unică îi şopti cu răutate în ureche că ea nu era cu totul străină şi neştiutoare de cum era Angelo la pat... şi brusc, un val de umilinţă făcu să roşească pielea ei ca fildeşul. I se părea greu de crezut că această persoană era acum aici. Asta era prima oară când stăteau faţă în faţă de la acea noapte de neuitat de acum şase ani...

– Poliţia, îi reaminti el amuzat. Nu voiai s-o chemi ? Sau ţi-ai dat seama că într-adevăr nu-ţi poţi permite publicitatea ?

În acest timp, ea strângea din dinţi încercând să-şi păstreze firea.

– Cum l-ai convins pe portar să te lase să intri ?

– I-am spus că vrei să te sinucizi, îi răspunse el tărăgănat. Probabil că o să vrei s-o faci după ce termin cu tine.

– Ieşi afară ! Ieşi afară din apartamentul meu !

– Nu va mai fi apartamentul tău pentru mult timp. Angelo o privi fără să-şi ascundă bucuria. Bănuiesc că vei suferi o pierdere destul de importantă la preţul pieţei... preţul de vânzare n-o să acopere ipoteca.

– Du-te dracului ! spuse ea, tremurând. Ştiu asta, nu sunt atât de proastă...

– Numai că n-ai reuşit să-ţi iei un singur examen, în toţi anii pe care i-ai petrecut prin pensioanele scumpe, o întrerupse el.

– Mă săturasem, răspunse ea printre dinţi, refuzând să răspundă la provocare.

– Nu mă surprinde, fu el de acord. Dacă m-ai fi ascultat, ai fi continuat cariera de manechin şi ai

fi avut şi o educaţie pe care să te sprijini. Aşa cum stau lucrurile, nu ai nici una...

– De fapt, nu cred că ai venit aici numai ca să-ţi cânţi triumful, îl întrerupse ea, plictisită.

– Vreau să-ţi explic clar care este situaţia ta actuală, îi spuse el cu un ton de conversaţie. Dacă crezi că ai atins limita, te înşeli. Viaţa poate deveni mult mai grea... cu un mic ajutor din partea mea.

Avertismentul lui încă vibra în aer făcând-o să-i îngheţe sângele în vene. Tuşi încercând să-şi dreagă vocea.

– Mă ameninţi ?

– Te surprinde ?

Angelo se aşeză cu graţia-i înnăscută într-un fotoliu, continuând s-o examineze cu răceală.

– Nu am nici o intenţie să te las să te amesteci între tatăl meu şi mama ta pentru a doua oară.

Kelda îşi umezi buzele.

– A doua oară ?

– Acum şase ani ai creat destule probleme între ei...

Ţeapănă de uimire, se răsti la el :

– Acesta este cel mai oribil lucru pe care-l puteai spune !

– Dar adevărat, şi de asta lucrurile decurgeau normal până când ai intervenit tu din nou...

Kelda tremura.

– Habar n-am despre ce vorbeşti.

Angelo ridică ironic din sprâncene.

– Seara trecută, Daisy l-a rugat pe tatăl meu să-i dea mai mult timp să se gândească la propunerea lui şi noi amândoi ştim bine de ce, nu-i aşa ?

Kelda îşi ridică sfidătoare bărbia.

– Precis că vrea să se gândească bine. Nu poţi să mă acuzi pe mine de asta. Pentru numele lui Dumnezeu, a divorţat de el acum cinci ani !

– Nemernică mică şi egoistă, mormăi el cu o voce care o îngheţă şi mai tare decât dacă ar fi ţipat la ea. Daisy nu avea nici o reţinere până ieri, *când* te-ai întâlnit cu ea.

Kelda se încordă şi roşi. Privirea batjocoritoare a ochilor negri o măsura cu atenţie, simţindu-i încordarea bruscă.

– Îţi vine să crezi că-i este teamă să nu-şi piardă fiica, spuse Angelo tărăgănat.

– Legăturile de familie sunt foarte importante pentru Daisy.

– Ce naiba i-ai spus ?

– Nimic din ceea ce n-aş putea repeta, îi aruncă ea sfidătoare, deşi îşi simţea lacrimile în spatele pleoapelor. Şi dacă ea se răzgândeşte, nu mă acuza pe mine. Tatăl tău n-a fost exact domnul Fidelitate prima dată şi probabil că ea şi-a dat seama de asta.

Maxilarele lui Angelo se încleştară.

– Ţi-am spus că nu era nici urmă de adevăr în bârfele acelea de acum câţiva ani, spuse el hotărât. Şi dacă ai să-i repeţi acele minciuni din nou lui Daisy, îţi rup oasele, viperă răzbunătoare ce eşti.

Şocată de furia lui, Kelda păli şi se trase un pas înapoi, dar era ofensată de felul cum o trata. Nu, nu avusese probe concrete ca să-i dovedească mamei ei infidelitatea lui Tomaso din anul dinainte ca ei să se despartă, şi Kelda recunoscuse asta în faţa lui Angelo.

Într-o secundă, expresia de pe chipul lui Angelo a convins-o că el ştia sută la sută despre ce era vorba şi era la curent cu relaţia extraconjugală a tatălui

său. Kelda îl luase prin surprindere şi completa negare a acestei relaţii venise puţin cam târziu ca să fie credibilă.

Angelo ştiuse la fel de bine. Şi, fără îndoială, el nu văzuse nimic imoral în comportarea lui Tomaso. În lumea lui era normal ca bărbaţii căsătoriţi să aibă şi amante. Dar acelaşi principiu o distrusese pe mama ei. Acum ea se întreba dacă într-adevăr mama ei îl suspectase pe Tomaso că avusese o amantă.

– Ce i-ai spus ? întrebă Angelo mânios.

– Nu i-am spus nimic... şi oricum nu este treaba ta, răspunse ea plictisită.

– Când fericirea tatălui meu este în joc, atunci este treaba *mea*.

– Mă îndoiesc că el îţi va mulţumi pentru amestec... şi dacă mama mea va afla că ai fost aici şi m-ai ameninţat în felul acesta...

– Te gândeşti să-i spui ?

Angelo era încordat ca o panteră gata să sară.

Kelda nici nu se gândise să-i spună lui Daisy, dar era atât de furioasă încât ridică din umeri cu un gest provocator.

– S-ar putea să-i spun... pe de altă parte, s-ar putea să nu-i spun, răspunse ea mieros străpungându-l cu privirea ochilor ei verzi şi strălucitori. Va trebui să aştepţi şi să vezi, nu-i aşa, Angelo ?

Spre satisfacţia ei, el se albise sub pielea bronzată, iar maxilarele îi erau încleştate. Kelda îi zâmbi larg, strălucitor, stăpână pe ea. Într-adevăr fusese o prostie din partea lui să vină aici şi s-o ameninţe. Uimitor de prostesc... uimitor de ciudat felul lui de a proceda. Mâna lui puternică cu degete lungi se strânse în pumn şi fără nici o avertizare se ridică brusc din fotoliu.

– Am venit aici ca să fac apel la bunul tău simț...

– Îmi dispare, Angelo... atunci când este vorba de tine, spuse ea tremurând, și cu sinceritate.

– Aș putea să te strivesc cu o singură mână, îi spuse cu o vădită plăcere Angelo, fixând-o cu ochii lui negri, a căror privire era la fel de rece ca gheața. Și o voi face... nu mă deranjează că mai aștept puțin... foarte puțin. Și în timp ce eu aștept, vei aștepta și tu.

Kelda avea senzația unor degete de gheață care i se plimbau pe șira spinării. Angelo o ura, o ura cu adevărat. Și ea știa de ce. Adevăratul motiv era între ei, de neatins, dar crud. Se cutremură, incapabilă să suporte privirea dură și cercetătoare. Oare depășise limita ? N-ar fi trebuit să-și țină gura ? Dar de ce stătea să fie insultată de Angelo ?

Auzi ușa închizându-se cu un zgomot ușor. Tremurând din cap până-n picioare, eliberată de vraja pe care el o răspândea întotdeauna, se prăbuși pe cel mai apropiat scaun. I se făcuse greață. O numise viperă veninoasă, răzbunătoare și totuși, tot ce-și dorea era numai fericirea mamei ei. Fusese oare egoism din partea ei să-i spună lui Dais/ că dacă se căsătorea a doua oară cu Tomaso o s-o vadă mai rar pe fiica ei ?

Dar acesta fusese oare adevărul ? Nu-l putea suferi pe Angelo și teribila ostilitate dintre ei doi va fi dureroasă pentru ambii părinți. Acest lucru s-ar potrivi greu cu fericirea conjugală, așa că întâlnirile cu mama ei vor avea loc numai când Angelo va fi plecat. Era greșeala ei ? Era oare atât de egoistă ? Lacrimile îi curgeau șiroi pe obraji. Începuseră s-o asalteze amintirile...

Da, era adevărat, nu-și amintea cu plăcere de toți acei ani în care mama ei fusese căsătorită cu Tomaso. Dacă ar fi știut de existența lui, poate că ar fi reacționat altfel.

Schimbarea bruscă în bine a stilului lor de viață nu a ajutat. Kelda fusese expediată la un pension foarte scump, unde accentul ei provoca hohote de râs colegelor de clasă. Prietenii ei, mătușa ei, toți cei care o făcuseră să se simtă în siguranță dispăruseră dintr-o dată. În loc să petreacă mai mult timp cu mama ei, o vedea din ce în ce mai rar. Era așa de uimitor că se adapta atât de greu ?

Cel mai cumplit șoc a fost descoperirea că atunci când părinții ei erau plecați în străinătate, Angelo avea grijă de ea. Angelo conducea cu o mână de fier. Când a fost dată afară din primul pension, pentru că sărise gardul într-o noapte în semn de sfidare. Angelo rezolvase problema și o băgase într-o mănăstire cu mai multe reguli și regulamente decât o carte de legi. Angelo fusese acela care o retrăsese de la școală când nu-și luase examenele și o forțase să petreacă nenumăratele vacanțe învățând cu profesori privați la fel de plictisiți și de sătui ca și ea.

Se părea că Tomaso găsea amuzantă autoritatea fiului său. Când era acasă, ceea ce se întâmpla destul de rar, nu intervenea. Mama ei avea tendința să plece din cameră când Kelda îi cerea ajutorul. Sfidându-l pe Angelo cu ultimele puteri, Kelda refuzase să muncească. La școală avusese necazuri frecvent, dar nu-i păsase pentru că pentru prima dată în viața ei, devenise cu adevărat populară.

La șaisprezece ani, Angelo o scosese de păr din mașina primului ei prieten. Se furișase la întâlnire, conștientă că mama ei va gândi că Josh, la cei două-

zeci şi doi de ani ai lui, era prea mare pentru ea. Seara o petrecuseră la bowling... nimic nu putea fi mai nevinovat. Josh parcase maşina la o sută de yarzi de intrarea din spatele casei. Era pe punctul de a o săruta... numai pe punctul, ţine cont, când brusc portiera s-a deschis şi ea a fost smulsă de lângă Josh de către Angelo.

– Apropie-te de ea din nou şi-ţi voi rupe oasele, îl ameninţă, cu un zâmbet de gheaţă, Angelo.

Asta a fost începutul sfârşitului, pentru că vestea făcuse ocolul localităţii. Josh povestise la toată lumea. Întâlneşte-te cu Kelda şi o să ai de-a face cu Angelo Rossetti. Şi nu era de mirare că nu a mai putut avea vreun prieten. Chiar şi prietenele ei râdeau de ea. Angelo nu se mulţumise numai s-o umilească, a spus-o şi lui Tomaso şi lui Daisy, asigurându-se în felul acesta ca şi puţina libertate pe care o avusese să-i fie redusă sever. În descrierea lui, Josh apăruse ca un potenţial violator.

Era oare de mirare că-l ura pe Angelo ? Chiar şi acum i se punea un nod în gât când îşi amintea de lecţiile de morală pe care le îndurase în toţi acei ani din partea lui Angelo. Ce să mai vorbim de comportarea lui...

Încă de la naştere, ţinuse capul de afiş. Când Tomaso divorţase de bogata lui nevastă de origine braziliană, Angelo fusese cel mai disputat copil din Occident. Tomaso pierduse, dar când fosta lui soţie murise, se luptase din nou pentru custodie, de data aceasta cu bunica lui Angelo. În final Tomaso câştigase, dar nu reuşise să stăpânească şi temperamentul fiului său.

Isprăvile tânărului Angelo şocaseră Europa. La vârsta de optsprezece ani moştenise milioanele mamei

lui şi câţiva ani după aceea dusese o viaţă furtunoasă. Devenise unul dintre cei mai bogaţi playboy. Poftа lui nestăvilită pentru femeile frumoase era de notorietate. Deşi viaţa lui sexuală devenise mai discretă în ultimii ani, încă soţii se cutremurau când Angelo era în apropiere.

Cum gândurile ameninţau să se îndrepte spre ziua în care-şi aniversase cei optsprezece ani, Kelda se cutremură şi puse capăt amintirilor. Se duse la culcare refuzând să se mai gândească la ameninţările lui Angelo... şi la urma-urmelor, ce putea să-i facă ?

Se sculă în zori, după o oră de somn agitat, transpirată şi tremurând. Se luptase cu pătura şi probabil că ţipase. Şi deşi afară se luminase bine, frica încă nu-i dispăruse. Coşmarul fusese atât de real.

Se sculă şi se duse la bucătărie unde îşi turnă un pahar cu apă minerală. Nesigură pe picioare, se îndreptă spre masă, se aşeză pe scaun şi rămase cu privirile în gol.

* * *

I se permisese să dea o petrecere pentru împlinirea celor optsprezece ani. Rămânând în urmă cu examenele, petrecerea fusese amânată cu câteva luni de la data respectivă. Avea de sărbătorit două evenimente. Majoratul şi terminarea liceului. Daisy şi Tomaso plecaseră de acasă, dar Angelo nu făcuse la fel. I se părea ciudat să se gândească la faptul că, câteva ore mai târziu după ce începuse nenorocita aceea de petrecere, avea să-i fie nespus de recunoscătoare lui Angelo pentru că rămăsese acasă.

Înainte ca petrecerea să înceapă, Angelo o uluise complimentând-o pentru cum arăta. Ignorând faptul că ea rămăsese cu gura căscată şi părând ciudat de afectată, dispăruse în apartamentul lui situat în cealaltă aripă a casei. Tocmai se întorsese după un lung voiaj de lucru în străinătate, însă ea nu-l mai văzuse de aproape un an de zile. După acel compliment uluitor, tocmai se întreba dacă nu cumva relaţiile furtunoase pe care le avusese cu el vor începe să se îmbunătăţească în mod miraculos, având în vedere faptul că acceptase că ea se maturizase.

Promisese că nu va fi alcool la petrecerea ei, dar aproape fiecare invitat adusese câte o sticlă de vin. Fără tragere de inimă şi doar pentru a nu fi considerată ciudată, Kelda băuse vreo două pahare. Pe la jumătatea petrecerii apăruseră vreo şase băieţi. Pentru că unul dintre ei era fratele celei mai bune prietene a ei, le permisese să intre. Totul s-a întâmplat în bibliotecă. Câteva perechi intraseră acolo şi ea a trebuit să-i scoată, pentru că unii dintre ei deveniseră cam violenţi şi ea se temuse pentru că acolo erau unele obiecte foarte valoroase. Atunci ar fi trebuit să ceară ajutorul lui Angelo, pentru că-şi dăduse seama că unii dintre invitaţi băuseră cam mult. Dar mulţi dintre invitaţi fuseseră prietenii ei.

Tocmai stinsese lampa când a fost înşfăcată pe la spate. Crezând că era singură în cameră, ţipase de frică. Pentru o clipă a crezut că era unul dintre băieţii din cercul lor, dar se îngrozise de moarte când a fost trântită pe covor de mâini puternice şi o voce răguşită începu să-i descrie într-un limbaj vulgar, pe care nu-l mai auzise până atunci, ce urma să-i facă el „unei snoabe laşe" ca ea.

Individul era puternic. Până în noaptea aceea, habar nu avusese câtă forţă avea un tânăr în comparaţie cu o femeie. Se luptase cu disperare încercând să se elibereze, să-l zgârie cu unghiile în timp ce el i-a rupt rochia până la mijloc şi a început s-o muşte de sâni. A lovit-o cu putere peste faţă şi apoi i-a pus mâna la gură ca să nu poată ţipa. Încă se lupta cu el, când brusc lumina s-a aprins şi dintr-o dată a fost liberă.

Fusese abandonată pe neasemuitul covor persan, la picioarele lui Angelo. Atacantul dispăruse imediat. Nimeni nu reuşise să-i vadă faţa şi în mod ciudat, Angelo nu făcuse nici o încercare să-l oprească. Pur şi simplu se întorsese pe călcâie şi ieşise din cameră ca să le spună invitaţilor că petrecerea s-a sfârşit. În acel moment ea fusese prea isterizată ca să-şi dea seama că Angelo *nu* înţelesese bine scena pe care tocmai o întrerupsese.

Tremurând şi plângând, fugise în camera ei. Se dezbrăcase şi intrase sub duş simţind nevoia să spele urmele murdare ale mâinilor care o atinseseră. Pe sâni avea urme vinete, iar la tâmplă, acolo unde fusese lovită, o umflătură de mărimea unui ou mic. Atacul o îngrozise şi încă stătea pe marginea patului tremurând, când Angelo bătu la uşă şi intră.

— Vagaboandă mică şi de proastă calitate, o numise şi, încă suferind de pe urma şocului, ea îl privise năucă, incapabilă să creadă că el putea gândi că ea se tăvălise pe întuneric, pe podeaua bibliotecii, cu individul acela de bunăvoie.

— M-a... m-a atacat ! reuşi ea să spună încet. Voia să mă violeze...

Încă îşi mai amintea felul cum o privise Angelo,

Era atât de palid, atât de incordat. Recunoscuse mânia clocotitoare pe care se lupta să şi-o stăpânească. Strălucea periculos în ochii negri pătrunzători, ca o prevestire de furtună. Prosteşte, pentru o clipă gândise că a crezut-o şi că era furios că permisese atacatorului să fugă, în loc să-l dea pe mâna poliţiei. Dar când a vorbit din nou, ea şi-a dat seama că se înşelase.

– Mă dezgueşti ! strigase el. Niciodată n-am să uit ceea ce am văzut în seara asta.

Nici nu voise s-o asculte, nu ezitase să creadă ceea ce era mai rău despre ea. Atitudinea lui, mai ales după atacul pe care-l suferise, o făcuse să izbucnească în lacrimi. Trecuse ceva timp până reuşise să se adune şi atunci o cuprinsese mânia şi teama de ceea ce Angelo le-ar putea povesti mamei şi lui Tomaso.

Nu stătu pe gânduri nici o clipă. Dacă ar fi ştiut ce avea să se întâmple, ar fi stat unde era, în siguranţă, în camera ei... dar fusese atât de speriată şi necăjită... Se hotărî ca Angelo să asculte şi versiunea ei şi mai ales s-o creadă. Nici măcar nu-i trecu prin cap să-şi pună halatul.

A bătut la uşă. Deşi putea vedea o rază slabă de lumină pe sub uşă, nu i-a răspuns nimeni. Şi atunci a intrat. Veioza de pe noptieră arunca o lumină slabă asupra lui Angelo. Dormea, şi din acel moment amintirile ei deveniseră confuze între ce voia să-şi amintească şi ceea ce mult timp după aceea refuza să admită chiar în sinea ei.

Cearşaful alb alunecase periculos de mult, descoperind o coapsă musculoasă şi zveltă. Angelo dormea gol şi ea ezita să-l trezească. Iar acum când ajunsese la vârsta la care învăţase să fie mai încrezătoare în forţele ei, putea să admită că fusese vrăjită de frumuseţea corpului lui. Pentru prima dată reacţionase la frumuseţea lui fizică. Nu mai era fiul lui Tomaso, arogantul şi nesuferitul ei frate vitreg, care întâmplător arăta bine. Nu, fusese ceva mult mai personal, mult mai intim decât atât şi senzaţiile pe care Angelo le trezea în ea constituiseră ceva nou pentru experienţa ei.

Angelo deschisese ochii, în care se oglindea o pasiune pură. Era perfect treaz. Dar poate că nici nu adormise. Ceva se dezlănţuise în privirea aurie care o măsura în timp ce ea stătea paralizată. Dintr-o dată mâini puternice o traseră şi o culcară lângă el în pat.

– *Carissima... bella mia,* îi şopti cu pasiune lângă gură, făcând-o să se gândească la faptul că el se gândea la altcineva.

Nu era posibil să i se adreseze ei cu astfel de dezmierdări.

– Angelo ! suspină ea, nevenindu-i să creadă înainte ca el s-o facă să tacă cu un sărut pasionat.

Nu fusese în favoarea ei, nici că nu ţipase şi nici că nu se luptase. Dar adevărul crud era că nici nu se gândise să se lupte. De fapt, nici nu putea să-şi reamintească nimic din ce-i trecuse prin mintea răvăşită în acele clipe.

Explozia de pasiune, de dorinţă, de cedare fusese instantanee. Când limba lui i-a invadat gura, a fost străbătută de valuri intense de plăcere. Într-o secundă a fost redusă la situaţia de sclavă. Sărutul lui Angelo era erotic. Îi înconjurase gâtul cu braţele, abandonându-se fără ruşine în braţele lui, când brusc, vraja a fost spulberată de o voce puternică şi aspră.

– M-ai provocat! șuieră Angelo aproape de neînțeles, uitându-se în jos la ea cu ochii reci și plini de furie.

Chiar și acum, la șase ani după cele întâmplate, se simțea cuprinsă de fiori de gheață când retrăia momentul în care Angelo îi dăduse drumul și privirea ei uluită s-a oprit pe chipul lui Tomaso, care stătea la picioarele patului. Ignorând-o, Tomaso se răstise la fiul lui într-o italiană foarte rapidă. În mod normal, tatăl lui era un om temperat, dar acum fusese șocat și înfuriat de scena pe care tocmai o întrerupsese.

Dar apoi, destul de ciudat, Tomaso s-a calmat brusc. Chiar a reușit să zâmbească strâmb în timp ce i s-a adresat foarte scurt fiului său. Răspunsul lui Angelo a șters acel zâmbet de pe chipul lui Tomaso imediat și două secunde mai târziu, își scoase haina de pe el și o puse pe umerii Keldei. O trase afară din cameră în timp ce-i arunca cuvinte violente fiului său. Prețiosul și mult-iubitul său fiu...

Daisy venise în dormitorul ei. Kelda se străduise să-i explice ceea ce părea de neexplicat, dar lacrimile o copleșiseră.

– Pur și simplu nu te mai gândi, draga mea, îi șopti înțelegătoare mama ei printre lacrimi. Știu că trebuie să te simți foarte prost, dar la vârsta asta toată lumea greșește... asta este viața... și este așa de greu să-ți controlezi sentimentele, dar îl vei uita...

Mama ei crezuse că este îndrăgostită de Angelo și se aruncase de bunăvoie în brațele lui. Kelda fusese prea rușinată de comportarea ei și prea năucită ca să protesteze. Îl ura pe Angelo și totuși când o atinsese se topise ca ceara. Și asta era ceva ce nu putea să-i mărturisească mamei sale.

Angelo interpretase apariția ei lângă patul lui ca o invitație. De ce o făcuse și de ce acționase în felul acesta? Ea n-a înțeles niciodată. Angelo nu-i arătase până atunci că ar considera-o atractivă. Oare într-adevăr o confundase cu altă femeie? Găsea imposibilă această explicație. Așadar de ce o sărutase? Să o umilească... să o rănească... și când urma să se oprească?

A doua zi, Angelo plecase. Avea un apartament la Londra. Tatăl ei vitreg o asigurase cu hotărâre că ea nu are nici o vină. Era prea inocentă, insistase el, făcând-o să se simtă mai vinovată ca niciodată. Se simțise groaznic de vinovată, pentru că din cauza ei se produsese o ruptură între tată și fiu. Când reușise să-și învingă îndeajuns stânjeneala și să bâlbâie „Nu! Angelo nu a vrut să..." Tomaso a redus-o la tăcere sever, amintindu-i că Angelo era cu opt ani mai mare decât ea.

– Nu pot să-l induplec pe Tomaso, îi destăinuia mai târziu mama ei. Are niște principii foarte stricte despre anumite lucruri și deși l-am asigurat că a fost numai un simplu sărut, n-a vrut să mă asculte. A spus că nu mai are încredere în Angelo în ceea ce te privește și este foarte supărat pe el. Cred că i-a spus să plece și asta trebuie să fi fost groaznic pentru amândoi. Până acum erau așa de apropiați...

Angelo o acuzase că l-a provocat. Cum? Nu avea nici o idee; niciodată nu voise să știe, pentru că după felul cum se desfășuraseră locrurile, fusese imposibil ca ea să-l fi provocat. Tatăl lui îi spusese să plece și ea fusese absolvită de orice vină. Câteva

zile mai târziu, ea plecase în Franţa pentru o lună împreună cu o prietenă şi cu familia acesteia. În timp ce era în Franţa, primise o scrisoare de la mama ei în care o anunţa că se despărţea de Tomaso.

Fusese vina ei ? Era înclinată să creadă că nu. În lunile care urmaseră după noaptea aceea fatală, observase că Daisy nu mai era aceeaşi persoană veselă pe care o ştia. Atunci fusese ceva ce nu mersese în acea căsătorie, o încordare care nu avusese nimic de-a face cu ceea ce se întâmplase între ea şi Angelo.

„Doamne, se gândi ea brusc, de ce trebuia ca mama ei să se încurce din nou cu Tomaso Rossetti ?!" Al doilea gând a fost că se disprețuia. Cum putuse să fie atât de egoistă ? Tim avusese dreptate să-i sugereze că ostilitatea ei faţă de căsătoria lui Daisy cu Tomaso era mai mult legată de ura ei împotriva lui Angelo, decât de grija pentru fericirea mamei sale.

* * *

A doua zi la prânz, a primit un telefon de la Ella Donaldson, care conducea agenţia de manechine pentru care ea lucrase de la vârsta de optsprezece ani.

— Am un aranjament de ultim minut pentru tine... dacă nu eşti prea mândră să-l accepţi, o anunţă ea.

Kelda îşi muşcă buza, bănuind că va fi plătită mai puţin şi că ceea ce va face va fi mai puţin important decât contractele care-i fuseseră oferite până atunci.

Ella nu aşteptă răspunsul.

— Este un ghid de vacanţă. Gândeşte-te, o companie foarte bine cotată... St. Saviour Villas. Domnul St. Saviour însuşi s-a deplasat aici, acum o jumătate de oră, şi a cerut ca tu personal să pozezi şi vreau să-ţi reamintesc, îi spuse Ella sec, că în acest moment cererile pentru tine sunt ca zăpada sub soare.

— Îţi mulţumesc, spuse Kelda scurt.

Cu o lună în urmă, întrevederea ei cu Ella Donaldson fusese foarte neplăcută. Fiind o dură şi vicleană femeie de afaceri, Ellei nu-i păsa dacă Danny Philips minţise sau nu. Singurul ei comentariu fusese în legătură cu stupiditatea Keldei care se lăsase expusă unei publicităţi distrugătoare pentru imaginea ei. Agenţia pierduse o mare sumă de bani când Kelda fusese exclusă de la publicitatea produselor Fantasy.

— Bine. Domnul St. Saviour consideră că eşti foarte atrăgătoare... îi mai spuse Ella. Dar a diminuat onorariul tău obişnuit...

— Da.

— Probabil că altcineva a renunţat în ultimul minut, presupuse Ella. Altfel nu-mi explic de ce vrea să iei avionul mâine după-amiază...

Kelda se încruntă.

— Aşa de repede ?

— Eşti liberă până luni, îi reaminti Ella. Şedinţele de fotografiat au loc în Italia... ar trebui să te întorci sâmbătă. Au un fotograf de care n-am mai auzit, dar nu-ţi poţi permite să faci nazuri. Celelalte manechine sunt italiene.

Kelda puse receptorul în furcă după ce Ella terminase cu instrucţiunile despre călătorie. Italia...

mâine. În sinea ei recunoscu că ar fi acceptat orice, numai să plece pentru o perioadă. A doua zi a încercat s-o prindă la telefon pe mama ei, dar era plecată. Așa că i-a telefonat lui Tim și i-a spus unde va pleca.

* * *

Era aproape întuneric când a aterizat la Pisa. Numele ei fusese anunțat la biroul de informații și acolo fu întâmpinată de un bărbat mic de statură și morocănos, care s-a prezentat scurt, abia uitându-se la ea, înainte de a-i lua valiza și lăsând-o să-l urmeze până la taxi.

Destinația lor era un complex de vile în La Marga Valley, undeva în afara traseelor turistice și destinat pentru a deveni un club privat. Kelda nu mai fusese niciodată în Toscana, avusese angajamente atât la Roma cât și la Milano, dar datorită programului încărcat și a orarelor trenurilor, nu avusese ocazia să facă excursii. Gura ei expresivă se încordă. Era puțin cam târziu să dorească să fi avut puțin timp la dispoziție ca să-și poată reface popularitatea. Acum nu mai avea posibilitatea să poată alege. Ca să poată trăi va trebui să accepte orice angajament i se propunea.

Era prea întuneric ca să poată aprecia peisajele, așa că își lăsă capul pe spătarul banchetei și atipi. S-a trezit brusc când s-a deschis portiera și aerul rece o izbit-o în față.

Șoferul, mai mult ca sigur cel mai tăcut italian pe care-l întâlnise, deja scosese valiza ei din portbagaj. Ieșind din mașină, privi cu atenție la conturul neclar ce semăna cu un zid de castel medieval ridicându-se amenințător în fața lor. O ușă imensă de stejar era îngropată în zid. Kelda se încruntă. Intrarea semăna mai mult cu intrarea unei mănăstiri, decât cu a unui hotel. Șoferul trase de mânerul unui antic clopoțel și se întoarse la mașină. O femeie în vârstă apăru în prag.

– *Signorina* Wyatt, se prezentă Kelda.

– *Sorda.*

Femeia zâmbi, își atinse urechea și ridică din umeri. Apoi se bătu cu mâna în piept și se prezentă.

– Stella.

Adică voia să spună că este surdă ? Ridicându-și valiza, Kelda o urmă prin vasta curte interioară, acum întunecată. Casa imensă se contura pe trei laturi. Însoțitoarea ei o introduse într-un hol mare care arăta mult mai primitor decât tot ce văzuse până atunci. Nici un birou de recepție... și era atâta liniște !

Zâmbi în sinea ei, în timp ce urca scara în spirală în urma călăuzei ei în vârstă. Purul adevăr era că acest loc bătea de departe toate hotelurile de lux din lume în care stătuse până atunci ! Iar în ce privește liniștea, acum nu era sezon și oricum nu erau trecuți în traseele turistice. Era destul de târziu și fără îndoială celelalte modele se culcaseră, pregătindu-se pentru ședința de fotografiat la cine știe ce oră matinală de mâine dimineață.

Stella i-a arătat o cameră cu lambriuri, imensă, plină de lucruri autentice de valoare, încât ea ezită în prag. Un pat enorm, acoperit cu o cuvertură de damasc, domina camera. O ușă în peretele cu lambriuri era larg deschisă spre o baie foarte modernă.

Uşile înalte cu geam se deschideau spre balconul cu balustradă de piatră, cu câteva fotolii şi mai multe ghivece de flori.

Baia era mochetată cu covoare moi, avea un săpun nou în savonieră, iar pe etajeră erau cosmeticele obişnuite în hotelurile de mare clasă. Imaginea era încurajatoare. Kelda se uită după lista cu regulile care trebuiau respectate şi care se găsea în fiecare hotel şi în timp ce se uita după uşă în baie, Stella dispăru.

Cu un zâmbet jalnic, Kelda se încruntă la uşa închisă a dormitorului pe care Stella o trăsese după ea fără zgomot, apoi privirea îi fu atrasă de o tavă aşezată pe noptieră lângă pat, pe care se găsea o cafetieră cu cafea fierbinte şi sandvişuri.

Nu-i plăcea să bea cafea la ore târzii din noapte şi se uită după un telefon. Nu era nici unul în cameră. Se îndreptă spre uşă, apoi se răzgândi. Poate că nu era o idee bună să ceară apă minerală la ora asta, dacă Stella este singurul membru al personalului care era de serviciu.

Se dezbrăcă şi făcu un duş ca să se răcorească. Cu un suspin de uşurare mâncă un sandviş şi bău două guri de cafea înainte de a se urca în patul confortabil. Găsi nostim că nimeni din echipă nu venise s-o întâmpine, nici măcar fotograful, care ar fi trebuit să fie îngrijorat pentru şedinţa de pozat de dimineaţă. Poate că totuşi faima pe care şi-o făcuse le dădea siguranţă, bombăni ea. În mod sigur nu se putea plânge de condiţiile de cazare. Imediat ce stinse lumina, căzu într-un somn adânc.

* * *

— *Buon giorno, signorina...*

— Buon şi cum zici, mormăi Kelda, întinzându-se somnoroasă şi deschizând ochii în timp ce draperiile erau trase de la fereastră, inundând camera întunecată cu lumina strălucitoare a soarelui. Ridicându-se, realiză că vocea era a unui bărbat şi grăbită, îşi trase cearşaful mai sus, gândindu-se că dacă cineva intra în camera ei în timp ce dormea ar fi putut să fie o cameristă şi nu un valet.

— *Giorno*, accentuă el corect cuvântul.

Şi vocea aceea iritată a valetului, încercând s-o corecteze, gândi ea morocănoasă.

Sau poate că era iritant faptul că nefericitul semăna la voce cu Angelo. Avea acel accent sexy pe care probabil toţi italienii îl au din naştere. Era ca o lamă acoperită cu catifea, reuşind în acelaşi timp să fie atrăgătoare şi iritantă.

Îşi duse palma la ochi, încercând să vadă mai bine intrusul şi aproape că scăpă cearşaful. Ochii de culoarea smaraldului aproape că-i ieşiră din orbite.

— Angelo ?! suspină Kelda.

CAPITOLUL III

– Bun-sosit în cârlogul meu din Toscana.

Angelo deschise ferestrele spre balcon, cu o atitudine leneșă și relaxată, apoi se îndreptă spre pat.

Gândindu-se că era pradă unui groaznic coșmar, Kelda nici nu se sinchisi cum arăta. Se încordă și lipindu-se de căpătâiul patului se uita cu gura căscată la imaginea bărbatului pe care mintea ei nebună o făcuse să apară din neant. În coșmarul ei arăta și mai bine, dar într-un motiv oarecare era îmbrăcat într-un costum de călărie. Cizmele lungi și negre, pantalonii indecent de mulați pe coapse și un pulovăr negru care-i scotea în evidență înfățișarea diavolească. Nu era real... pur și simplu nu era real și dacă va închide ochii, el va dispărea. Și închise ochii.

– Mi se pare că nu ești prea bine dispusă dimineața, mai ales când te trezești singură, îi spuse Angelo cu voce tărăgănată, care o făcu să simtă fiori reci de-a lungul șirei spinării. Dar pot să remediez asta. Și din ceea ce văd de aici, mă satisface. Într-adevăr, ești imaginea amantei pasionate. Am crezut că o să arăți puțin cam epuizată la această oră matinală, fără machiaj, *cara*...

Pleoapele ei tremurară ca aripa unui fluture și i se puse un nod în gât.

Angelo se sprijinea într-un mod foarte familiar de piciorul patului, privirea cu sclipiri aurii măsurând satisfăcută partea corpului neacoperită de cearșaf.

– Toți acei iubiți... și toate paturile prin care te-ai tăvălit, continuă el. Mă așteptam să fiu puțin dezamăgit... dar nu sunt. Pari neatinsă și proaspătă... *Madre de Dio*, cum reușești ? Înțelegi, nu că m-aș plânge.

Angelo... o amantă pasionată. I se părea ireal.

– Ce f... faci în camera mea de hotel ? îl întrebă ea furioasă, regăsindu-și brusc vocea. Cum ai știut că sunt aici ?

– Aha, vorbește... păcat, suspină Angelo cu un aer necăjit. Mă rog, cu ce să încep ? Acesta nu este un hotel, este o proprietate particulară. Și îmi aparține. Am venit aici acum trei ani, când făceam cercetări pentru niște investiții la complexul de vile al lui Max. Atunci era o ruină, dar era atât de izolată, încât mi-a plăcut...

– *Casa ta* ? repetă ea, neîncrezătoare. Asta este casa ta ? Și atunci ce naiba caut eu aici ?

– Eu te-am adus aici, o anunță el, încet. A fost uimitor de ușor. Max St. Saviour avea o datorie față de mine. N-am avut nici o problemă în a-l convinge să ia contact cu agenția Donaldson în locul meu. Probabil că era convins că joacă rolul lui Cupidon. Ți-a plăcut chestiunea cu reducerea salariului ? Trebuie să știi că lui Max nu i-a plăcut deloc chestia asta, dar a adăugat o notă de autenticitate.

Kelda fu cuprinsă de o furie incontrolabilă, care o făcu să roșească până la rădăcina părului. Nici

măcar nu-i venea să creadă ceea ce auzea, dar era ceva îngrozitor de sincer în privirea lui Angelo.

– Vrei să spui că *nu există* nici un angajament... nu te cred ! se răsti ea.

– Max nu-şi putea permite să te angajeze, îi spuse Angelo mieros. Dar eu pot, şi dacă nu este necesar să ştiu să mânuiesc un aparat fotografic, ştiu precis ce pot face cu tine.

Capul îi vâjâia de gânduri. *Nu exista* nici un contract ? Atunci de ce o adusese aici ? De ce a vrut Angelo s-o atragă în Toscana ? De ce se uita la ea de parcă era o prăjitură de ciocolată şi el era mort de foame ? Niciodată înainte, Angelo n-o privise aşa... şi toate aceste mistere... Ce Dumnezeu se întâmpla ? Înnebunise Angelo ? Acesta nu era Angelo pe care-l cunoştea ea. Era cu totul altul.

– Într-adevăr eşti cea mai frumoasă femeie, murmură el încet. Şi dacă mai stai mult în pat, o să fiu ispitit să vin şi eu lângă tine.

Kelda trase cearşaful atât de sus încât ieşi de sub saltea şi-i descoperi picioarele, dar ea nici nu observă. Nu putea să-şi ia privirea de la chipul atrăgător al lui Angelo.

– Ce... ce tot vorbeşti ?! întrebă ea cu voce ascuţită. Ai înnebunit ?

Angelo tresări când auzi vocea ascuţită.

– Aş dori să-ţi controlezi tonul.

– M-ai făcut să vin aici... tot acest drum tocmai în Italia, pentru un contract care nu există, îi reaminti ea, accentuând ficcare cuvânt. Ce aş vrea să ştiu este, de ce ?

– Am sentimentul că părinţii noştri vor fi mult mai fericiţi *fără tine*, îi răspunse el tărăgănat. Aş fi fost încântat să te scot de păr din apartamentul tău,

în urmă cu patruzeci şi opt de ore. Dar ar fi fost o prostie. Şi eu, *cara*, fac foarte rar prostii...

– Ţi-ai ieşit din minţi ! îi aruncă ea total năucită.

– Nu. Dacă ai fi dispărut pur şi simplu, ar fi început întrebările, sublinie el calm. În felul acesta ai un alibi perfect...

– Dar n-o să stau aici mult timp ! Şi tu o să plăteşti pentru asta ! răbufni ea.

– Paşaportul, banii şi cărţile de credit... oricum nu prea mulţi bani, nu-i aşa, sunt la mine, remarcă în treacăt cu voce mieroasă. Şi, oricum, eşti aproape falită.

– Paşaportul meu este la tine... cum *ştii* că sunt aproape falită ? se auzi ea dintr-o dată întrebându-l.

– Sunt la curent cu problemele tale financiare, recunoscu fără jenă Angelo. În calitate de bancher, trebuie să te întreb cum ai reuşit să ajungi într-o situaţie atât de încurcată ? Ai datorii de mii de dolari !

Brusc, Kelda întoarse capul, simţindu-se atât de umilită că dintre toţi membrii familiei, tocmai Angelo trebuia să ştie acest lucru. Nu fusese chibzuită cu banii pe care-i câştigase. Când Daisy divorţase de Tomaso şi în mod ciudat refuzase să accepte orice ajutor financiar din partea lui, Kelda se hotărâse să-i cumpere mamei sale o casă decentă în care să poată locui.

Îi cumpărase o casă drăguţă, nu prea departe de Londra. Oricum nu fusese prea ieftină. Apoi îi plătise câteva vacanţe mamei sale. Achitase nenumăratele datorii ale fratelui ei, cumpărase cadouri scumpe pentru familia ei şi pentru prieteni. Apartamentul fusese singura investiţie importantă pe care o făcuse pentru sine. Niciodată nu-i trecuse prin cap că

s-ar putea ca sumele încasate să scadă dramatic. Dar se întâmplase, şi ea pur şi simplu fusese luată pe nepregătite.

– Într-adevăr ai nevoie de un protector bogat, care să-ţi achite datoriile şi să-ţi satisfacă gusturile costisitoare... Cineva care să nu discute facturile, şopti el, cu voce moale şi mângâietoare de avocat al diavolului. Eu sunt foarte generos cu iubitele mele... ştii, oricât de ciudat ţi-ar părea, *cara*... niciodată până acum nu am avut o amantă... niciodată până acum n-a trebuit să cumpăr o femeie. Dar cu cât te privesc mai mult, stând aşa în patul acesta şi gândindu-mă la titlul şi la dreptul de proprietate, cu atât mai mult văd în tine o viitoare investiţie...

Kelda simţi cum o apucă o durere de cap insuportabilă, iar tâmplele îi zvâcneau şi cu fiecare cuvânt rostit de Angelo îi zvâcneau şi mai tare. Poate că era foarte, foarte proastă, dar nu putea pricepe de ce Angelo se comporta în felul acesta.

– Nu t... te cunoşteam aşa, îi mărturisi ea fără să se gândească.

Angelo râse ironic şi în mod ciudat, acest lucru o făcu să se simtă mai aproape de el.

– Cum ai fi putut ? Multe s-au schimbat în şase ani ! Te-ar surprinde să afli că am fost foarte revoltat când am fost nevoit să-mi asum răspunderea pentru tine când ai devenit sora mea vitregă ?

– Nimeni nu ţi-a cerut să-ţi asumi responsabilitatea pentru mine ! se repezi ea spre el.

Angelo o fixă cu privirea.

– Dar nu era nimeni altcineva care s-o facă. Părinţii noştri erau mai mult în străinătate şi ştiam sigur că tatăl meu dorea ca eu să mă ocup de tine, continuă el sec. Daisy era o mamă adorabilă şi el

nu voia să se certe cu ea pentru că dorea să te disciplineze. Ar fi făcut-o pentru tine. Daisy era foarte protectoare în ceea ce te privea. Aşa că, am fost pricopsit cu o sarcină pe care nimeni nu o dorea.

– Cum îndrăzneşti să spui aşa ceva ? se repezi ea furioasă. Cum îndrăzneşti ?

– Şi mai erai şi o puştoaică nesuferită, explică el mai departe. Asta mi-a tăiat pe viaţă pofta de a mai ovea copii.

– Dacă asta înseamnă că nu va exista o copie a ta, care să facă un iad din viaţa oamenilor, sunt fericită !

Nici nu termină de vorbit că îşi dădu seama cât de tare o răniseră vorbele lui şi nu înţelegea de ce ? Oare nu ştiuse dintotdeauna că Angelo nu o putea suferi ?

Diferenţa consta în faptul că niciodată nu-i trecuse prin minte să se întrebe cum se simţea Angelo cu povara educaţiei unei adolescente lăsate în seama lui. Nu se gândise la acest aspect în toţi aceşti ani, îşi imaginase vag că o privise pur şi simplu ca pe o însărcinare neplăcută. Şi de ce nu se gândise mai mult... deoarece dacă s-ar fi gândit mai mult ar fi fost nevoită să recunoască adevărul celor spuse de Angelo. Daisy şi Tomaso stătuseră mai mult în străinătate, iar Tim fusese un copil liniştit, foarte încântat să fie trimis la un internat şi să aibă destui bani de buzunar, care să suplinească lipsa de afecţiune.

– Aveam numai douăzeci şi unu de ani, sublinie Angelo, ignorând răspunsul ei copilăresc, şi tu erai greu de stăpânit. Atât mama ta, cât şi scumpa ta mătuşă te-au răsfăţat îngrozitor. Foarte cinstit, Daisy,

nu-ţi putea ţine piept. Temperamental, eşti diferită de ea.

Kelda simţi cum lacrimile începeau să-i curgă. Niciodată nu-l urâse mai mult pe Angelo, dar în acelaşi timp, niciodată nu se simţise mai nedumerită. Îşi aminti cât de singură se simţise în toţi aceşti ani şi descoperi că în sinea ei, fără să-şi poată explica cum, avusese convingerea vagă că la început când se oferise să aibă grijă de ea, Angelo simţise o uşoară afecţiune pentru ea. Cum de putuse gândi aşa ceva şi totuşi să considere în acelaşi timp că el o ura, nu-i fusese foarte clar nici atunci şi nici acum, când sosise în Toscana.

– Am fost mai mult tatăl tău, decât fratele tău vitreg, conchise el cu o voce de gheaţă. Nu mă cunoşti aşa cum sunt acum, pentru că în ultimii ani ai devenit o persoană matură şi acum te pot trata ca atare. Nici nu-ţi poţi imagina imensa plăcere pe care mi-o dă această libertate.

Kelda îşi apăsă mâinile pe obrajii palizi şi se forţă să se uite la el peste degetele tremurătoare.

– De ce m-ai adus aici? întrebă ea cu voce slabă.

– De ce?

Privirea neagră, strălucitoare alunecă peste coama roşu-aurie care-i acoperea umerii cu o cascadă de bucle şi se opri pe chipul perfect ridicat spre el.

– Eşti chiar aşa de proastă? Acum şase ani, ai distrus pur şi simplu orice legătură dintre mine şi tatăl meu...

– Eu... n-am vrut să...

Kelda fu şocată de atacul care o luase pe nepregătite.

– Singura femeie care mi-a creat vreodată probleme tocmai împlinise optsprezece ani, silabisi Angelo. Dar nu o virgină naivă. În noaptea aceea, tu ştiai exact ce făceai...

– Nu-i adevărat! protestă ea.

– Şi a mers, continuă moale Angelo, fixând-o cu o privire de gheaţă. Ai aşteptat până ai auzit că Daisy şi Tomaso s-au întors şi te-ai furişat în camera mea, ştiind că vor fi surprinşi să constate că petrecerea s-a terminat şi că Daisy se va opri mai întâi în camera ta. Văzând că lipseşti, tatăl meu va veni să mă întrebe... şi ce urma să descopere?

– N-a fost aşa! îl contrazise ea cu vocea mai ridicată, uimită de acuzaţiile lui. N-a fost nimic plănuit!

– Din contră, a fost perfect gândit şi îndeplinit, o contrazise Angelo. Trebuia să mă faci să nu vorbesc despre ceea ce văzusem mai devreme în seara aceea în bibliotecă şi cum era mai uşor? Erai îngrozită de ceea ce ar urma să ţi se întâmple. Nu aveam nici o intenţie să-i spun mamei tale despre scena aceea la care fusesem martor.

– Dacă nu m-ai fi atins, *nimic* nu s-ar fi întâmplat! spuse ea furioasă.

Angelo începu să râdă ironic, lăsându-şi capul negru pe spate.

– *Cara*, vorbeşti cu Angelo, nu cu Daisy! Erai acolo îmbrăcată într-o cămaşă de noapte minusculă şi transparentă, mâncându-mă din ochi. Până în noaptea aceea, îmi era ruşine de faptul că te doream...

– Mă doreai?

Privindu-l cu ochii măriţi, Kelda se îndreptă brusc, trăgându-şi din nou cearşaful, care era singura ei pavăză.

– Erai ca un spin care intra din ce în ce mai adânc în piele. Îi aruncă un zâmbet înspăimântător de rece. La prima vedere, arăţi ca o inocentă, dar ştii totul, *cara*. Din leagăn eşti o demnă urmaşă a Evei. Ştiai că te doream şi adesea m-am gândit cum ar fi fost dacă nu te-aş fi găsit tăvălindu-te ca o târfă în bibliotecă, în noaptea aceea. Şi asta a fost o gravă neglijenţă din partea ta...

– Neglijenţă, repetă ea şocată şi încercând să pătrundă sensul cuvintelor lui.

Numai că el nu părea să accepte că ceea ce-i spunea el erau lucruri necunoscute pentru ea. Dar, Doamne... trecutul pe care recent şi-l evocase îi dezvăluia sensuri şi acţiuni care înainte fuseseră un mister pentru ea.

Angelo îi aruncă o privire suspicioasă, dură, atentă, tăioasă.

– Singurul mod în care aş fi putut să te am atunci, ar fi fost prin căsătorie, îi aruncă el cu o voce insinuantă. Acesta ar fi fost preţul şi ar fi fost prea mare numai ca să te culci în cel mai apropiat pat... dar aproape că l-aş fi plătit. Eram pregătit să te aştept să mai creşti ! Asta te surprinde, nu-i aşa ?

– D... da.

Era incapabilă să spună mai mult.

– Şi motivul pentru care îţi spun toate astea, la şase ani după cele întâmplate, este că nu doresc să-ţi pierzi timpul complotând şi plănuind cum să transformi această mică excursie a ta în străinătate într-un drum la cea mai apropiată biserică, i-o trânti el sec. *Niciodată* n-o să mă căsătoresc cu tine.

– N... nu, fu de acord Kelda, simţindu-se ca cineva care făcea parte din unul din visele suprarealiste ale lui Salvador Dali. Căsătoria cu Angelo.

Într-adevăr, putea jura cu mâna pe inimă că nici în cele mai aiurite vise nu-i trecuse aşa ceva prin cap.

– Dar voi face dragoste cu tine, cum nici un alt bărbat nu a mai făcut, jură Angelo cu voce joasă care-i stârni fiori de gheaţă de-a lungul şirei spinării, excitând-o într-un mod de care niciodată nu se crezuse capabilă.

Nu putea să-şi ia ochii de la el. Era hipnotizată de această extraordinară senzaţie. Venea din adâncul fiinţei ei, dintr-un loc necunoscut, până în acel moment neştiut nici de ea.

– Timp de şase ani m-am tot gândit cum să mă distrez cu tine, spuse Angelo. Vorbele lui aveau o subtilă nuanţă erotică. Şi am ştiut că acest moment va veni. Când mi-ai trimis acea revistă Vogue, am ştiut că jucăm acelaşi joc de aşteptare. Atunci purtai ca singură îmbrăcăminte un colier de smaralde...

– Aşa p... părea ! se auzi ea bâlbâind.

Angelo îşi băgă mâna subţire şi bronzată în buzunarul pantalonilor de călărie şi după ce o scoase, aruncă ceva, neglijent pe cearşaful alb.

– Sunt de la Cartier... i-am cumpărat.

Pleoapele străjuite de gene lungi se ridicară şi căzură din nou, dar colierul de smaralde şi diamante zăcea ca un râu de foc strălucitor în lumina soarelui care pătrundea prin ferestrele înalte. Kelda nu putu să reziste şi întinse mâna, atingându-l cu degetele tremurătoare. Nu-l mai văzuse de şase ani.

Angelo râse încet, cu o imensă şi neasemuită satisfacţie, amuzat de starea ei de năuceală care o paraliza. Plin de el, înconjură patul, ridică colierul şi se aşeză pe marginea patului. Blând, dădu la o parte părul bogat şi ea îi simţi degetele reci pe

ceafă, apoi greutatea colierului în jurul gâtului şi ea încă nu se putea mişca, nu putea vorbi, nu putea respira...

Răsuflarea lui îi atinse obrazul şi inima începu să-i bată cu putere, însă tot nu se putea mişca. Îi aranjă părul cu intimitatea unui amant şi o mângâie uşor de-a lungul şirei spinării.

— Eşti atât de încordată, încât îmi vine să cred că ţi-e frică, o tachină el. Apoi, pe neaşteptate, o sărută scurt, cu lăcomie, oprindu-se în punctul foarte sensibil de lângă ureche şi ea simţi cum se topeşte, cum cedează. În seara asta, şopti el răguşit şi se ridică dintr-o dată cu graţia-i înnăscută.

Kelda simţi că i se făcuse frig şi începu să tremure. Era şocată de tot ce auzise.

— Vrei să vii să călăreşti cu mine ? Angelo era deja la uşă. Nu ? Atunci ne vedem la micul dejun peste o oră, în grădină.

Şi dispăru. Kelda stătea în pat, nemişcată. Era în Toscana cu Angelo. Angelo o dorea. Aparent o dorise cu pasiune de mulţi ani. Angelo era gata s-o îmbrace în smaralde şi diamante chiar înainte de micul dejun. Angelo o rugase... nu se aşteptase ca ea să-i devină amantă. Amantă pasionată. Şi când o atinsese, fusese ca şi când s-ar fi trezit în paradis... se simţise... se simţise total imorală şi extraordinar de senzuală pentru prima dată în schimbătoarea şi până acum monotona ei existenţă.

Cu atât mai mult, recunoscu, pentru că nu fusese o femeie *adevărată*. De fapt, Angelo admisese că s-ar fi căsătorit cu ea acum şase ani pentru a-şi satisface pofta pentru ea. *Poftă*... savură cuvântul fără ruşine. Tot acest timp ea nu ştiuse, nici măcar nu bănuise că Angelo o dorea. Se întoarse pe burtă şi

se întinse, conştientă de fiecare părticică a corpului ei. Pentru câteva minute se simţi incredibil de puternică... aşa şi-l dorise întotdeauna pe Angelo... ingenuncheat.

Şi apoi, bunul-simţ începu să-i revină. A fost o bătălie obositoare, dar ajunsese la final, străbătând o perioadă de sublimă mulţumire, pe care nu şi-o putea explica în mod rezonabil. Îi plăcea că Angelo o dorea ? Oh, da. Era recompensa pentru tot ce suferise în trecut din partea lui.

Dar acum vorbea partea imatură din ea şi nu persoana adultă care se presupunea că este. Era imposibil să explice faptul că-i permisese să-i pună nestingherit la gât colierul de smaralde şi diamante. Cuprinsă de furie, ridică mâinile încercând să scoată colierul. După cinci minute de încercări inutile, temându-se să nu rupă nenorocitul acela de colier renunţă şi sărind din pat deşi era complet trează, simţi că nu putea... nu putea face nimic... nu putea gândi limpede.

Desigur, va pleca acasă cu primul avion. Paşaportul ei era la el, dar cu greu ar fi putut să i-l reţină... nu-i aşa ? Doamne ! pur şi simplu o răpise ! O aiurise cu intenţia de a o seduce. Ce cuvânt demodat şi nepotrivit. Singura logodnică pe care Angelo ar fi dorit să o seducă era imensa lui avere.

Măgar arogant şi încrezut, gândi ea lividă la faţă. De fapt, Angelo considera că tot ce trebuia să facă era să-i arate nişte bijuterii scânteietoare şi ea îi va cădea la picioare recunoscătoare. Îi amintise de situaţia ei financiară dezastruoasă. Era încântat să-i paveze drumul spre patul lui cu smaralde, diamante şi bani. O fi găsind-o el extraordinar de dezirabilă şi nu putea opri senzaţia de căldură care

o cuprinse la amintirea acestei remarci, dar mărturisirea lui nu fusese făcută ca s-o flateze. Angelo o trata ca pe o târfă de lux.

Ce vrajă aruncase asupra ei încât stătuse acolo țeapănă și ascultase insultele lui fără să-l pocnească ? Bărbații o mai insultaseră și înainte, dar ale lui nu aveau egal ! Considerase că tot ce avea de făcut era să pluseze și ea va ceda... pur și simplu așa gândise. Brusc, ochii i se umplură de lacrimi, atât de revoltată se simțea.

Nu știa de ce plângea. Ar fi trebuit să nu-și mai bată capul. Angelo calculase greșit și se făcuse de râs. Ea nu era de vânzare, nu era tentată, și dacă dorea să fie tratată prost și să se abuzeze de ea, ar fi găsit un colț de stradă unde să se învârtească decât să decadă permițându-i lui Angelo Rossetti să se atingă de ea.

Șase ani... totuși șase ani o așteptase, dorind-o, gândindu-se la ea, probabil remarcând-o la fiecare apariție a ei în ziare, în reclame sau pe copertele revistelor. Șase ani... îi făcea bine să știe că nu fusese singura care frunzărise articolele plictisitoare, ziarele de scandal sau deschisese televizorul pe BBC 2, când era o criză pe piața financiară, numai știind că el va da un interviu.

Și de ce se comportase în felul acesta ? se întrebă consternată. Își aminti o scurtă conversație pe care o avusese de curând cu Tim.

— L-ai văzut pe Angelo aseară la televizor ? îl întrebase râzând.

— Nu mă uit la astfel de programe, i-o tăiase Tim. Câteodată cred că ești obsedată de Angelo.

— Pentru că-l urăsc ! îi răspunsese ea.

Era oare într-adevăr o obsesie ? Era ura așa de puternică ? Și dacă-l ura, de ce nu se cutremurase de repulsie când o sărutase ?

Dădu drumul la apa rece la maximum și intră sub duș. Haide, admite, se zeflemisi ea plină de dezgust. Chiar din noaptea aceea, Angelo te-a fascinat. El o învățase ce înseamnă dorința. O îngrozitoare dezlănțuire a simțurilor. După noaptea aceea se autoconvinsese că era femeie ușoară în devenire, dominată de hormoni și fără nici o stăpânire de sine. Își imaginase că Angelo își va aminti răspunsul ei la mângâierile lui cu amuzament și cruzime.

I se făcu pielea de găină când își aminti Angelo o făcuse să-și piardă liniștea pentru totdeauna. Îi arătase cât de fragilă era datorită propriei senzualități. Dar numai cu el... numai cu el, îi șopti o voce unică la ureche. Numai cu Angelo.

Admise : *și tu îl vrei*. De necrezut cât de mult prost-gust avea, se batjocori ea. Era pur și simplu o atracție fizică, genul de lucruri pe care nu le poți controla niciodată. Dar desigur, va putea controla total această slăbiciune acum că o cunoștea, recunoscuse ea fără teamă. Ca o combinație anatomică de mușchi, carne și oase, Angelo era perfect. În orice caz, asta era tot, era un lucru stupid și fără sens.

După ce-l plasă pe Angelo acolo unde-i era locul, Kelda se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni cu talie înaltă, gen matador, și o bluză de mătase naturală. După ce-și pieptănă părul ud, nu se mai deranjă să se mai machieze. La urma-urmelor, nu dorea ca Angelo să-și imagineze că se străduia să arate bine pentru el ! Săracul Angelo, meditâ ea, sim-

ţindu-se mult mai stăpână pe sine. De data asta mersese prea departe !

– Paşaportul meu, te rog, repetă ea în faţa oglinzii şi apoi tăcu.

Nu era nici urmă de mic dejun în grădina pe care o străbătuse cu o seară înainte. Se întoarse din nou în hol, aruncând câte o privire în camerele pe lângă care trecea şi din această cauză începu să meargă mai încet. Ce casă formidabilă, gândi ea, mai degrabă un *palazzo*, decât o locuinţă pur şi simplu. Încredinţează-i lui Angelo o treabă, îşi spuse ea în gând. Probabil că nimerise aici din întâmplare dar apoi cheltuise milioane, pe care de altfel şi le putea permite, recunoscu ea întunecată, mângâind absentă smaraldele de la gât. Dar unde, ah, unde era armata de servitori din această reşedinţă situată pe dealurile Toscanei ?... Îi era imposibil să creadă că Angelo „se descurcă" singur !

Mai era o mică grădină interioară. Acolo era, scăldat în lumina aurie a soarelui care făcea să-i strălucească părul negru de abanos, accentuându-i profilul şi dând o nuanţă de miere ochilor lui frumoşi. Inima îi sări din piept şi rămase nemişcată în prag. Când el o privi, îşi dădu seama că-i era greu să respire. Pur şi simplu o intimida.

Angelo se ridică. Avea maniere perfecte, îşi reaminti ea absentă. Angelo era singurul bărbat pe care-l cunoştea, capabil să deschidă uşa şi să aştepte politicos să treci chiar şi în toiul celei mai violente dispute.

– Vreau paşaportul meu, îl anunţă ea.

– Serveşte-te cu un capucino, îi sugeră el calm.

Kelda îşi puse mâinile în şold.

– Uite ce este, Angelo, comedia s-a terminat. Vreau paşaportul meu.

– Nu.

Kelda aşteptă.

– Asta este ? Asta este tot ce ai de spus ? *Nu* ? Şi amărâta de mine să-ţi ceară plângând iertare ?

– Ai semnat obişnuitul contract cu St. Saviour Villas ?

Kelda se încruntă. Îi fusese trimis cu un curier special în mai puţin de o oră de la convorbirea cu Ella Donalson.

– Da, dar contractul era o capcană...

– Pot să te asigur că Max va fi de partea mea dacă i-o voi cere, murmură el mieros. Va fi cuvântul tău împotriva cuvântului lui că nu a existat nici un contract. Pot să te asigur că el te va da în judecată pentru că nu ai respectat contractul. Va spune că ai refuzat să lucrezi. Poţi să-ţi permiţi să fii dată în judecată acum, pentru nerespectare de contract ?

Kelda îl privi neîncrezătoare.

– N-ai putea să faci asta !

– Niciodată nu ameninţ în van. Gândeşte-te la ce-ţi spuneam... te întorci la Londra şi-ţi informezi agenţia că tu ai fost... ce ?

– Înşelată şi atrasă aici de un ţicnit şi complicele lui la complot, se răsti ea, ofensată.

– Sunt convins că reputaţia şi influenţa mea nu pot fi puse la îndoială, *cara*. Cine va crede astfel de lucruri despre mine ?

Keldei nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

– Voi fi crezută ! ţipă ea agitată.

– Dar este foarte puţin credibil ca eu, Angelo Rossetti, să merg până la a atrage într-o capcană o femeie... pară el cu voce înceată.

Kelda se uită la el cu ochii mari și furioși. Dorea cu atâta disperare să-l lovească încât nu avea curajul să se apropie de el. Își înfipse unghiile în carne.

– Vezi, *cara*... reputația mea este considerabil mai... cum să-ți spun... mai curată decât a ta, adăugă Angelo, apărându-se.

– Tu, ticălos nenorocit și calculat ! șuieră ea.

Angelo îi întinse un corn proaspăt și ea se prăbuși pe un scaun în fața lui. Simțise cum i se înmoaie genunchii și trase cu putere aer în piept.

Cu o jumătate de oră în urmă, Kelda se simțise mai degrabă ca un mieluțel zburdând pe pajiștea cu iarbă proaspătă și verde. Fusese un joc. În întregime. Un joc excitant ca s-o provoace. Dar acum se simțea descurajată și intimidată. Angelo îi explicase foarte clar că jocul care-l atrăgea cel mai mult era cel cu miză mare.

Un zâmbet slab îi destinse gura senzuală, cu o expresie nemiloasă.

Angelo își sorbi cafeaua cu un calm inuman.

– Nu mi-ar plăcea să te constrâng, o aprobă foarte moale. Dar ca să mă apăr pe mine ? Da, aș face-o. Când sunt încolțit, întotdeauna lupt. Nu poți fi sentimental când ești amenințat.

– Mă voi duce la mama și-i voi povesti totul, îl amenință ea furioasă.

– Și ea va crede că suferi de o revenire a pasiunii pentru mine și că eu te-am respins cu cruzime, îi replică el, ironic. Și va fi teribil, teribil de supărată din cauza ta...

– M... mama mea mă cunoaște mai bine decât crezi ! spuse ea cu obrajii roșii de furie. Niciodată n-am făcut o pasiune pentru tine !

– Noi doi știm asta ! răspunse el leneș. Dar ea știe ?

Kelda trase cu mâinile tremurătoare de încuietoarea colierului. Dintr-o dată avu senzația că o strânge de gât.

– Scoate-mi nenorocitul ăsta de colier, *acum* ! îi ceru ea.

– Are o încuietoare de siguranță !

– Îl rup !

– Apreciezi frumusețea prea mult ca s-o distrugi.

Angelo ridică mâna și cu degetul arătător îi urmă conturul buzelor.

– Și la fel și eu, murmură el cu voce joasă, cu o undă de intimitate. Într-adevăr, ar trebui să încetezi să mă subapreciezi, *cara*. Este păcat de energia risipită.

Kelda se feri brusc de atingerea batjocoritoare și părăsi masa.

CAPITOLUL IV

Stând în balcon, Kelda își bea cafeaua în timp ce privea tristă la superbul peisaj de țară, care se desfășura în fața ochilor ei ca o hartă pictată. Când Angelo spusese „total izolată", nu glumise. Lanurile de grâu și orz, viile și livezile de măslini erau întrerupte de ziduri joase de piatră de râu și de acoperișurile de țiglă ale fermelor. Deși privirea ei putea străbate până departe, nu putea să zărească nici un oraș.

Și ce-ar putea face, chiar dacă ar fi fost un oraș prin apropiere ? Să încerce să se adreseze poliției locale ? Refuzul de a-i da pașaportul trebuie să fie un delict, dar într-adevăr voia să facă această încercare împotriva unui italian ca Angelo, care fără îndoială era unul dintre importanții proprietari din zonă și probabil că impunea mult respect ? Putea să fie învinsă pe toată linia.

Nu-și putea permite să fie dată în judecată pentru nerespectarea contractului. În acel moment, relațiile ei cu Ella Donaldson nu erau prea grozave. Dacă era dată în judecată ar fi fost nedemnă de încredere, asta pe lângă faptul că fusese amestecată într-un scandal. În cazul acesta, gândi ea mâhnită, ar fi posibil să nu mai lucreze în domeniu. Meseria de manechin era dură și pretutindeni erau zeci de tinere frumoase și ambițioase, gata să-i ia locul și să-și încerce șansa. Nu era încă considerată un top-model, deși spre asta se îndrepta înainte ca Danny Philips să declanșeze acel scandal.

Fie că-i plăcea sau nu, Angelo o prinsese în capcană. S-ar fi putut duce la cel mai apropiat consulat și să spună că și-a pierdut pașaportul, dar tot ar fi rămas posibilitatea să fie acuzată că nu respectase contractul, dacă ar fi plecat. Ella n-ar asculta cu bunăvoință poveștile ei despre Max St. Saviour și Angelo Rossetti.

Trebuia să stea aici numai două zile... ce se putea întâmpla în două zile ? Angelo se va bucura că are puteri depline asupra ei. Ei bine, n-are decât, se hotărî în sinea ei. Dar numai până la un punct. Angelo voia să se răzbune pentru cele întâmplate în acea noapte cu șase ani în urmă. Asta era. Acum că știa și era pregătită, putea să-i țină piept lui Angelo, nu-i așa ? În afara faptului că o ținea aici contra voinței ei, n-o putea forța să facă ceva ce nu voia.

Îi trimisese o tavă cu micul dejun în cameră îi fusese adus, nu de o cameristă, ci de două, care chicoteau și priveau cu curiozitate la ultima cucerire a lui Angelo. Ridică bărbia cu mândrie. De ce trebuia să-și facă probleme despre ce gândeau servitorii ? Nimeni nu va ști vreodată că ea fusese acolo.

Coborî scările și se opri în pragul unei camere, care în mod evident era biroul lui. Era foarte bine echipat și atât de ordonat încât pur și simplu striga numele lui Angelo. Pe neașteptate începu să zâmbească imaginându-și-l pe Angelo așezat în spatele biroului perfect lustruit și foarte scump. Angelo o

dorea. Ca să vezi... Angelo stând și așteptând ca ea să se împiedice și să-i cadă în labe. Angelo, care probabil niciodată n-a așteptat o femeie și care, din nefericire pentru el, pe ea o va aștepta până la Judecata de Apoi !

– Pari foarte mulțumită de tine !

Kelda se întoarse brusc și aproape că-și pierdu echilibrul, împiedicându-se în colțul covorului. Angelo întinse mâna s-o susțină și degetele lui lungi îi înconjurară brațul. Fără să vrea, gândi că era prea aproape pentru liniștea ei.

– Poți să mă lași să plec acum, îi spuse ea cu respirația tăiată. N-am nici un chef să-ți cad la picioare...

– Niciodată ? Ochii lui strălucitori cu irizări aurii o provocau prin siguranța lor. Nu fi așa de sigură, *cara*.

– De asta sunt foarte sigură.

I se tăie respirația când el o examină amănunțit și exagerat de încet, iar privirea lui se opri fără rușine pe pieptul ei. Trădând-o, sfârcurile i se întăriră reliefându-se prin materialul subțire și căldura îi coborî până spre coapse.

Se trase înapoi, încrucișându-și brațele pe piept. Nu-i venea să creadă că o putea face să reacționeze așa, chiar și fără s-o atingă. Era îngrozită să constate că în apropierea lui, corpul ei avea o viață proprie.

Un zâmbet leneș și senzual jucă pe buzele lui perfecte, dar, surprinzător, nu spuse nimic. Cu un suspin de ușurare, ea își spuse că el nu observase nimic.

– Vrei să luăm masa în oraș ?

– Îmi este permis să ies ? spuse ea mirată.

– Nu ești la închisoare... sau într-o cușcă, adăugă el mai puțin rece ca de obicei și ea observă ceva foarte ciudat.

Obrajii lui cu pomeți înalți se roșiseră ușor când menționase cuvântul închisoare.

Încruntă ușor din sprâncene, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee de ce devenise el așa de încordat.

– Mi-ar plăcea foarte mult să ies, murmură ea cu sinceritate.

* * *

– Așadar, vorbește-mi despre Jeff Maitland, o invită el în timp ce-și conducea Porsche-ul printre dealurile prăfuite. Am auzit că vrea să se căsătorească cu tine.

– Te surprinde ? îi aruncă ea, privindu-l din spatele ochelarilor de soare.

– Absolut deloc, *cara*. Dar bănuiesc că tatăl lui ar putea avea ceva de spus despre asta... îi răspunse el tărăgănat, și apoi continuă insinuant : Desigur, poate că deja l-ai întâlnit pe Maitland senior ?

Kelda strânse din buze și rămase tăcută.

– Este un pedant cu minte îngustă, îi explică Angelo mieros. Și recent a început să spună la toți cei care-l ascultă că ar dori ca fiul lui să nu mai aibă de-a face cu tine.

Kelda își simți obrajii cuprinși de flăcări.

– Acum, eu nu sunt un pedant cu minte îngustă, îi mărturisi el încet. Pot să înghit *absolut* tot ce ai dori să-mi spui despre trecutul tău.

Kelda strânse din dinți, dar întoarse capul spre el și-i zâmbi.

– Nu sunt gură spartă, caro.

– Dar iubiții tăi, da, răspunse el sec.

Kelda pufni.

– Pun pariu că ai savurat fiecare cuvânt ! îl acuză ea.

– Da, dar nu spun că am și crezut fiecare cuvânt, sublinie el cu răceală. Desigur, dacă vrei să te leg și să te ung cu frișcă sunt mai mult decât dispus s-o fac... dar de la prima întâlnire ?

– Îmi plac la nebunie căpșunile cu frișcă, afirmă Kelda cu agresivitate, hotărâtă să nu-și dezvăluie sub nici o formă neștiința.

– Frișca este așa de lipicioasă... prefer șampania, pară Angelo cu voce ușor răgușită, lăsând-o fără replică. Și apoi, chestia cu îmbrăcămintea de piele neagră și cravașa. Asta n-am crezut-o. Mai neplăcut a fost că citind asta m-a pufnit râsul în timpul unei reuniuni foarte plictisitoare. Nu ești o sadică...

– Dar o să devin, dacă mai stau mult cu tine, spuse ea, privindu-l furioasă.

– O să torci ca o pisicuță în patul meu, murmură el. Și n-o să ai nevoie de îmbrăcăminte de piele, învelitoare din piele de zebră și alte accesorii, care să-ți îmbogățească experiența.

– Visează... reuși ea să spună cu voce tremurătoare.

– Mai mult ca sigur că n-o să mai vrei să-l părăsești.

– Nu ești deloc modest, nu-i așa, Angelo ?

– Nu, în dormitor, nu, aprobă el.

Kelda trase aer cu putere în piept.

– Și faptul că am avut o duzină de iubiți nu te deranjează ?

– Ba da, dacă aș crede așa ceva... dar nu cred.

Kelda se simți ușor tulburată.

– Nu crezi ?

– O femeie care a avut o duzină de parteneri n-ar trebui să fie atât de mânioasă și necăjită discutând despre sex. De asemenea, n-ar roși când m-aș uita la sânii ei, îi explică el cu un calm olimpian, apoi îi aruncă o privire plină de amuzament, care o făcu să i se accelereze pulsul.

– Numai observându-te, în câteva ore am învățat mai multe despre tine decât îți imaginezi.

– Zău ? încercă ea să pară plictisită, dar în sinea ei adânc dezamăgită.

– Zău, continuă el leneș.

A dus-o într-un sat mic de pe deal. Era în întregime înconjurat de ziduri de piatră din secolul al XIII-lea și de peste o jumătate de duzină de turnuri de pază. Restaurantul era situat într-o mănăstire și au ales o masă afară, la umbra unui castan imens. Kelda luă paharul cu vin și se așeză pe zid privind panorama extraordinară a văii împădurite care se deschidea la picioarele ei. Într-adevăr, era o zi superbă și natura părea să picotească în căldura amiezii. În spatele ei, Angelo alegea cu grijă meniul, ceea ce o făcu să zâmbească.

– Știi, se auzi ea vorbind fără să gândească, nu aveam de gând să mă amestec în relația dintre mama mea și tatăl tău.

– Dar deja ai făcut-o, îi reaminti el.

– M-a întrebat care este părerea mea și i-am spus-o.

Kelda ridică din umeri.

– Ce este rău în asta ?

– În afara faptului că Daisy este foarte sensibilă și foarte speriată să nu distrugă legătura cu tine, ce te face să crezi că părerea ta trebuie ascultată ? spuse el încet. În relațiile tale cu bărbații ai faima unui fluture de oțel...

– Ce-ai spus ? întrebă ea înfierbântată.

– Și niciodată n-ai stat cu un bărbat mai mult de șase luni. Aș zice că ești total necalificată pentru sfaturi sentimentale...

– Un fluture de oțel ? întrebă ea cu acreală în voce.

– Te-am văzut cum ai vorbit și cum te-ai comportat cu tânărul Maitland.

– Începuse să-mi facă greutăți, încercă ea să se justifice.

– Așa că ai plecat singură acasă și l-ai lăsat să-și înece amarul de unul singur. Într-adevăr, ai o inimă plină de bunătate, *cara*, o tachină el.

– Vrea să se căsătorească cu mine și eu nu vreau. Aici nu se pune problema de bunătate. Se uită provocator în ochii cu irizări aurii. Cum îți părăsești femeile, când termini cu ele, Angelo ?

– Nu în public, îi răspunse calm. Și în mod invariabil le avertizez înainte și ele se retrag cu demnitate.

Kelda roși, stânjenită că fusese atât de stângace cu Jeff. Strânse gura pungă. Ca și în trecut, Angelo o critica, arătându-i că nu avea stil. Se simți ușurată când îl văzu pe chelner venind spre ei.

Masa începu cu o salată de curcan cu grapefruit, urmat de un cotlet de vițel cu sos de anghinare. Ea refuză orezul cu șofran și bău mai multe pahare cu vin, într-o încercare de a se răcori înainte de a cădea victima unei farfurii cu *spongata*, o prăjitură din foitaj umplută cu nuci, migdale, alune de pădure și stafide amestecate cu miere și coniac.

– Cred că aș fi în stare să omor pentru o astfel de masă, suspină ea sătulă în timp ce se sprijinea de spătarul scaunului.

– N-am crezut că o să mănânci atât, îi mărturisi el.

– Am slăbit mult luna trecută, așa că-mi pot permite să mănânc.

Mulțumită și relaxată, Kelda îi puse întrebarea care o frământa de mai multe zile :

– Spune-mi, când ți-ai schimbat părerea despre mama ? Ce te-a făcut să fii așa de dornic ca ea să se recăsătorească cu tatăl tău ?

– A fost nefericit de când a divorțat. Muncea din greu... în ciuda sfatului medicului. De aici și infarctul, îi explică el fără pic de emoție. Tatăl meu încă o mai iubește pe mama ta. Ca să fiu foarte sincer, chiar dacă ar fi rămas o aventurieră blondă așa cum am crezut la început, tot aș încuraja căsătoria lor. El are nevoie de mama ta. Am dat peste ei întâmplător la spital, când Daisy l-a vizitat prima dată. Îi aranja perna, îi sorbea fiecare cuvânt și în general îl privea de parcă era un zeu din Olimp...

Kelda nu se putu opri să nu tresară la această remarcă privind comportamentul mamei sale față de Tomaso.

– Pariez că el era încântat de asta...

– După cincisprezece minute împreună cu Daisy, tatăl meu dorea să se ridice din pat, spuse el strâmbându-se. L-a făcut să se simtă din nou bărbat. A făcut mai mult pentru el, decât toți specialiștii pe

care i-am adus să-l încurajeze în legătură cu viitorul lui.

Kelda își mușcă buzele.

– Asta este firea mamei, mormăi ea învinsă. Este bună și sufletistă.

– Trebuie să recunosc că acum câțiva ani când am văzut-o cum se comporta, am crezut că joacă teatru.

Angelo îi umplu din nou paharul și-i zâmbi larg, făcând-o să se simtă ciudat de ametită.

– Bineînțeles că nu era adevărat. Aceasta era Daisy. Acum știu. Este un gen rar de femeie... iubitoare, care dăruiește fără calcule, fără să aștepte răsplata. Cu unsprezece ani în urmă ar fi trebuit să am încredere în alegerea tatălui meu. Nu este un om care poate fi prostit.

Întreaga atenție îi era fixată asupra lui. Brusc, gura ei cu buze pline se destinse într-un zâmbet larg. Recunoașterea spontană că o judecase greșit pe mama ei, urmată de descrierea atât de frumoasă a caracterului lui Daisy, era ca un balsam pentru rănile ei și-i produse o încântare extraordinară. Ca răspuns la zâmbetul ei, comportamentul lui deveni și mai fermecător, luând-o prin surprindere.

Simțindu-se descoperită, cu inima bătându-i puternic în piept, își plecă ochii și se luptă să-i spună ceva, însă el i-o luă înainte :

– Cum era tatăl tău ?

– *Tatăl meu* ? repetă ea năucită.

Era atât de neobișnuită ca cineva să-i vorbească despre tatăl ei, încât zâmbi din nou.

Pleoapele cu gene lungi și dese acoperiră ochii cu o expresie ciudată.

– Povestește-mi despre el, o încurajă el simplu.

– Semăn cu el la înălțime și la culoarea părului, îl destăinui ea cu mândrie. Era iute la mânie, dar avea un deosebit dar al umorului și se purta extraordinar cu copiii. Îmi amintesc de felul în care obișnuia să se joace cu noi când eram foarte mici. Râse. Ne mutam des. Era în continuă mișcare, sau poate nu mi se părea așa. A început să lucreze în străinătate când eu aveam cinci ani... și asta mi-a frânt inima...

– Unde, în străinătate ? o întrerupse el.

– Era petrolist la o mare companie petrolieră din Iordania.

– Iordania ? repetă el încet. A mai venit acasă după ce a început să lucreze în... Iordania ?

Kelda se încruntă.

– Știi, costa foarte mult. A venit de vreo două ori, dar mai mult îmi scria. Am păstrat toate scrisorile pe care mi le-a scris. Obișnuia să-mi scrie niște povești groaznice despre deșert. Arabi sălbatici și cămile zăpăcite. Avea o imaginație deosebită... cred că jumătate erau născocite special pentru mine ca să mă distreze...

– Probabil, murmură Angelo cu un ton ciudat de abătut.

Kelda nu observă.

– Este o prostie, dar întotdeauna mi-am dorit să-mi fi scris mie direct, în loc să-mi pună scrisorile în plicul pentru mama. Ea obișnuia să le aducă la Liverpool când venea să ne vadă și niciodată n-a adus vreun plic cu timbre străine, pe care aș fi dorit să le arăt prietenilor mei.

Se lăsă tăcerea. O albină zbură în jurul salcâmului în floare de lângă zid.

– Ceea ce m-a durut cel mai tare, suspină ea, a fost că am aflat de moartea lui *după* ce fusese în-

mormântat. Mama a considerat că eram prea mici ca să putem asista la așa ceva, dar eu aveam treisprezece ani și încă îmi amintesc ziua când a venit la Liverpool să ne anunțe vestea. M-am supărat foarte tare pe ea pentru că nu-mi spusese imediat.

– Încerca să te protejeze. Angelo se ridică cu o mișcare elegantă atât de caracteristică lui. Cred că este timpul să plecăm.

Kelda roși.

– Ar fi trebuit să-mi spui că te plictisesc.

Era furioasă pe ea însăși, pentru că bătuse câmpii. De ce se comportase așa ? Niciodată nu vorbise cu cineva despre tatăl ei.

– Niciodată nu m-ai plictisit, *cara*.

În timp ce privirea ei se încrucișă cu cea a ochilor negri strălucitori, se simți singură și fără apărare și dintr-o dată îngrozitor de vulnerabilă. Se sculă și, brusc, totul se învârti în jurul ei. Băuse prea mult vin. Alcoolul îi dezlegase limba, gândi ea. Mâna ei mică fu cuprinsă de mâna mare a lui Angelo și în tăcere, coborâră scările spre mașină.

Degetele ei tremurătoare nu puteau fixa centura de siguranță.

– Încă mă mai crezi un copil neîndemânatic ? se auzi ea întrebându-l.

Cu degetele delicate o prinse de bărbie forțând-o să se întoarcă spre el.

– Taci din gură, spuse el încet, cu asprime.

– Am crescut la țară... începu ea tăios.

– Ți-am spus să taci din gură !

Degetele lui bronzate se mișcară mângâietor peste obrajii cu pomeții înalți, apoi se aplecă spre ea și cu o mișcare îndemânatică își strecură cealaltă mână în părul ei. Încet și ușor își apropie gura de

a ei și cu limba urmă conturul tremurător al buzelor ei pline.

Kelda suspină și inima începu să i se zbată în piept ca o pasăre în colivie. Dorea cu atâta ardoare ca el s-o sărute încât nervii îi erau întinși la maximum, însă el continua să se joace cu buzele ei sensibile. Închise ochii, în timp ce-și încorda gâtul lung și instinctiv își plecă fața spre el.

Angelo o îndepărtă și porni mașina. Ea strânse pleoapele pentru a-și ascunde expresia din ochii verzi și întregul ei corp tremura din cauza emoției intense. Se înfioră din cap până-n picioare.

– Te înțeleg, șopti el cu voce joasă.

Kelda privi pe geam încercând să-și regăsească stăpânirea de sine. Văzu două femei în vârstă, îmbrăcate în negru, traversând piața goală în drum spre biserica mică. Dar parcă nu erau reale. Singura realitate de care era conștientă era atmosfera încărcată de senzualitate care-o înconjura.

Nu putea suporta tăcerea care se lăsase între ei. Intenționat, își lăsă capul pe spătar și simulă că doarme. În clipa în care mașina opri în curte, Kelda sări afară. Nu mai răbda nici un minut să steo lângă el.

– Kelda !

Involuntar, privi înapoi.

– Vreau să mă plimb.

– Perfect.

Angelo o privi din cap până-n picioare. El era șeful. Fu subjugată de puterea lui bărbătească. În timpul mesei se lăsase descoperită și asta numai din cauza vinului. O scosese din muțenia ei, făcând-o să vorbească despre tatăl ei. Tatăl ei, care fusese

un bărbat muncitor, deşi, recunoscu ea cu amărăciune, ascunsese admirabil acest lucru.

Angelo păşi lângă ea.

– Câteodată, grădinile sunt periculoase...

– Nu mă deranjează.

– Dar frumoase prin stilul lor simplu.

Kelda îşi pierdu orice speranţă că va fi lăsată singură.

– Eşti ca vulpea care-şi aşteaptă prada, remarcă el în timp ce coborau treptele terasei trecând pe lângă straturi cu flori de seră şi de câmp.

Comparaţia pe care o făcuse nu era rea, însă el voia s-o jignească cu tot dinadinsul. Trase în piept aerul încărcat de parfumul florilor şi se îndreptă spre un pâlc de copaci.

– Ai atras în patul tău numai bărbaţi slabi şi nepotriviţi, spuse el tărăgănat. În felul acesta, tu aveai controlul situaţiei şi asta era foarte important pentru tine. Nu-i aşa ?

– Eşti îngrozitor de scârbos ! se răsti ea şocată.

– Dacă amanţii tăi n-au fost foarte loiali, este numai vina ta. Privi amuzat la chipul ei roşu de furie. Numai bărbaţii nepricepuţi se laudă şi spun o grămadă de minciuni gogonate în ziare...

– Sau cei care nu ştiu să piardă ! îi aruncă ea, încă mergând foarte repede.

Terenul începuse să coboare în pantă şi trebui să-şi încetinească pasul.

– Dacă nu sunt prea grosolan, murmură el mieros, câţi dintre ei *au fost* învinşi ?

Kelda se răsuci brusc şi nu se mai putu abţine. Ridicând mâna îi trase o palmă cu toată puterea. Lovitura a fost atât de puternică încât braţul îi amorţi şi apoi începu s-o doară. Încheietura mâinii o durea atât de tare încât aproape i se tăie respiraţia.

Angelo întinse mâna şi începu să-i maseze încheietura cu gesturi surprinzător de blânde. Degetele lui îi mângâiau braţul. Kelda nu-l privea. Fixa cu încăpăţânare iarba până când privirea i se înceţoşă.

– Ţi-ai sucit-o, asta-i tot. Linişteşte-te, *cara*... n-o să te lovesc, dar trebuie să te previn că nu sunt o persoană foarte calmă. Îmi ies din sărite foarte rar, dar când o fac, este bine să nu-mi stai în preajmă. Îi lăsă mâna. Kelda simţi un nod în gât. Ochii i se umplură de lacrimi. Era dezorientată.

– Poţi să laşi la o parte mutra asta de băiat milos ! îi spuse ea cu voce tremurată. Te urăsc, Angelo ! Întotdeauna te-am urât. Ambiţia ta de a mă aduce în patul tău este atât de ridicolă !

– Aş fi putut să te am în maşină, având ca martori nişte pensionari şocaţi şi totul fără a rosti un cuvânt de seducere, i-o întoarse el cu o candoare brutală.

Kelda tresări şi se smuci într-o parte de parcă ar fi fost lovită în stomac. Se forţă să ridice capul. În ochii lui cu irizări aurii, care erau aţintiţi asupra ei, strălucea o furie pătimaşă.

– Nu... şopti ea, tremurând într-un refuz pătimaş.

– Ştii tu ce înseamnă a seduce ?

Angelo încă nu terminase cu ea.

– Să te înşel ? Am fost cinstit cu tine. Zilele în care ai fost inocentă au trecut de mult. Odată aş fi pus o verighetă pe degetul tău înainte de a te atinge. Te-aş fi tratat cu respect şi onoare.

– Opreşte-te !

Kelda fugi în livada cu piersici şi cireşi numai ca să scape de limba lui necruţătoare. Nu ajunse prea departe. O mână puternică se lăsă pe umărul ei şi o trase înapoi. Angelo o răsuci spre el cu o forţă care o sperie.

– Uită-te la mine ! îi porunci el cu aroganţă, fixând-o cu ochii lui negri strălucitori. S-a terminat cu libertatea ta, *cara*, şi asta nu numai acum. O să dureze atâta timp cât am să te doresc. O să am grijă de tine, o să te îmbrac şi nu vei face o singură mişcare fără să-mi spui mie înainte. Eşti *a mea* şi ai face bine să te obişnuieşti cât mai repede cu această idee. Nu sunt un om prea răbdător.

Tremurând toată, trase aer în piept. Era distrusă de ceea ce-i spusese. Fiecare silabă fusese spusă cu o siguranţă de nezdruncinat.

– Nu poţi să mă privezi de li... libertate...

– Dar am şi făcut-o, îi reaminti el. Acesta este numai începutul.

– Nu poţi să-mi f... faci nimic, insistă ea luptându-se să-şi îndepărteze senzaţia de răceală care-i storsese şi ultimul strop de putere.

Angelo se uită la ea, apoi oftă.

– N-am vrut să se întâmple aşa, *cara*. Nu te poţi lupta cu mine. Dacă ai ceda ar fi mult mai bine pentru amândoi. Capitulează cu graţie şi vei descoperi cât de generos pot fi.

– Pot să trăiesc şi fără smaraldele şi di... diamantele de la Cartier, îi răspunse, înghiţind cu greu nodul care i se pusese în gât.

– Dar nu cred că poţi trăi fără mine, spuse el clar, cu o voce de catifea.

Ca o reacţie la răspunsul lui ea roşi, apoi albi. Ceea ce simţise era un răspuns la gândurile ei. Şi

ceea ce simţise fusese frig, o teamă îngrozitoare, urmată brusc de un val puternic de excitaţie sexuală încât corpul ei luă foc.

– Ai nevoie de mine...

– Nu, spuse ea furioasă, niciodată. Niciodată n-am avut nevoie de un bărbat.

Angelo rămase impasibil. Aproape neglijent, o atinse pe spate.

– Până la mine, ripostă el cu voce joasă.

Fără să-şi dea seama, Kelda îşi trecu limba peste buzele uscate şi corpul zvelt şi mlădios al lui Angelo se încordă.

– Şi încă nu te-am sărutat...

– Termină, Angelo, spuse ea cu respiraţia tăiată.

– Cred că aşa o să fac.

Ochii lui o măsurară cu o senzualitate lacomă şi apoi o trase aproape şi începu s-o sărute încet, trezindu-i la viaţă toate simţurile.

Deşi era o luptătoare, se topi pur şi simplu în braţele lui. Cu şase ani în urmă se întâmplase la fel, iar acum o lua de la capăt, corpul ei spunându-i că acolo îi era locul, acolo unde inima îi bătea cu putere şi sângele îi curgea în vene ca o lavă fierbinte. Avu senzaţia că o lamă înroşită îi străbate stomacul şi cu un geamăt uşor, îşi arcui spatele ca răspuns la această plăcere foarte asemănătoare cu durerea.

Angelo spuse ceva în italiană şi o trase în jos, îngenunchind pe iarbă. Cei doi nasturi care-i ţineau bluza se desfăcură şi materialul subţire îi alunecă de pe umeri cu un fâşâit uşor. În tot acest timp, Angelo o sărută cu o pasiune dezlănţuită care o excită, aproape înnebunind-o. Degetele ei erau adânc

înfipte în părul lui bogat și mătăsos, urmând conturul capului și trăgându-l spre ea.

Angelo îi dădu mâinile la o parte și-i ridică puțin fața, și o privi. Era la fel de îmbujorată ca a lui. Sânii ei erau mici, tari și perfecți. Sfârcurile care se întăriseră și se ridicaseră fără rușine, aveau culoarea roz. Angelo respiră lung, apoi gemu ca și când i-ar fi fost frică s-o atingă. Kelda îngenunchease în fața lui, tremurând toată și fiecare părticică a corpului parcă era gata să ia foc.

Tăceau, dar aerul era încărcat de electricitate. O dorință lacomă vibra între ei.

– Dacă te ating... o să dispari ? îi șopti el, nesigur.

– Să dispar ?

Fără să-și dea seama că precipită lucrurile, Kelda se aplecă spre el și începu să-i descheie cămașa de mătase. Când termină, el o scoase fără ceremonie.

Se priveau cu concentrare totală. Kelda își plimbă privirea plină de pasiune pe pieptul puternic. Părul negru și aspru era transpirat și-i acoperea pieptul larg care se îngusta spre talie, dispărând sub centură.

Nu se putea mișca, nu putea înghiți, dar niciodată în viața ei nu-și dorise atât de tare să atingă o altă ființă umană.

Se simțea cuprinsă de febră. Angelo o prinse în brațe și în aceeași clipă și ea voia să facă același lucru. O lipi de el și-i puse mâna pe sân. Când îi prinse sfârcul între degete și începu să-l maseze ușor, îi scăpă un strigăt înfundat.

Nu știuse în acel moment că era atât de sensibilă și că numai simpla lui atingere îi va aprinde tot

corpul de dorință. Dar probabil că Angelo o știuse din instinct.

– Ești atât de frumoasă, murmură lângă obrazul el. Atât de perfectă... *bella, mia cara.*

O sărută cu pasiune și ea se cutremură în timp ce mâinile lui experte se jucau cu sfârcurile sânilor. Nu mai exista nimic altceva, decât dorința urgentă și disperată a corpului ei de a fi posedată de el. O ridică ușor, ca pe o păpușă, îi trase fermoarul de la pantaloni și fără efort, îi scoase. Apoi o prinse de mijloc și își îngropă fața între sânii ei.

Kelda avu senzația că era străbătută de un curent electric. Fără să vrea, își înfipse mâinile în umerii lui largi în timp ce el o mângâia și o chinuia, aducând-o în pragul insuportabilului. Mâna îi coborî spre coapsă, apucând cu hotărâre slipul de mătase și dantelă, care rămăsese singurul obstacol între corpurile lor.

– Ești a mea, îi spuse el întinzând-o pe iarbă. Spune-mi asta, înainte de a mă afunda în corpul acesta perfect...

Kelda deschise ochii. Privirea I se scufundă în ochii lui strălucitori, care aveau nuanța mierii.

– A ta, articulă ea într-o șoaptă, care parcă venea din adâncul ființei ei.

Dorința ei era atât de puternică, încât în acel moment ar fi spus orice, ar fi făcut orice, dar atunci se auzi un zgomot. Se încordă brusc când auzi o voce joasă de bărbat, apoi un hohot de râs îndepărtat.

– Ușurel, *cara*, o liniști Angelo. Suntem în spatele unui zid de șase metri.

Trezită la realitate, Kelda îl privi îngrozită. Dincolo de el văzu piersicii și cireșii din livadă și în-

cepu să devină conştientă de realitate. Pentru o clipă, deşi încerca disperată să-şi controleze reacţiile corpului, îşi dori ca totul să continue. Îl dorea aşa de mult încât ar fi preferat să moară decât să nu-l aibă. Şi atunci îşi dădu seama, fără ajutorul lui, că ceea ce dorea ea era sinucidere curată.

Realiză de ce întotdeauna îi fusese teamă de Angelo. De ce Angelo era singurul bărbat care o tulbura. Nu era ură, era fascinaţie, obsesie şi o dorinţă fizică devastatoare, împreună cu alte sentimente, toate asemănătoare.

Angelo o privi printre gene, o privire ascunsă, şi pe chipul lui cu trăsături puternice nu se putea citi nimic. Întinse mâna după bluză şi o ajută să se îmbrace cu blândeţe. În timp ce ea îşi pierduse total controlul, realiză că el nu dorise nici un moment să-şi ducă planul la îndeplinire. Nu acum, în livada cu cireşi şi piersici.

Aceasta era pedeapsa pentru că-i numise dorinţa ridicolă ? I se făcu frig şi începu să tremure. Plină de ruşine, îşi aminti totalul abandon în braţele lui. Nu-i venea să râdă. Simţi un nod în gât şi stomacul i se strânse de frică. Nu era atât de puternică pe cât se crezuse. Angelo îi dovedise contrariul.

Cu supremă aroganţă, el întinse mâna şi o ridică în picioare. Kelda îşi eliberă mâna cu o mişcare violentă. Mintea îi funcţiona cu o viteză uluitoare. Nici una dintre ameninţările lui nu se compara cu această umilinţă ! În seara asta cumva, într-un fel oarecare, nu avea importanţă cât o va costa, va pleca...

CAPITOLUL V

Kelda îşi adusese cu ea o singură rochie lungă. Era dintr-un material înflorat şi încheiată de la gât până la tiv. O luase cu ea pentru că era o rochie de seară şi nu se şifona. Degetele îi alunecară uşor peste colierul sclipitor, care încă îi înconjura gâtul. Oamenii le pun câinilor zgardă ca să-i poată ţine lângă ei, apoi urmează lesa... şi dresajul. Mai târziu îl va scoate. Oricum nu se potrivea cu ea !

Totuşi, furia şi repulsia de care fusese cuprinsă începuseră să se risipească. Se înjosise singură. Participase conştient şi activ la ceea ce făcuse Angelo. Şi acum simţea cum pielea o ardea când îşi amintea cum se comportase şi ce simţise în braţele lui. Nu avea nici o scuză. Nu mai era o puştoaică la discreţia hormonilor. Era o femeie matură care se presupunea că-şi putea controla reacţiile.

Dumnezeule ! Într-adevăr crezuse că nu poate fi dominată de pasiune. Atâţia bărbaţi încercaseră s-o facă să-i dorească şi dăduseră greş. Dezgustul ei pentru relaţiile intime fusese imens. Îl acuzase pe Angelo de aparenta ei frigiditate. În acea noapte, cu şase ani în urmă, o tratase îngrozitor. Abia împlinise optsprezece ani când Angelo amestecase

totul în mintea ei sensibilă : sex, ruşine, comportare nedemnă.

Dar ceea ce o înfiorase cel mai tare fusese faptul că nici una din acele inhibiţii n-o împiedicase să-i răspundă cu pasiune. A fost un răspuns fizic... ce altceva putea să fie ? O puternică atracţie fizică, însă de cea mai joasă speţă. Pentru că el ştiuse, cu mult timp înainte ca ea să bănuiască, puterea pe care o avea asupra ei. Atunci lipsa ei de experienţă o făcuse o pradă uşoară şi în nici un caz... dar absolut în nici un caz nu va mai rămâne aici pentru o nouă demonstraţie a puterii lui !

Când coborî, Angelo era deja în salon. Ochii lui străluciră la adăpostul genelor negre şi un zâmbet ironic îi jucă pe buze în timp ce o privea. Simţi o greutate în piept. Era aceeaşi senzaţie pe care o ai când liftul coboară prea repede. Şi dintr-o dată, camera imensă deveni neîncăpătoare.

– Ce vrei să bei ? o întrebă el tărăgănat.

Îi dăduse un pahar cu suc de portocale, zâmbind amuzat, ceea ce o făcu să-şi înfigă unghiile în palme.

– În după-amiaza asta nu erai beată, ci numai ameţită de pasiune, însă oricum sunt de acord cu alegerea ta, murmură el. Alcoolul diminuează senzaţiile.

Unghiile ei pătrunseră şi mai adânc în palmă. Strânse din dinţi şi îşi ridică mândră capul.

– Nu crezi că farsa asta a durat cam mult ?

– Farsa înseamnă comedie şi nu te-am văzut râzând.

– Foarte puţini râd de ameninţări, de comportări nefireşti sau de alte lucruri asemănătoare, i-o întoarse ea cu furie.

O slujnică veni să anunţe că masa era servită. Kelda se trânti pe un scaun cu spătar înalt din sufragerie. Imediat ce fu servit primul fel, îşi ridică bărbia.

– Cu şase ani în urmă n-am făcut nimic de care să mă ruşinez ! Nu ai nici un drept să mă tratezi aşa şi nici o scuză să mă ţii aici ! îi aruncă ea, supărată.

– *Nimic* ? repetă el tăios.

– Nimic, repetă ea cu convingere. Şi felul în care mă tratezi este de neiertat. Când ai intrat în bibliotecă, în noaptea aceea, băiatul acela încerca să mă violeze...

Angelo ridică ironic din sprâncene.

– Încă mai susţii prostia aceea ? Zău, *cara*... dacă vrei să găseşti circumstanţe atenuante pentru ceea ce ai făcut în noaptea aceea, n-ar fi mai bine să renunţi la chestia cu violul ? Având în vedere firea ta focoasă, îmi este foarte greu să cred că ar fi fost necesar să te violeze.

De furie, i se colorară obrajii, iar ochii ei aruncară flăcări.

– Stingeam lumina, insistă ea printre dinţi. Am crezut că eram singură. M-a atacat pe la spate şi m-a trântit pe covor. M-a lovit... vocea i se pierdu, însă strânse din dinţi şi se forţă să continue. M-a muşcat de sân şi m-a durut...

Ceea ce o zgudui fu hohotul lui de râs. I-a trebuit toată voinţa ca să descrie felul în care fusese atacată şi se pregătise pentru a fi privită cu neîncredere, dar în nici un caz nu fusese pregătită pentru hohotul de râs care încă zguduia corpul atletic al lui Angelo.

– Muşcături de amant, reuşi el să spună printre hohote, combinând amuzamentul cu un total dispreţ. Le-am observat.

– Îţi spun adevărul ! se răsti ea încordată, jignită de reacţia lui. Eram îngrozită... şi dacă tu n-ai fi intervenit, ar fi obţinut ceea ce dorea !

– Nici măcar nu ştii să minţi, o biciui el. Faptele nu se potrivesc. În cameră era întuneric şi uşile bine închise. N-ai ţipat şi nici n-ai cerut să vină poliţia, n-ai reclamat că a încercat să te violeze, până când respectivul n-a ajuns cu bine acasă.

I se întoarse stomacul pe dos de greaţă. Ar fi putut să explice absolut totul, dar de ce să se umilească, insistând ? Descriind cum s-au întâmplat lucrurile, chiar şi pe scurt, retrăise din nou acele momente oribile. Senzaţia de groază, de uşurare şi apoi de şoc, o cuprinsese din nou. Râsul şi zeflemeaua lui Angelo fuseseră total nepotrivite. A încerca să se apere era pierdere de timp.

Se simţi dezgustată. Cum îndrăznea el să respingă fără ezitare versiunea ei ? Cum îndrăznea să-i vorbească de parcă de la optsprezece ani fusese o femeie uşoară ? Adevărul era cu totul altul. În comparaţie cu prietenele ei, care aveau mai multă experienţă, ea fusese ridicol de naivă. Dar ce putea ea să spună despre ceea ce se întâmplase ? Angelo o *văzuse* într-o situaţie compromiţătoare şi alesese partea care se potrivea cu părerea lui despre firea ei.

În tăcerea încordată dintre ei, îşi privi farfuria fără chef şi dintr-o dată, cu hotărâre, se ridică iar ochii ei aruncau flăcări.

– Nu mi-e foame şi sunt obosită, îi spuse scurt.

– *Madre de Dio*... făcu Angelo nerăbdător. Eşti la fel de ţâfnoasă ca un copil.

Ajunsă în prag, se răsuci şi-l privi cu demnitate amestecată cu mânie.

– Ticălos nenorocit... cumva, într-o zi, te voi face să plăteşti pentru că m-ai adus aici !

În timp ce străbătea holul se opri lângă masa de marmură cu tăblia de lemn scump încrustat cu aur. Mai devreme el aruncase acolo cheile de la maşină, şi, cu un oftat de uşurare, văzu că mai erau acolo. Urcă repede scările, furia făcând ca sângele să-i curgă mai repede prin vene. Dezbrăcându-şi rochia înflorată îşi trase o pereche de pantaloni negri şi un pulovăr înainte de a-şi împacheta restul lucrurilor. După ce termină, se aşeză şi aşteptă ca restul personalului din casă să se ducă la culcare.

Abia la ora unu dimineaţa, Angelo se duse la culcare. Îl auzi trecând pe lângă camera ei şi pentru o secundă îngheţă, dar el nu se opri la uşa ei. Ca să fie sigură mai aşteptă încă patruzeci de minute, apoi, cu inima bătându-i foarte tare îşi luă geanta, deschise uşa cât putu de încet, şi uşor ca un şoricel, coborî scările. Ţinându-şi respiraţia ridică încet cheile de la maşină de pe masa din hol, înainte de a se îndrepta spre camera unde Angelo îşi avea biroul.

Avea nevoie de paşaport şi de bani. Fără îndoială că se putea duce acasă fără paşaport, dar ar fi fost mult mai simplu dacă ar prinde primul avion. Fiindu-i frică să aprindă lampa în caz că cineva putea vedea lumina din curte, a trebuit să se mulţumească numai cu lumina lunii.

Probabil că paşaportul ei era în birou. Era singurul loc posibil. A scotocit nerăbdătoare prin sertare,

lăsându-l la urmă pe cel încuiat. Mușcându-și nemulțumită buzele, se uită în jur după ceva care s-o ajute să-l deschidă. A luat cuțitul pentru deschis corespondența și nervoasă, cu transpirația curgându-i pe frunte, a forțat încuietoarea. Cuțitul a alunecat pe lemn cu zgomot, dar tot n-a reușit.

Era un birou vechi, făcut ca să reziste. Disperată, trase de sertar și încordarea îi creștea cu fiecare clipă ce trecea. În final se recunoscu învinsă. Să arzi în iad, Angelo, îi ură ea furioasă. Fereastra nu era închisă și o deschise cât mai încet posibil. Era pe jumătate călare pe pervaz când își aminti de colier.

Cu un blestem trase de el, dar nu făcu decât să se stranguleze. Folosind ambele mâini încercă să tragă de închizătoare fără să-și lase urme pe gât. Era o treabă mult mai dificilă decât își imaginase. Renunță când își dădu seama că se învinețise pe gât și că o durea. În tot acest timp, furia îi creștea din ce în ce mai mult. Se simțise ca o hoață cotrobăind prin biroul lui Angelo. Sări în curte și se îndreptă spre mașină.

Angelo nu-i luase toți banii. Mai avea ceva pentru cazuri de urgență, ascunși în poșetă. Vor fi suficienți ca să-și cumpere benzină, dacă va fi nevoie și să-și plătească cel puțin o noapte undeva și o convorbire telefonică pentru a vorbi acasă pentru a cere bani ca să se întoarcă. Va lăsa mașina la Pisa și se va duce la o agenție turistică unde va întreba ce să facă pentru că și-a pierdut pașaportul.

Trăgând aer în piept porni motorul cu un zgomot ușor, apoi se îndreptă încet spre poartă. La naiba,

era închisă ! Sări din mașină, o deschise, se întoarse la mașină și se îndreptă ca un glonț spre deal.

Era un bun șofer, dar acum nu avea o hartă. Merse câteva mile înainte de a ajunge într-un orășel. Acolo căută un indicator. O mașină veni în spatele ei și începu să-i facă semne cu farurile. Măgar ignorant, își spuse ea, așadar nu merg îndeajuns de repede ? Apoi auzi sirena poliției care o depăși și-i bară drumul forțând-o să oprească. Înțepeni de groază.

Era arestată. Polițistul nu vorbea engleza deloc, iar ea vorbea foarte puțin italiana, dar erau destule cuvinte asemănătoare în cele două limbi ca să se înțeleagă. Era acuzată de furtul unei mașini. Doamne ! Angelo anunțase că i se furase mașina ! Faptul că i-a fost imposibil să găsească pașaportul a înrăutățit și mai mult lucrurile.

În mai puțin de o jumătate de oră, era într-o celulă la poliție. Era într-un orășel, într-un post de poliție, și era trecut de miezul nopții. În mod sigur nu era nimeni disponibil să vorbească cu ea în engleză.

— *Domani*... îi răspunse polițistul la protestele ei zgomotoase.

Mâine. Mâine, totul se va lămuri.

Până atunci va înnebuni de frică. În sfârșit, realiză că *furase* mașina lui Angelo și dacă el voia s-o acuze, probabil că-i vor da dreptate. Se făcu ghem pe patul tare din celulă, cu senzația că se întinsese pe o piatră de mormânt și izbucni în plâns. Era înspăimântată. Cum avea să explice ceea ce făcuse ?

* * *

Era în zori când uşa celulei se deschise şi fu condusă în ceea ce părea o cameră de interogatoriu. Poliţistul ieşi şi se întoarse cu Angelo.

– Angelo, scoate-mă de aici... te rog ! hohoti ea.

Pentru o clipă el înţepeni, apoi o luă în braţe şi-i spuse poliţistului ceva în italiană. Apoi altcineva începu să vorbească.

Tremurând, ea trase aer în piept şi încercă să-şi găsească stăpânirea de sine, dar într-adevăr era la capătul puterilor.

Angelo o conduse la maşină.

– Cum dracu' ai putut fi atât de proastă ?! se răsti la ea în timp ce o împingea în maşină.

– Cum ai putut să anunţi că ţi s-a furat maşina ? spuse ea, necăjită. Cum ai putut să-mi faci una ca asta ?

Angelo conducea cu viteză maximă. Profilul lui părea săpat în granit şi era încordat ca un arc.

– Nu eu am anunţat că mi s-a furat maşina. Stella a văzut când ai plecat şi a pus servitoarea să sune imediat la poliţie. Întâmplător, accentuă el, ei erau deja pe drum. Când ai sărit geamul din biroul meu, s-a declanşat alarma la poliţie...

– Alarmă ? repetă ea.

– Un sistem sofisticat de alarmă instalat pentru a descuraja intruşii, îi explică el tăios. Dacă este activată, şi dacă eu nu sun să spun că a fost o greşeală, natural că poliţia o ia în serios. Până ce eu m-am sculat, ei erau deja la uşa mea. Când am văzut geamul deschis şi toată dezordinea care era pe birou, nu mi-am închipuit că tu erai vinovata...

– Ei bine, ar fi trebuit să ştii ! se repezi la el cu lacrimi în ochi.

– Iartă-mă dacă nu sunt obişnuit ca oaspeţii mei să fugă pe geam în mijlocul nopţii şi să-mi fure maşina, o repezi el.

– Nu ţi-am furat maşina... am împrumutat-o ! răspunse ea înţepată.

– Ai luat-o fără permisiunea mea.

– Oh, mai du-te dracului cu maşina ta nenorocită ! ţipă ea. Mi-ai luat paşaportul şi banii ! Eram prizonieră ! Sigur că am încercat să scap... niciodată n-am să te iert pentru ceea ce mi-ai făcut în noaptea asta ! Mă auzi ?

– *Sta zitto !* se răsti cu severitate Angelo.

– Nu, nu vreau să tac. De ce aş face-o ? răspunse ea furioasă. Am fost închisă ca o criminală...

– Ai fost arestată pentru că erai la volanul unei maşini care fusese reclamată ca dispărută. A fost o neînţelegere şi eşti norocoasă că poliţistul care m-a condus la secţie a fost foarte cooperant. Ai fi putut să-ţi petreci toată noaptea în celulă.

– Te urăsc atât de mult, încât îmi vine să te ucid ! îi aruncă ea cu amărăciune. Ce ai spus la poliţie ?

– Că a fost o ceartă între amanţi, îi spuse el târâgănat în timp ce opreau maşina în curte. Ce altceva ? Italienii apreciază femeile temperamentale.

– *Te urăsc !* spuse ea, incapabilă să găsească altceva mai dur.

– *Mai repetă asta încă o dată*, îi spuse el tăios, peste capota maşinii.

– Şi ce-o să-mi faci ? îi strigă ea peste umăr cu dispreţ, intrând în casă. Te urăsc... te urăsc... te urăsc !

Când ajunse în hol, o mână puternică o cuprinse de încheietura mâinii și o smuci brusc.

Scrâșnind din dinți, își încrucișă privirea furioasă cu cea incandescentă a ochilor aurii. Era ca și cum s-ar fi atins de o rețea electrică.

– Dă-mi drumul ! șuieră ea. Sau o să țip de o să scol toată casa.

– Țipă !

Kelda era atât de furioasă încât nu așteptă să-i spună a doua oară. Mânioasă, își înălță capul și țipă atât de tare încât începu să tușească. Se lăsă o tăcere încordată. Nimeni nu veni în goană și ea clipi năucită.

Înainte de a apuca să deschidă din nou gura, Angelo o ridicase în brațe. Cu o clipă înainte stătea pe picioarele ei și în următoarea era purtată în brațe pe scări.

– Lasă-mă jos ! țipă ea.

Angelo deschise ușa dormitorului cu piciorul și o închise la fel înainte de a o arunca în pat.

– Angelo...

– Taci din gură !

Se lăsă peste ea cu o mișcare ușoară, țintuind-o acolo cu greutatea corpului său. Tocmai voia să-l lovească, când el o sărută cu brutalitate.

Încă furioasă, își înfipse mâinile ca niște gheare în părul lui bogat, dar apoi pasiunea o cuprinse ca un vârtej. Apăruse din senin, o atacase și o luase prizonieră. O pasiune atât de bruscă încât i-a șters totul din minte. Electrizată de sărutul lui brutal și de gura lui care o devora, fu cuprinsă de o emoție atât de puternică încât se simți amenințată și dezorientată.

Inima îi bătea nebunește în piept, iar pulsul o luase razna. Îi era și frig, și cald în același timp și-i era imposibil să stea liniștită. Când limba lui pătrunse printre buzele ei întredeschise, începu să tremure. O sărută până când simți că nu mai avea aer și ardea toată.

Nerăbdător, îi scoase pulovărul, apoi mormăind ceva de neînțeles își îngropă fața între sânii ei. Angelo se lupta să-și scoată cămașa. Auzi materialul rupându-se și instinctiv se întinse să-l tragă înapoi, înconjurându-i gâtul cu brațele în timp ce, extaziată, își înfundă degetele în părul lui mătăsos.

Angelo șopti ceva în italiană. Părea agitat, ceea ce nu se potrivea cu firea lui. Se întoarse la ea, părul negru și aspru de pe pieptul lui zgâriindu-i sânii cu sfârcurile întărite, o luă în brațe și o lipi de el. Un geamăt de plăcere îi scăpă de pe buzele întredeschise. Încă i se părea că nu este destul de aproape de el.

Gura lui se lipi de baza gâtului, acolo unde pulsul îi bătea nebunește și fu cuprinsă de o furtună de senzații. Îi găsi sânii rotunzi și tari și, cu mâini surprinzător de blânde, începu să-i maseze și să-i mângâie, ocolind intenționat sfârcurile tari până când ea nu mai putu să suporte și se arcui spre el, invitându-l la o apropiere mai intimă.

Atunci, cu un râs ușor, îi prinse un sfârc pe care începu să-l necăjească cu limba și cu dinții înainte de a-l lua în gură. Era o tortură plăcută, care o făcu să se înfioare, iar când el făcu același lucru și cu celălalt, începu să tremure și să geamă, dorind mai mult.

Angelo își trecu vârful limbii peste stomacul ei încordat. Valul de căldură care o cuprinse brusc o

făcu să tresară. Dorea din nou să o sărute, să-i simtă gura. Îl dorea peste tot în același timp, deoarece corpul ei începuse să tânjească după al lui. Cu o singură mișcare el îi scoase și restul hainelor, apoi în timp ce o săruta cu pasiune, le scoase și pe ale lui.

Se întinse gol lângă ea. Era cald și transpirat și foarte masculin și suspină când realiză plăcerea puternică pe care i-o trezea corpul lui lângă al ei. Era o senzație așa de diferită, de străină, și ciudat, atât de divină. Își trecu degetele peste spatele cu piele mătăsoasă și el tresări de parcă ar fi fost curentat. Brusc, o sărută cu o ardoare renăscută, lipind-o de el, trecându-și ușor mâna peste burtă până la triunghiul cu păr roșcat dintre picioare.

Nimic din ceea ce simțise până atunci nu se asemăna cu puternica excitare care o copleși când el îi atinse punctul cel mai intim. Atingerea lui îi provocă o plăcere atât de intensă, încât scoase un strigăt de surpriză. Era o senzație insuportabilă, făcând-o să se răsucească și să fie prizoniera propriei dorințe, dar pe de altă parte ea constată că și el încerca aceleași senzații.

Respirația ei era întretăiată și-și simțea inima bătând nebunește în piept.

Cu o mișcare hotărâtă, o prinse de coapse și o trase spre el.

— Am așteptat atâta timp clipa asta, *cara*... murmură el aproape cu sălbăticie.

Pe neașteptate, fu cuprinsă de teamă în fața necunoscutului, când îi simți bărbăția. Era îngrozită de dorința pe care o dezlănțuise în ea. O dorință prea mult timp negată, care cerea să fie satisfăcută indiferent de preț. Și totuși era total nepregătită pentru

momentul final și durerea ascuțită care o străbătu în acea clipă o făcu să se încordeze și să-și muște buzele.

Angelo rămase nemișcat și o privi fix. În lumina zorilor putea să-l vadă clar. Ochii lui strălucitori oglindeau nesiguranță, apoi privi printre gene chipul ei roșu și agitat.

— Îți provoc durere, șopti el nesigur.

Durerea trecuse la fel de repede cum venise, dar corpul ei, neobișnuit cu astfel de lucruri, avea nevoie de timp ca să se adapteze.

— Nu.

Negarea fu tremurată și rapidă.

— Ești prea strâmtă, îi șopti el prinzând-o de coapse și răsucindu-se ușor, o pătrunse cu un geamăt de plăcere.

Atunci s-a simțit posedată în întregime. El începu să se miște cu încetineală până când ea deveni conștientă de răspunsul propriului corp. Își pierdu toată stăpânirea de sine. Fu cuprinsă de frenezie și înconjurată de un ocean de senzații. Momentul plăcerii supreme l-a punctat cu un strigăt, după care se prăbuși într-o stare vecină cu leșinul. Angelo o strânse în brațe cu atâta putere, încât nu mai putea respira și adormi zâmbind.

Când s-a trezit, Angelo făcea dragoste cu ea din nou. Draperiile erau trase. Nu știa dacă era noapte sau zi. Oricum nu conta. Nu voia să se gândească, numai să simtă. Angelo nu-i lăsa timp de gândire, cu atât mai puțin de conversație. Nu mai exista nimic, decât clipa prezentă. Nu urmărea decât să-i satisfacă plăcerea.

– Cât este ceasul ? şopti ea fără tragere de inimă când deschise ochii, luptându-se să se opună mâinii care o scutura nerăbdătoare.

– După miezul nopţii.

Angelo era îmbrăcat, ceea ce i se păru ciudat.

– Miezul nopţii, când ? mormăi ea morocănoasă, privind în altă parte ca el să nu-i vadă consternarea.

– Ieri ai fost arestată, o lămuri el binevoitor, punând pe pat tava încărcată.

Deci, dormiseră şi făcuseră dragoste toată ziua ! I se părea ireal. Nu-i venea să creadă ce se întâmplase. Ea... şi Angelo. O luptă şi o explozie de pasiune care dominaseră raţiunea.

– Nu ţi-e foame ?

Părea atât de rece. Asta o enerva. A trebuit să-şi muşte limba ca să nu-i spună ceea ce voia. Şi ce putea să-i spună ? Angelo se întinse la capătul patului ca şi cum acolo era locul lui. Se răsese. Părul îi era încă ud de la duş. Era îmbrăcat într-un pulovăr marca Armani şi blugi negri cu o etichetă faimoasă. I se tăie respiraţia. Era superb şi periculos.

Foamea fiind mai tare, Kelda se întinse după tavă. Friptură şi salată.

– Este singurul fel de mâncare pe care ştiu să-l fac, îi spuse el tărăgănat, mimând o modestie exagerată.

– Adică vrei să spui că este singura pe care te-ai deranjat să o faci, traduse ea fără ezitare, dar uimită că el făcuse acest mare efort pentru altcineva decât persoana lui.

– De ce să gătesc eu, când pot să-mi permit să plătesc pe alţii s-o facă pentru mine ?

De ce naiba discutau conţinutul farfuriei ei ? Era imposibil ca Angelo să se simtă la fel de stârjenit ca ea. Însă ea refuza cu disperare să-şi arate adevăratele sentimente. Mestecă pe îndelete fiecare bucăţică de friptură. Atât timp cât mânca, nu putea discuta despre realitatea dură din ultimele douăzeci şi patru de ore.

De ce ? De ce Angelo ? Cum putuse el s-o facă să-şi piardă controlul în aşa hal, când ceilalţi bărbaţi, chiar şi bărbaţii pe care-i plăcuse şi respectase o lăsaseră rece ? La optsprezece ani, el îi trezise senzualitatea şi ea îngropase adânc această descoperire. Şi fie că i-a plăcut sau nu, întotdeauna între ei a existat această legătură pe care şi acum ea refuza s-o recunoască. Între treisprezece şi şaisprezece ani, în ofara ultimului an pe care-l petrecuse în străinătate, Angelo fusese principalul personaj masculin din viaţa ei.

Ştia atâtea lucruri despre el, pe care le considera importante.

În şase ani nu uitase nimic. Ştia că nu putea suporta dezordinea şi nepunctualitatea, ştia că-i plăceau maşinile rapide... şi femeile discrete. Ştia că avea un renume ca om de afaceri pe piaţa financiară internaţională. Şi mai ştia atâtea lucruri intime despre el.

Cămăşile le comanda direct în Hong Kong. Ştia ce număr are la picior, pentru că ani la rând, de Crăciun, îi făcuse cadou ciorapi în cele mai trăsnite culori, ştiind bine că nu-i va purta niciodată. Ştia că se rade de două ori pe zi. Ştia că încă mai avea calul pe care-l călărise în adolescenţă şi care acum era îngrijit în cel mai bun staul din grajd. Ştia că

avea dinți perfecți și albi, că niciodată nu avusese carii și totuși se ducea la control o dată la șase luni.

Și toate aceste lucruri îl făcuseră pe Angelo periculos de familiar. Dar erau numai lucruri de suprafață, își spuse ea cu amărăciune. Mai mult, primele descoperiri despre Angelo fuseseră făcute când ea era un copil, iar el un adult care avea sarcina de a avea grijă de ea. Oare din cauza acestui fapt îi fusese atât de greu să accepte că el o poate răni ? Pentru că niciodată în viața ei nu se înșelase mai tare.

Angelo o mângâie pe mână.

— De obicei ești așa tăcută ?

— Fără opt ore de somn și trei mese regulate... da, i-o tăie ea, rezistând dorinței de a-și trage mâna.

Mândria îi cerea să se protejeze. Angelo o disprețuia și totuși făcuse dragoste cu el. Se dovedise că fusese victima pasiunii ei, dar nu trebuia să mai fie așa... nu, nu trebuia, își spuse cu hotărâre. Nu va mai fi victima vreunui bărbat.

Se întâmplase. Nu schimba nimic doar dorind să nu se fi întâmplat așa ceva. Angelo nu-și dăduse seama că el fusese primul ei iubit și era foarte mulțumită de acest lucru. N-ar fi suportat îngâmfarea lui, dacă ar fi realizat că el fusese primul bărbat pe care Icebergul îl găsise irezistibil. Mai bine era ca el să considere că era diferit de ceilalți bărbați care fuseseră legați de numele ei...

— Mă duc să fac un duș, spuse ea brusc și-l văzu privind-o în așteptare.

— Mergem împreună, fu de acord cu o voce mieroasă, uitându-se la ea cu ochi strălucitori și iacomi.

Șocată, își coborî privirea. O durea tot corpul. Angelo era un amant nesătul, dar ea admise că aceasta era felul lui de a fi. De fapt o trezise și o hrănise ca să poată face față unei alte reprize de amor. Simți că i se face greață.

— Las-o moartă, spuse ea tăios.

— Nu pot, răspunse el cu o voce ușor răgușită. Te-am lăsat să dormi cât de mult am putut, dar nu pot să uit că peste câteva ore vom zbura în avioane diferite spre Londra.

Uitase de asta. Anunțul venise la timp și dintr-o dată se simți ușurată. Totul se terminase. Va trece și peste asta. Se terminase și se putea întoarce acasă și dacă nu va putea uita cele întâmplate, cel puțin își putea ierta comportarea. Rezistența ei fusese înfrântă, își spuse. O singură dată cedase instinctelor și acum era vindecată și liberă...

— Și acolo va trebui să fim foarte discreți, sugeră el dulce, dar ea simți amenințarea rece și aroganța. Mama ta va fi îngrozitor de supărată din cauza legăturii noastre.

— Nu avem nici o legătură, răspunse ea cu voce înăbușită și plină de dezgust.

Luă halatul, se îmbrăcă și sări din pat.

Angelo o prinse de mână înainte de a avea timp să se strecoare pe lângă el.

— Poate că vrei să-mi spui ce-o să fie ?

— In viitor... nimic, îi aruncă ea, când ochii de culoarea smaraldului se încrucișară cu cei aurii.

— Ce a fost ? O singură noapte de dragoste. Puțin siropoasă, puțin nebunească, dar asta a fost tot.

— Niciodată în viața mea n-am avut o dragoste de o noapte.

— Îmi este foarte greu să cred așa ceva.

– Trebuie să crezi, *cara*. Angelo își înteți strânsoarea când ea încercă să se elibereze. Pentru că astfel de experiențe siropoase și nebunești sunt mai numeroase în trecutul tău, decât în al meu, îi aruncă în zeflemea, privind-o cum roșește. Dar eu nu am intenția să figurez pe o astfel de listă.

Kelda tremura de furie și își smulse brațul din mâna lui.

– Îmi pare rău, caro... dar deja figurezi pe listă, spuse ea cu o privire furioasă.

– Ți-e frică ? o întrebă tărăgănat. Ți-e frică de felul cum îmi răspunzi ?

Încă îi mai simțea căldura mâinii pe piele. Își simțea buzele umflate, sânii sensibili, corpul infricoșător de străin. Își ridică privirea spre el și dintr-o dată simți o durere în piept. Nimic din ceea ce-i spusese ea nu reușise să-l enerveze.

– De ce mi-ar fi ?

Binecuvântă marea indiferență pe care învățase s-o abordeze în fața aparatului de fotografiat, pentru că în sinea ei era speriată și stânjenită de adevărul pe care el o forța să-l recunoască.

– Chiar crezi că ești cumva diferit de ceilalți, Angelo ? Chiar crezi că ți-am dat mai mult decât le-am dat lor ? Acum vorbește orgoliul tău, răspunse ea cu un zâmbet ușor disprețuitor. Ești bun... dar nu atât de bun încât să vreau să repet această experiență.

Sub bronzul natural, Angelo se albise. Ochii lui tainici erau negri, iar privirea de gheață. Se uită la ea înregistrându-i fiecare mișcare. Kelda era încordată ca un arc și atmosfera era încărcată. Aerul era plin de amenințări neostile. Orice urmă de amuzament dispăruse de pe chipul încordat și dur. Putea

să-i simtă enervarea. Întotdeauna știuse că sub spoiala de om civilizat, se ascundea un temperament sălbatic și mai știa că numai datorită voinței și a inteligenței, Angelo își putea controla această parte a caracterului.

– Mai ai ceva de adăugat ?

Vocea tăioasă o cutremură și-i trimise fiori de-a lungul spinării.

– Angelo, suspină ea, ridicând din umeri, *știi* cum sunt. Îmi place variația...

– Ești o târfă, îi spuse el cu voce joasă, plină de furie. Mă dezgușți.

Tulburător, dar această mărturisire brutală o răni profund. Ochii i se umpluseră de lacrimi și-l văzu ca prin ceață. Dar continua să se uite fix la el, dându-și seama vag că tremura din tot corpul și că abia se mai ținea pe picioare.

– Și când te gândești că m-ai excitat atât de tare încât am uitat de orice precauție, îi spuse Angelo printre dinți, aruncându-i o privire fioroasă și plină de repulsie.

– Sper să nu ajung să regret această omisiune.

Cu brațele întredeschise, Kelda rămase uitându-se în gol uimită, după ce el ieși trântind ușa. A spus... că nu și-a luat măsuri de protecție și că-i era teamă că s-ar putea să regrete asta ! În baie, Kelda vomită, abia acum reacționând la oribila scenă care avusese loc. Abia atunci lacrimile începură să-i curgă încet și cu durere. Avea impresia că mii de ace o înțepau și ceea ce era cel mai rău era că pur și simplu nu știa de ce plângea.

CAPITOLUL VI

– În seara asta luăm masa cu Tomaso și Daisy...

Kelda ridică privirea de pe ziarul englezesc pe care-l studia cu încăpățânare. Buclele bogate îi căzură încadrându-i chipul.

– Ce-ai spus ?

Angelo îi aruncă o privire de gheață.

– Am spus că o să vii cu mine...

– Ești un tip ambițios, nu-i așa ?

Kelda continua să-l privească, dar în spatele ochelarilor de soare, ochii ei aveau o expresie de neîncredere. Se forțase să coboare la micul dejun. Ar fi fost un semn de slăbiciune din partea ei să ceară să-i fie servit în cameră. Deoarece fusese de neiertat de slabă în alte privințe pe care nu și le putea justifica. Din această cauză era acum așezată la masă, în grădină, luptându-se să înghită mâncarea care-i rămăsese în gât și făcând comentarii fără rost pe marginea pașaportului și portofelului pe care le găsise lângă farfurie.

– Nu am nici o intenție să permit ca ceea ce se întâmplă între noi să le distrugă relația...

– Și când a fost făcut acest mic aranjament ? întrebă ea cu voce tremurată.

– Înainte ca tu să părăsești Londra. Mama ta a spus că n-o să vii...

– Avea dreptate !

– Eu, în schimb, am spus că o să vii, și o vei face, continuă el cu o aroganță care o lăsă fără grai.

– Vom merge împreună și vom pleca împreună. Ne vom comporta civilizat unul cu celălalt...

– Pe dracu' ! explodă ea, prea năucită de această perspectivă neașteptată ca să-și mai poată ascunde reacția.

– Plăcuți și civilizați, repetă Angelo cu severitate. Toată teama mamei tale trebuie să dispară. Sentimentele tale pentru mine nu trebuie să mai producă neplăceri...

– Nu voi juca „familia fericită" spre folosul tău ! se răsti.

Doamne ! se gândi descurajată, plănuise întâlnirea chiar înainte ca ea să meargă în Italia. Îi promisese mamei ei ceea ce pentru ea părea imposibil, și nici o clipă nu se îndoise că nu-și va ține promisiunea. Simți că o ia cu frig.

– Îți promit să-ți fac viața un iad, dacă nu faci ce-ți spun eu.

Când auzi vocea joasă și amenințătoare, simți cum i se ridică părul pe ceafă. Întâmplător privirea ei se încrucișă cu cea a ochilor negri și pătrunzători care, deși duri, exprimau și o mare îndoială. Simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Își lăsă capul în jos. Ar fi mers indiferent de ce ar fi spus sau ar fi făcut Angelo, dar, oricum, el n-ar fi crezut-o. Probabil el credea că ea simțea nevoia bolnăvicioasă să distrugă legătura dintre părinții lor.

Şi totuşi fără să-şi dea seama, fusese de acord cu reluarea acestei relaţii. Încă o dată, Daisy jucase necinstit, fără s-o avertizeze de ceea ce va urma. Fusese mai degrabă o reluare înspăimântătoare a vizitei pe care cuplul i-o făcuse la şcoală cu mulţi ani în urmă. Era conştientă că nici acum nu reacţionase cu mai multă înţelepciune, aşa cum n-o făcuse nici atunci.

Odată ce şocul anunţului lui Daisy trecuse, recunoscuse că răspunsul ei fusese plin de egoism. Îşi necăjise mama. Se concentrase, nu pe posibila fericire a mamei ei, ci pe hotărârea ei de a nu fi obligată să vină din nou în contact cu Angelo. Totuşi, deşi recunoscuse asta, Angelo agravase situaţia ameninţând-o în seara aceea, când venise în apartamentul ei. La urma-urmelor, meditä ea cu amărăciune, Angelo avusese la dispoziţie trei luni, nu douăzeci şi patru de ore, ca să se obişnuiască cu ideea reluării relaţiei dintre părinţii lor.

— Ai înţeles ?

Kelda îşi muşcă limba şi simţi gustul sângelui. Era gustul infrângerii.

— Da ! Dar amestecul tău nu era necesar.

— Maşina va veni să ne ia într-o jumătate de oră.

Primi vestea cu un nod în gât şi cu capul sus, dar în ea clocoteau atâtea sentimente şi emoţii încât se minuna că nu explodase încă. Tulburare, revoltă, prostie. Poate până la urmă va învăţa ceva. Impulsivitatea şi mânia, cele două mari slăbiciuni ale ei, au făcut-o să aibă necazuri întotdeauna, mai ales cu Angelo. El se mândrea că nu era impulsiv, întotdeauna stăpân pe sine şi de asta, observă Kelda cu durere, avea putere asupra ei.

Când va începe să se simtă mai bine ? Când ? Deoarece chiar acum... chiar acum se simţea mai rău decât cu o seară înainte, şi asta însemna ceva. Plânsese. Încercase să se împace cu gândul că făcuse dragoste cu Angelo, dar acest lucru se dovedise mai greu decât sperase. Puternica lui senzualitate însemnase ruinarea ei. Nu era singura femeie care făcuse această greşeală în focul pasiunii... şi nu va fi nici ultima. Dar cât timp va trece până n-o să se mai simtă vinovată, ruşinată, nefericită ? Şi de ce ar trebui să se simtă murdărită de pretextul că fusese în folosul lui ?

Nu i-a dat numai ceea ce şi-a dorit ? Angelo o dispreţuia. Dar asta nu l-a oprit de a o folosi în cel mai depravat mod posibil. Însăşi senzualitatea ei fusese arma care o distrusese. Dar nu-i va permite s-o folosească din nou. Se terminase. Definitiv. O zi de nebunie. Însă primise o lecţie dură. Oare nu vor mai fi şi alte complicaţii ?

Nu era aşa de uşor să rămâi gravidă... nu-i aşa ? Nu mai era o adolescentă prostuţă... dar se comportase la fel de prosteşte ca şi cum ar fi fost. În mod sigur, Angelo crezuse că ea lua anticoncepţionale. Angelo, gândi ea în pragul unei crize de isterie, fusese mai îngrijorat să nu se molipsească de vreo boală venerică. De la o virgină ! Şi nici măcar nu observase. Odată, citise că de cele mai multe ori, bărbaţii nici nu observă acest amănunt.

În maşină, tot drumul până la aeroport, nu scosese nici un cuvânt. Era inertă ca un manechin într-o vitrină. Dar tot timpul simţise prezenţa lui. Aerul vibra în jurul lui. Mereu. Total diferit de tatăl său, Angelo avea o energie vulcanică şi un comportament

la fel de puternic. Dar aici, în Italia, văzuse o față a caracterului pe care nu i-o știuse niciodată.

Angelo flirtând, tachinând, înfuriindu-se. Angelo pasionat, irezistibil, chiar plăcut. Până atunci nu realizase că sub aspectul rece, el era un adolescent clocotind de emoții.

Întotdeauna i se păruse un om sever, greu accesibil și sarcastic.

— Trec să te iau pe la șapte, îi spuse el tărăgănat.

Ea coborî din mașină, pur și simplu ignorându-l.

— Kelda !

O mână de oțel i se lăsă dintr-o dată pe umăr, în timp ce aștepta ca șoferul să-i scoată valizele din portbagaj. Înainte de a putea reacționa, o lipi cu spatele de mașină și o presă cu corpul lui suplu și musculos. O sărută într-o demonstrație nestăpânită de agresiune sexuală. Chiar și așa se simți cuprinsă de foc. Era conștientă de fiecare părticică a corpului lui puternic, putea să simtă cât era de excitat și asta făcu să-și simtă genunchii moi.

Îi simți degetele atingându-i ceafa, dar nu-și dădu seama de ce făcuse până când nu se dădu un pas înapoi, cu colierul în mână. Clipi năucită. Uitase de el. Angelo lăsă să-i cadă smaraldele în palmă și-i strânse degetele peste ele.

— Șapte, îi reaminti el. Sau vrei să vin mai devreme ?

Cu picioarele tremurânde, Kelda se îndepărtă de mașină. Era parcă hipnotizată de ochii lui a căror privire vulgară și lacomă o devora. Această privire lacomă dezlănțui un val de fierbințeală. Simțea cum se sufocă. Era îngrozită de această senzație. O atracție incredibilă și explozivă care pulsa între ei asemenea unor valuri de căldură.

— *Dio*, spuse Angelo, mârâind ca un tigru nesatisfăcut. Am o întrunire la ora patru.

— Dar eu te dezgust, îi reaminti ea cu voce tremurată.

— Numai în afara dormitorului. În pat mă înnebunești, îi aruncă el cu voce joasă și se îndepărtă.

Neobservat de nici unul dintre ei, un fotograf, plasat în cel mai îndepărtat colț al parcării, își coborî aparatul cu un zâmbet satisfăcut.

În avion, ea se gândi la călătoria mult mai confortabilă pe care o făcuse cu avionul lui particular. Își acoperea urmele ca și cum ar fi fost un bărbat căsătorit, care avea o amantă. Dar nu avea nici o intenție de a deveni amanta lui și fusese șocată că micul ei spectacol din seara precedentă nu-i distrusese această ambiție. Această ambiție absolut ridicolă.

Când ajunse acasă, găsi pe robot un anunț îmbucurător de la agentul care se ocupa de vânzarea casei ei și prețul era mai mare decât prevăzuse că va primi. Când se întoarse de la agenție, unde se dusese să vorbească cu agentul, era și mai încântată, pentru că cel care cumpăra casa dorea să cumpere și cea mai mare parte din mobilă. Putea să se mute într-un apartament cu chirie și n-ar mai fi plătit pentru a depozita mobila undeva.

— Nu vor fi nici un fel de probleme, spusese vesel agentul. Respectivul este un director elvețian, care cumpără pentru compania lui și, din fericire pentru dumneavoastră, i-a plăcut în mod special zona. Vor s-o aibă până la sfârșitul lunii. Mergeți la avocatul dumneavoastră și semnați actele cât mai repede po-

sibil... înainte ca tipul să realizeze că ar fi putut cumpăra ceva mai bun şi mai convenabil în altă parte.

După ce plecase de la agenţie, fu cuprinsă de durere şi regret. Să aibă propria ei casă fusese un simbol al succesului. Vânzarea ei îi arătase cât de mult o costaseră minciunile lui Danny Philips. Dar ea era destul de deşteaptă ca să-şi dea seama că ţintise mult prea sus când îşi cumpărase casa, şi dacă vreodată va mai avea această posibilitate, va fi mult mai modestă în alegere.

Era în baie când auzi soneria, în jur de ora şase. Era Russ Seadon, fotograful al cărui talent o făcuse celebră. Russ era logodit cu Gina Delfont, manechin, care era şi cea mai bună prietenă a ei. Adesea, când lucra la New York, stătea la ei şi erau bucuroşi să-i ofere ospitalitate ori de câte ori puteau.

Russ îşi aruncă geanta în camera de oaspeţi şi apoi, timp de o jumătate de oră, îi împărtăşi noutăţile, după care, luându-şi o pizza, se aşeză în faţa televizorului. Kelda se învârtea prin dormitor gândindu-se cu groază la seara care va urma. Angelo nu avea de gând s-o lase în pace. Şi oricum, n-o să-i fie uşor.

Nu se simţea deloc în largul ei cu Angelo. Când o atingea, nu mai putea gândi şi dacă se va mai întâmpla ceva între ei, nu şi-o va ierta niciodată. El voia s-o folosească numai din punct de vedere sexual. I se făcu pielea de găină când realiză cât de vulnerabilă devenise. Într-un fel oarecare, trebuia să-l facă pe Angelo să plece din nou din viaţa ei... dar cum ? Ce l-ar fi înfuriat cel mai tare ?

Tresări absentă când Russ trânti nişte vase în bucătărie, apoi se înseninâ la faţă. Convingerea că

în viaţa ei exista un alt bărbat îl va înfuria pe Angelo... şi acum în casa ei era un alt bărbat...

*

* *

– Vrei să ce ? repetă Russ uluit zece minute mai târziu.

Din cauza stânjenelii, obrajii ei erau roşii ca focul.

– Las-o baltă ! îi spuse repede. Era o idee stupidă...

Dintr-o dată, Russ izbucni în râs.

– Tipul ăsta nu acceptă „Nu" drept răspuns... nu-i aşa ?

Kelda aprobă din cap.

– Tot ce vreau, este ca tu să pari aici ca acasă la tine, ca şi cum m-ai aştepta, replică ea cu stângăcie.

– N-o să devină violent, nu-i aşa ?

Ea negă din cap şi se rugă să fie adevărat.

Russ îi zâmbi larg în timp ce se îndrepta spre uşă cu cheia de rezervă în mână.

– Nu-ţi fie teamă, mă voi întoarce la timp. Cred că o să mă distrez.

*

* *

Kelda alese un costum-pantalon strâns pe corp, de culoare roz. Era o alegere strategică datorită liniei îndrăzneţe şi îl purta ca pe o armură făcută să respingă.

Femeile cu care umbla Angelo erau blonde, de o eleganță clasică.

– Arăți ca o artistă de circ, una care lucrează la trapez. Ți se potrivește.

Enervant de încet, provocator și cu un aer de intimitate, Angelo o măsură din cap până-n picioare cu ochii lui negri, strălucitori.

Kelda puse colierul de smaralde în torpedoul mașinii.

– Este un gen de declarație ? o întrebă el tărăgănat, fără să fie impresionat de gestul ei.

– Nu-l vreau.

– Îți aparține. Ți l-am dat ție.

În timp ce starea de încordare îi creștea, simți cum i se întețește respirația și pulsul i se accelerează.

– Dar nu vreau nimic de la tine, insistă ea, luptându-se să vorbească normal și cu răceală.

– Poate că nu este momentul să-ți spun că sunt în curs de a cumpăra casa ta.

Kelda întoarse capul, șocată.

– Prea târziu. Ai pierdut trenul ! îi răspunse tăios. Azi am fost de acord cu vânzarea ei.

– Către cine ?

– O companie elvețiană.

– Este a mea.

Această afirmație calmă atrase un sunet de neîncredere din partea ei. Se uită la el cu ochii mari.

– Tu ești proprietarul ?

– Cine altcineva ar fi plătit în avans ca să obțină proprietatea ? o întrebă el rece. O să-ți fac actele pe ea, imediat ce vânzarea va fi terminată...

– De ce vrei să cumperi casa pentru mine ? întrebă ea și o groaznică bănuială se furișa în mintea ei.

– Ți-am mai spus, în Italia, că-ți voi plăti toate facturile, îi reaminti mieros Angelo. Și natural, asta include și o casă pe numele tău. Voi rezolva toate problemele tale financiare. O să rezolv și problema cărților de credit, voi plăti dobânzile și voi face aranjamentele ca să primești lunar o alocație.

Năucită, asculta în timp ce el își înșiruia intențiile. Se simți profund umilită. Pielea ei albă deveni roșie și apoi, mânia se amestecă cu neîncrederea.

– Nu sunt o mobilă pe care poți s-o cumperi împreună cu casa ! replică ea dur. Nu sunt de vânzare.

– Nici n-am spus asta, murmură el cu un calm forțat. În Italia am făcut o înțelegere...

– N-a fost nici o înțelegere !

– Atunci să spunem că, în momentul când mi-ai permis accesul la acest corp perfect, ai acceptat și restul.

Kelda se albi la față. Dorea cu ardoare să-l pocnească pentru hotărârea lui nemiloasă de a o prezenta ca pe o femeie lacomă, imorală și disponibilă oricând pentru sex. Niciodată în viața ei nu-l urâse mai mult ca în acest moment și nu putea înțelege cum de această ură nu reușise să omoare pasiunea pe care o simțea pentru el... însă dăduse greș în mod spectaculos. Dintr-o dată simți că ar fi fost foarte mulțumită dacă el ar conduce-o în seara asta, și va fi întâmpinat de Russ. Nici chiar Angelo nu va putea rămâne nepăsător în fața unei astfel de respingeri categorice !

Dar şi aşa, îşi dădu seama că tremura din cauza puternicelor emoţii încercate.

– Ţi-am spus că totul s-a terminat în Italia... ţi-am spus foarte limpede, ripostă ea încordată, uitându-se pe geam. A fost o greşeală pe care nu intenţionez s-o repet şi niciodată, sub nici un motiv n-am dorit să devin amanta ta. Aşa că ai cumpărat o casă goală, Angelo. Mă voi muta în mai puţin de o lună.

– Nu cred, murmură el lulce, în timp ce parca maşina.

Kelda intră înaintea lui în restaurant şi reperă imediat într-o colţ capul blond al mamei sale. Daisy era uşurată de sosirea lor. Tomaso se ridică repede cu mâna întinsă şi apoi, zâmbind, o sărută pe obraji. Era mai slab şi arăta mai bătrân decât şi-l amintea ea. Pe neaşteptate, ochii i se umplură de lacrimi, când observă chipul fericit al mamei sale.

– Ce coincidenţă, amândoi aţi fost în Italia în acelaşi timp, remarcă Tomaso cordial, în timp ce comanda aperitivele.

– Ai fost... ?

Kelda se întoarse spre Angelo, mimând uimirea.

– Nu aveaţi cum să vă întâlniţi, o asigură Tomaso. Angelo era în sud, inspectând o fabrică... nu-i aşa ? adăugă el, adresându-se fiului său.

– Ce plictisitor, suspină Kelda cu falsă simpatie.

Întâlni privirea rece şi ameninţătoare a lui Angelo, care o prevenea. O uşoară roşeaţă a obrajilor cu pometii înalţi îi dovedi că nu-i convenea să-şi mintă „tăticul" încrezător. Kelda se amuză, plină de amărăciune, pe seama acestei descoperiri.

În alte împrejurări ar fi fost o seară plăcută. Tomaso era într-o formă de zile mari. O ţinea posesiv de braţ pe mama ei şi din când în când o privea pe

furiş şi-i zâmbea. Era clar că şi el era foarte fericit. S-a discutat despre căsătorie. Data era deja fixată, ceea ce arăta că părerea lui Angelo despre ea că ar fi avut puterea să împiedice căsătoria influenţând-o pe mama ei era total nefondată.

– Chiar nu te deranjează deloc ? întrebă Daisy când erau la garderobă.

Kelda îşi îmbrăţişă mama.

– Dacă Tomaso te face fericită, atunci sunt şi eu fericită, murmură ea.

– Bine... aşadar ce se întâmplă între tine şi Angelo ? o întrebă mama ei, neliniştită.

Kelda îngheţă.

– Ce se întâmplă ?

– Nu mă trata ca şi cum aş fi proastă sau oarbă, îi replică Daisy tristă. Nu sunt nici una, nici alta. Acum o săptămână erai furioasă la ideea căsătoriei mele cu Tomaso...

– A.n fost egoistă şi a fost o copilărie...

– Când Angelo mi-a spus că o să te aducă aici, în seara asta să iei masa cu noi, i-am răspuns că vrea imposibilul. Dar ai venit aşa cum a promis el şi apoi, el te tot priveşte şi tu îl tot atingi...

– L-am atins ? repetă ea indiferentă.

– Ţi-ai pus mâna pe braţul lui de câteva ori, când îi vorbeai...

– Zău ? spuse Kelda încet, pentru că pur şi simplu nu-şi amintea.

– Şi eu te cunosc, insistă mama ei. Nu eşti tipul care să pună mâna pe cineva, decât doar dacă este cineva apropiat şi dintre toţi, tocmai de Angelo...

– Mamă, crezi că... ?

– Şi de ce te privea tot timpul ? o mai întrebă Daisy, îngrijorată. Şi tu care nu l-ai privit niciodată...

– Poate că nu mă simt atât de bine în prezența lui, sugeră ea nesigură, zguduită de neașteptatul simț de observație al mamei ei.

– Angelo este extraordinar de chipeș, murmură nesigură Daisy. Și foarte deștept. Este fermecător când vrea...

– Am impresia că nu-l placi prea mult...

– Nu vreau să suferi din nou, șopti mama ei. Angelo nu este tipul de familist și este foarte diferit de tine, Kelda.

Doamne, Dumnezeule ! mama ei cu raze X în priviri ! Ascunzându-și panica față de insistenta privire a lui Daisy, Kelda se forță să zâmbească.

– Fac un mare efort să mă port frumos cu Angelo.

Simți o mare ușurare când seara luă sfârșit, mai ales după întrebările stânjenitoare cu privire la gesturile ei de care nici nu fusese conștientă că le făcuse. Tăcut, Angelo se urcă în Ferrari.

– Slavă Domnului că s-a terminat, mormăi Kelda, masându-și tâmplele. Datorită încordării începuse s-o doară capul.

– Ce i-ai spus lui Daisy ? o întrebă brusc.

– Nimic ! Și nu mă mai trata ca pe complicele tău, se răsti la el, plină de amărăciune. Nu am obiceiul să-mi mint mama și nici nu m-a amuzat s-o fac.

– I-ai spus ceva, repetă el întunecat.

– Un singur cuvânt în plus și chem un taxi, jură Kelda. Dacă i-aș fi spus ceva, ar fi fost atât de șocată încât ar fi aflat tot restaurantul, nu numai tu.

– N-o să mai conteze după ce se vor căsători. Își vor petrece cea mai mare parte a timpului în străinătate. Mi se pare firesc ca eu să-mi vizitez sora vitregă.

– Angelo... nu vreau să mai am de-a face cu tine ! țipă ea, sătulă să tot repete același lucru.

– De ce îți este imposibil să accepți ?

Angelo insistă s-o conducă până la ușă. Se îndrepta direct spre capcana pe care i-o pregătise, fără cel mai mic îndemn din partea ei. Durerea de cap devenise și mai insuportabilă, când el îi luă cheia din mână și deschise ușa. Russ îi aștepta... cel puțin așa spera. Și apoi totul se va termina.

– Nu te simți bine. O împinse în hol și intră după ea. Vrei să-ți aduc ceva ?

Era surprinsă că el observase.

– O să mă simt mai bine.

Privirea ei exasperată măsura salonul în căutarea lui Russ. Nu era acolo.

– Sigur o să te simți mai bine ?

Brusc, Angelo înțepeni și înjură printre dinți, iar mâna îi alunecă de pe umărul ei.

Kelda făcu ochii mari, când îl văzu pe Russ ieșind din dormitor, doar cu un prosop în jurul coapselor.

– Am crezut că nu mai vii acasă, dragă, suspină el plin de reproș, apoi îi zâmbi lui Angelo. Mulțumesc că ai condus-o până acasă.

Chipul dur al lui Angelo exprima neîncredere ofensată. Se întoarse brusc.

– Cățea, îi spuse cu voce joasă, incapabil să-și ia ochii de la Russ.

Kelda tremura. Privirea lui Angelo exprima dezgust, răceală și moarte și cumva, asta o îngrozi. Trebuia să reziste tentației extraordinare și absolut ridicole de a începe să-i explice că Russ era numai un prieten bun care, la cererea ei, pretindea că este altcineva.

– N-aș fi crezut...

Angelo tăcu și-i aruncă o privire ucigătoare, încât speriată, că ar putea s-o lovească, se lipi de perete. Auzi ușa de la intrare trântindu-se cu putere. Kelda se frânse ca o păpușă.

– Cum a fost ?

– Formidabil.

Își auzi vocea de la mare depărtare. Capul o durea atât de tare încât avea senzația că o să-i crape.

– Sper să nu regreți că am făcut asta, nu-i așa ?

Russ îi privea îngrijorat chipul alb.

– Sigur că nu.

O făcuse. Se terminase. Angelo plecase... dar de ce acest lucru o durea atât de tare ?

Russ trase aer în piept.

– Am crezut că mă voi distra, dar n-a fost așa, spuse el. Rossetti a fost cam zbuciumat.

– Orgoliul lui a fost zbuciumat... asta-i tot, mormăi Kelda, simțindu-se obosită și fără vlagă.

* * *

In loc să stea o săptămână la New York, Kelda a stat cinci, perioadă în care a lucrat pentru a colecție de haine de damă pentru toamnă. Russ a tras niște sfori, a făcut presiuni și Kelda a apărut pe coperta a două magazine importante și dintr-o dată s-a trezit că era din nou în atenția publicului. Timp de o lună a fost foarte ocupată. Ella îi telefona aproape zilnic și i-a spus că în mod sigur va obține contracte când se va întoarce acasă. Lumea uită repede. Danny Philips era de domeniul trecutului.

In avion, in drum spre Londra, răsfoind agenda își dădu seama că făcuse o greșeală. Dar nu. Nu avusese nici unul din semnele cunoscute înainte de ciclu. Avea o întârziere de trei săptămâni.

Șocată, fu cuprinsă de fiori reci și începu să tremure. Inima îi bătea nebunește și-și simți stomacul cuprins de crampe ca și cum ar fi mâncat ceva ce nu i-a priit. În ultimele zece zile avusese adesea acest fel de simptome. Datorită faptului că nu avea poftă de mâncare slăbise, dar asta n-o îngrijorase. Un manechin nu era niciodată prea slab în fața aparatului.

De când părăsise Londra nu se mai gândise niciodată la cele întâmplate în Italia. Munca fusese medicamentul și salvarea ei. Fusese prea ocupată și prea obosită ca să se chinuie în zadar cu ceea ce se întâmplase. Se terminase. Făcuse o greșeală. Va putea să se obișnuiască să trăiască în continuare... asta era ce-și repeta mereu, de când începuse din nou să gândească.

Și acum, asta ! Se gândise încă din Italia că nu putea să i se întâmple tocmai ei așa ceva și încrezătoare, își îndepărtase teama. Nici nu se gândise că s-ar putea să fie gravidă, nici măcar nu-și putea imagina așa ceva și acum trebuia să facă față la o astfel de situație. Încrezătoare, se gândi la alte lucruri care ar fi putut produce întârzierea, dar îngrijorarea nu i se risipi.

La aeroport își cumpără un test pentru sarcină. Chiar și asta a făcut-o să se simtă stânjenită. Tocmai i se împacheta testul, când fu anunțată prin stație să se prezinte la biroul de informații.

Tomaso și Daisy veniseră s-o întâmpine la aeroport, însă din cauza traficului întârziaseră. Era miș-

cată, dar avea impresia că ceea ce cumpărase atârna o tonă în geanta ei.

– Avem o surpriză pentru tine, o informă Daisy.

Kelda schiță un zâmbet slab către mama ei și urcă în spate.

– Ce fel de surpriză ?

– Căsuța este a ta, îi explică mama ei. De săptămâna viitoare n-o să mai am nevoie de ea...

Săptămâna viitoare... nunta care o îngrozea pe Kelda.

Kelda își plecă ochii, neștiind unde să se uite. Își găsise un apartament de închiriat în Highgate, înainte de a pleca la New York. Mama ei îi promisese că o să supravegheze personal mutatul lucrurilor în noul apartament, când ea își dăduse seama că nu va ajunge la timp pentru treaba asta.

– Vreau ca tu să stai în căsuță. La urma-urmelor, tu ai cumpărat-o pentru mine, insistă Daisy.

– Un gest foarte frumos, aprobă Tomaso cu un zâmbet cald. Întotdeauna voi fi recunoscător că ai avut grijă de mama ta, când nu mi-a permis mie s-o fac.

– Pot să-mi port singură de grijă, mormăi cu acreală Daisy, dar în același timp îi zâmbi lui Tomaso.

Căsuța. Kelda nici nu se gândise la ea. Dar ajunsese tot la ea. Pernele ei de pe sofa se odihneau acum pe scaunele mamei sale. Și Daisy înlocuise colecția ei de cristale roșii de pe etajeră cu broscuțele ornamentale pe care Kelda le colecționase încă din copilărie. Mama ei o bătu încurajator pe mână și ei i se umplură ochii de lacrimi.

Vila avea două dormitoare, fiecare cu baie separată, cu hol, o sufragerie confortabilă care dădea

spre bucătărie, dar și o mică grădină. Dintr-o dată, avea din nou o casă a ei. Se așeză pe marginea patului și scoase testul din geantă.

– Ce vrei să mănânci ? strigă veselă Daisy din capul scării.

– Nu mi-e foame !

– Prostii !

Patruzeci de minute mai târziu, știa. Se așeză pe marginea băii, uitându-se la test, recitind instrucțiunile și spunându-și că poate greșise când l-a făcut. Se simțea groaznic de rău și foarte speriată. Se simțea mai mult ca o puștoaică, nu ca o femeie matură. Gravidă. Era cea mai proastă glumă ! Nu-i venea să creadă, nu putea să creadă că o singură greșeală va conduce la asemenea consecințe înspăimântătoare.

* * *

Trei zile mai târziu, mama ei o găsi vomitând în baie pentru a doua oară în acea dimineață.

– Cred că te-ai îmbolnăvit, spuse Daisy neliniștită. De data asta nu te mai ascult, chem doctorul !

– Nu !

Ignorându-i protestele, mama ei se îndreptă spre telefon.

Kelda era destul de nervoasă.

– Ți-am spus, nu !

– Nu fi prostuță.

Daisy continua să formeze numărul.

– Pentru numele lui Dumnezeu ! nu sunt bolnavă... sunt gravidă !

Dintr-o dată, ochii Keldei se umplură de lacrimi, apoi se lăsă o tăcere ca cea dinaintea furtunii. Daisy se holbă la ea, uluită. Kelda realiză ceea ce spusese. Nu avusese intenția de a o anunța pe mama ei decât după ce se întorcea din luna de miere.

Îi trebui o oră ca s-o calmeze pe Daisy.

— N-am vrut să-ți spun încă, șopti Kelda cu ochii la fel de umflați de plâns ca ai mamei sale.

— Cum am să-i spun lui Tomaso ?

— Să nu îndrăznești să-i spui lui Tomaso ! șuieră Kelda.

— Tot o să afle odată ! Kelda... cum ai putut să te culci cu un bărbat pe care abia l-ai cunoscut la o petrecere ?

Mama ei izbucni din nou în plâns.

În concepția mamei sale, acesta era cel mai urât lucru din lume. Kelda întoarse capul, dorind din tot sufletul să poată să-i spună mamei ei întregul adevăr, dar în împrejurările actuale era imposibil.

În acea noapte n-a închis ochii. Mâine, Daisy și Tomaso se vor căsători și ea stricase nunta mamei sale cu o veste pe care puțini părinți se bucurau s-o audă în anumite condiții. Se simțea groaznic. Și ca și cum nu era de ajuns, știa că a doua zi trebuia să-l întâlnească pe Angelo.

Îi va spune ? Cum ar putea să-i spună ? N-ar fi găsit cuvintele pentru un astfel de anunț. După ce-l văzuse pe Russ ieșind din dormitorul ei pe jumătate dezbrăcat, de ce ar fi crezut că era copilul lui ? Prea obosită ca să mai gândească, zăcea în întuneric și gândurile i se învălmășeau în cap.

Când coborî la micul dejun, Daisy era toată numai un zâmbet.

— Poți să-ți iei o guvernantă și când o să vrei să ieși undeva, o să avem noi grijă de copil. Tomaso iubește copiii. Probabil că o să fie încântat când o să-și revină din... șoc, îi explică mama ei. La urma-urmei, oamenii s-au schimbat. În zilele noastre acceptă mai ușor o mamă singură cu un copil. Vrei o felie, sau două ?

— Mamă, eu...

Kelda ezită, apoi se trezi în brațele mamei sale.

— Mirosul de șuncă îmi face rău, îi mărturisi ea cu un tremur în glas.

* * *

Căsătoria avea loc în fața ofițerului stării civile. Prima persoană pe care a văzut-o de cum a intrat, a fost Angelo. Efectul pe care l-a avut asupra ei, îmbrăcat într-un costum gri deschis ce-i venea perfect, a fost foarte puternic. Incapabilă să-și ia ochii de la el, s-a împiedicat de prag. Doamne, avea impresia că pământul se cutremura, pielea îi era transpirată, iar inima îi bătea nebunește. Privea ochii lui cu irizări aurii și profunzimi nebănuite, părul lui de abanos, și-i simțea moliciunea mătăsoasă sub degete. Imediat fu copleșită de o mulțime de imagini erotice pe care până atunci le ținuse ascunse adânc în mintea ei.

— Aceasta este Fiona, îi șopti mama ei. Am uitat să-ți spun că vine cu ea. Formidabilă, nu ? Tomaso spune că este și foarte deșteaptă. Este fiica unui bancher și are două diplome.

— Două diplome ? mormăi ea amărâtă, simțindu-și stomacul contractându-se, când reuși să vadă

bine amazoana de aproape un metru optzeci agățată de brațul lui Angelo. De la cascada de păr negru și drept la ochii albaștri ca safirul și până la pantofii eleganți din piele, Fiona era extraordinară.

– Am fost așa de proastă în seara în care am cinat împreună, îi șopti Daisy în grabă, în timp ce Tomaso se îndrepta spre ele. Am crezut prostește că tu și Angelo erați...

Sosirea lui Tomaso reuși s-o facă să tacă pe mama ei.

„Avea o altă femeie ! Ei bine, la ce te așteptai... de ce ești așa șocată ?" Nu putea să-și răspundă la această întrebare. Știa numai că revederea lui Angelo lângă o altă femeie îi făcuse rău. Când scurta ceremonie s-a terminat, s-a întors și s-a îndreptat spre fratele lui Tomaso și soția acestuia.

– Vă supărați dacă mă luați și pe mine cu mașina ?

– Kelda, poți să vii cu noi.

Vocea ușor răgușită a lui Angelo a fost ca un cuțit înfipt în piept.

Încet, se întoarse spre el. Calm, Angelo i-o prezentă pe Fiona care-i zâmbi tăcută, privind-o pătrunzător.

– Am auzit atâtea despre tine, încât am impresia că te cunosc de mult. Ești...

– Veștile rele călătoresc repede.

– Kelda, o avertiză Angelo, cu o voce de gheață.

Privindu-l pentru prima oară, ochii li se încrucișară. Simți cum o mână de gheață îi strânge inima.

– Ea este ce ? îl auzi pe Tomaso mârâind la câțiva pași în spatele ei.

– N-am vrut să te jignesc, îi spuse Fiona cu răceală. Dar îmi cer scuze dacă am făcut-o.

– Nu, îmi pare rău. Trase aer în piept, luptându-se să-și păstreze masca de indiferență. Nu mă simt prea bine azi.

– Vrei să te conducem cu mașina ? o întrebă Angelo de formă.

Kelda simți o mână pe umăr.

– Pe Kelda o ducem noi acasă, îl anunță Tomaso mohorât. Noi doi avem ceva personal de discutat, Angelo.

CAPITOLUL VII

Albă la față și încordată, Kelda nu se putu abține să-i arunce mamei o privire de reproș.

– Nu ți-ai pierdut timpul, nu-i așa ?

– Este natural ca mama ta să aibă încredere în mine, îi spuse Tomaso cu delicatețe. Sunt soțul ei și tatăl tău vitreg. Este adevărat ? O să ai un copil ?

– Mamă, cum ai putut să-mi faci așa ceva ? mormăi Kelda foarte stânjenită.

– Noi plecăm în luna de miere, și nu-mi place să te știu singură, răspunse jalnic Daisy. Am avut nevoie de sfatul lui Tomaso.

– Întotdeauna ai fost mai... ușuratică, mormăi în barbă Tomaso.

– Asta nu este treaba ta ! izbucni Kelda nemaiputându-se abține. Nu mai era un copil.

– Dar este treaba lui Angelo ?

Privirea neagră și pătrunzătoare era fixată pe chipul ei roșu.

– Ce legătură are Angelo cu treaba asta ? întrebă Daisy, consternată.

Tomaso își scoase portofelul din buzunarul de la piept. Îl deschise și scoase din el o bucată de ziar îmbătrânită.

– Nu crezi că Angelo ar fi de preferat în locul unui străin oarecare cunoscut la petrecere ? îi spuse sec, și-i întinse soției bucata de hârtie.

– Ce este asta ? întrebă Kelda cu o voce ascuțită care era vecină cu isteria. Unde și când a fost făcută această fotografie ?

Daisy era șocată. Se uită îngrozită la fiica ei.

– De ce nu mi-ai spus ? Sunt mama ta.

– A fost făcută la Pisa, cu aproape șase săptămâni în urmă. Se vede aeroportul în fundal. A fost publicată într-un ziar de scandal din Italia și cineva mi-a trimis-o. O am de câteva săptămâni, recunoscu Tomaso cu un zâmbet slab. N-am vrut să te necăjesc, *cara*.

Kelda smulse hârtia și brusc, se înroși ca focul. Era o fotografie cu ei doi, îmbrățișați, la aeroport. Angelo se vedea foarte clar, chiar dacă figura ei era destul de ștearsă.

– Au fost împreună în Italia. Tomaso respira sacadat.

– Vrei să spui că s-au prefăcut... că au *mințit* ? întrebă mama ei îngrozită. Dar de ce ?

– Având în vedere că fiica ta și-a pierdut vocea, sper ca fiul meu să lămurească lucrurile...

– Nu, te rog ! interveni Kelda. Nu este al lui Angelo... vreau să spun, că sigur nu este... pur și simplu nu-mi pot imagina, eu și Angelo împreună în felul acesta...

Cu totul năucită că Tomaso descoperise groaznicul adevăr, Kelda își găsea cu greu cuvintele pentru ca negarea ei să fie credibilă.

Tomaso îi aruncă o privire de cunoscător.

– Nu ați putea ? accentuă el sec. Ai fost singură cu Angelo pentru cât... trei zile ? N-aș avea încredere să vă las singuri nici o oră...

– Tomaso ! spuse Daisy cu reproș.

– Fiul meu a dorit-o pe fiica ta de când a văzut-o prima dată și judecând după o anumită întâmplare de acum șase ani, nici Kelda...

– Nu este copilul lui Angelo ! hohoti ea, acoperindu-și fața.

– Atunci nu ai de ce să-ți faci probleme când îi voi spune, îi răspunse Tomaso cu calm.

* * *

Kelda cobori din mașină în fața casei în care petrecuse cinci ani de viață. Intră în casă pe ușa principală, larg deschisă, oarbă și surdă la urările de bun-sosit ale menajerei, și se năpusti în baia de la parter, situată la capătul holului imens. Acolo vomită tot ce mâncase la micul dejun.

Când și-a făcut apariția, toată lumea era în sala de bal în care fuseseră aranjate mesele. Erau o mulțime de invitați și niciodată ea nu fusese mai nemulțumită ca acum să vadă atâta lume. Dar a fost și mai puțin încântată când s-a văzut așezată în capul mesei, la mică distanță de Angelo și Fiona.

După aceea, își amintea vag despre ce se servise și de discursuri. Tomaso o zdruncinase. Niciodată până atunci nu fusese atât de conștientă de asemănarea dintre tată și fiu. Tată! ei vitreg nu-și dezvăluise niciodată până atunci această latură a caracterului. După masă, a urmat dansul. Dorea să meargă acasă, dar știa că n-o să se miște. Mai mulți

bărbați au invitat-o la dans și cu un zâmbet forțat, a dansat ca să salveze aparențele. De câte ori îl observa pe Angelo cu Fiona pe ringul de dans, își ferea privirea și nici măcar nu se întreba de ce se purta așa.

A fost luată prin surprindere când Angelo interveni calm între ea și partenerul ei. Instinctiv, se încordă când el îi puse mâna pe spate și o trase mai aproape.

– Zâmbește, îi sugeră mieros în timp ce ochii negri și scormonitori erau pironiți pe chipul ei palid și încordat. Sau o să mă faci să cred că tânjești după mine.

Kelda simți parfumul lui atât de cunoscut. Corpul ei suplu era țeapăn în brațele lui.

– Nu vreau să zâmbesc pentru tine, Angelo.

– Doar în patul meu, murmură el cu ironie.

Fără să vrea, Kelda tresări și greși un pas.

– Da... chiar că ești susceptibilă azi, constată el în timp ce-și pleca fața în părul ei bogat. Simți cum se încordează când răsuflarea lui caldă îi mângâie gâtul.

– Și ți-ai pierdut obișnuita ta strălucire.

– Încă mai ții apartamentul meu ? întrerupse ea. Sper să pierzi o grămadă de bani cu el.

– L-am vândut unui arab nerăbdător și am obținut și profit, răspunse Angelo tărăgănat. Deși pierderea nu m-ar fi deranjat. La urma-urmelor, am obținut ceea ce am vrut... și sunt convins că s-ar putea să mai obțin și în continuare, și asta nu m-ar supăra. Nu trebuie să faci un efort prea mare pentru a te întrece în fantezii...

Albă ca varul, Kelda se îndreptă spre locul ei, imediat ce muzica se opri.

– Nemernicule ! şuieră ea şi se aşeză, răscolită de cruzimea lui.

Mama ei se lăsă să cadă pe scaunul alăturat.

– Tomaso s-a calmat.

– Bine... Îmi pare rău, oftă Kelda. Ţi-am stricat ziua.

– Asta-i o prostie. Niciodată n-am fost aşa de fericită, ciripi Daisy, uşor ameţită. Şi dacă este copilul lui Angelo, va fi O.K., nu-i aşa ? Tomaso spune că el va trebui să se însoare cu tine şi aşa şi trebuie dacă mi-a sedus fetiţa...

– Mamă, nu mai sunt o fetiţă ! şuieră îngrozită Kelda.

– Trebuie să ia măsuri împotriva lui Angelo. Tomaso spune că aşa-i trebuie...

– Nu este copilul lui An...

Daisy se încruntă la ea.

– Nu mă mai minţi, Kelda. Cred că merit mai mult decât atât.

– Îmi pare rău.

– Te iert. Acum vorbesc hormonii. Din cauza lor eşti morocănoasă.

Cu un zâmbet larg, mama ei se îndepărtă.

Brusc, Kelda simţi că se sufocă între atâţia oameni. Se hotărî să facă o scurtă plimbare. În curând va putea să plece. Tomaso şi Daisy nu vor pleca până mâine. Trecu prin salon, printre mai multe persoane în vârstă care beau şampanie şi vorbeau tare în italiană. Se îndreptă spre seră, sigură că acolo va putea fi singură, cel puţin pentru un timp.

Dar sera era deja ocupată. Sub palmieri, Angelo şi Fiona erau strânşi într-o îmbrăţişare pasionată. Kelda rămase în prag pentru câteva secunde care i se părură o eternitate. Privea cum Fiona îşi trecea

degetele prin părul lui, corpul ei suplu arcuit senzual, cu intimitatea unor amanţi care se ştiau singuri. Totul era clar şi încet, cu stângăcie, se îndepărtă cu inima bătându-i nefiresc de tare.

Era total distrusă. Aşa se simţea. Într-un moment de nebunie ar fi vrut să le despartă trupurile îmbrăţişate. Asta ar fi pus capac la toate şi ar fi fost un demn sfârşit de zi. Clătinându-se năucită se aşeză pe un scaun într-o nişă din hol şi rămase acolo, cu braţele strânse în jurul ei, încercând să se opună durerii intense pe care o simţea.

Tomaso se opri în faţa ei.

– Nu l-ai văzut pe Angelo ?

Fără un cuvânt, îi arătă cu mâna în direcţia serei şi i-ar fi plăcut să poată zice ceva foarte deştept, în genul : „Îl vei găsi foarte ocupat", dar nici nu putu să ridice capul.

O durea atât de tare încât avea impresia că o să explodeze. Îşi strânse cu putere mâinile, încercând să-şi găsească stăpânirea de sine, dar durerea îşi găsi un nou făgaş.

Prin faţa ochilor îi trecură imagini cu ei doi în poziţii mult mai intime. Chinuită, strânse ochii cu putere, dar imaginile nu voiau să dispară. Se revăzu îmbrăţişată cu pasiune de Angelo, printre cearşafuri şifonate, apoi zăcând mulţumiţi şi fericiţi şi dintr-o dată dori să poată apăsa pe un buton şi să moară.

Cineva îi prinse mâinile tremurătoare şi i le ţinu strâns în ale lui.

– Îmi pare rău, îi spuse Tomaso cu greutate. Îmi pare rău, foarte rău că a trebuit să vezi scena asta.

Această simpatie neaşteptată o aduse la capătul puterilor. Nu avu curajul să vorbească.

– Kelda... Ce vrei să fac eu ?

Deschise ochii. Tatăl ei vitreg era îngenuncheat în fața ei, ținându-i strâns mâinile.

– Nimic, suspină ea rugător.

– Angelo are dreptul să știe...

– Nu, nu acum ! reuși ea să spună. N-aș putea suporta.

– Îl iubești ?

Tomaso oftă prelung, privind plin de blândețe chipul ei nefericit.

– Nu...

Dar chiar și pentru ea, negarea suna fals, o negare prostească a chinului pe care-l îndura.

Tomaso oftă.

– Trebuie să se însoare cu tine.

Ideea o îngrozi.

– Voi chema o mașină să te ducă acasă, dar ar trebui să stai aici în noaptea asta. Nu-mi place să te știu singură.

– O să mă simt bine.

Nici ea nu mai știa de unde găsea puterea să zâmbească slab.

– Cred că am nevoie să fiu singură.

După aceea nu și-a amintit nimic din drumul până acasă. S-a trezit în casă fără să aibă habar cum ajunsese acolo. Apoi s-a prăbușit. Își simțea ochii arzând, dar nu de lacrimi. Nu putea să plângă. Înțelegerea plină de blândețe a lui Tomaso aproape că o terminase, dar acum că era singură, nu putea să se gândească la nimic și rămase privind în gol.

Îl iubea pe Angelo. De ce descoperise asta tocmai acum când era prea târziu și nu mai conta ? Dar care ar fi fost diferența ? Între ei erau șase ani de neînțelegeri și apoi, propria ei comportare îi confirmase lui bănuielile despre ea. De ce, oh, de ce inscenase acea poveste cu Russ în apartamentul ei ?

Desigur, atunci nici măcar nu-i trecea prin cap că s-ar putea să fie gravidă. Dar înscenând acea poveste, confirmase fără drept de apel părerea proastă pe care o avea Angelo despre purtarea ei. Acum, sub nici o formă nu putea să-i mai spună că copilul era al lui. El o disprețuia, dar o găsea atractivă din punct de vedere sexual. Asta fusese totul din partea lui. Sex. Ultimul lucru la care el se gândise era să procreeze un copil.

Cum poți să iubești o persoană și să o urăști în același timp ? Astăzi îl urâse, dar îl iubea, îl dorea și avea nevoie de el cu o disperare care o cutremura până în străfundul ființei sale. Până atunci nu fusese atinsă de gelozie, dar el o făcuse să simtă cea mai groaznică suferință. N-ar fi trebuit să accepte amestecul lui Tomaso în această situație. Asta îi reamintea că nu era dorită.

Era după ora două noaptea, când auzi o mașină intrând pe aleea spre casă. Se ridică, ascultând zgomotul făcut de portiera trântită și pașii pe pietriș. Soneria sună de trei ori la rând.

– Cine este ?

– Cine naiba crezi că este ?

Angelo. Amețită, se așeză pe o treaptă.

– Pleacă !

– Să știi că la nevoie sparg ușa !

Kelda simți că i se oprește respirația. Legând mai strâns cordonul capotului, deschise ușa.

– Știi ce oră este ? îl întrebă ea.

– Ești singură ?

Angelo aruncă o privire suspicioasă spre scări.

– Ce vrei ?

Kelda fu cuprinsă de tensiune şi presimţi ceva urât. Trăgând de timp ca să-şi găsească stăpânirea de sine, merse în salon şi aprinse lampa înainte de a se aşeza lângă şemineu.

Angelo era foarte răvăşit. Pe maxilarul încleştat avea urme albăstrii, iar părul de abanos era ciufulit. Deşi încă purta costumul gri, îşi desfăcuse cravata, iar mânecile cămăşii de mătase erau descheiate. În ochii lui negri strălucea o ameninţare rece, accentuată de încleştarea trăsăturilor feţei.

– Am auzit că eşti gravidă, îi aruncă şuierător.

Fără să vrea, Kelda tresări, dar îşi reveni repede.

– Şi de unde ai auzit această prostie ? spuse ea cu îndrăzneală.

– Fratele tău...

Kelda se albi la faţă.

– T... Tim ?

– Era aproape beat. L-am condus în oraş, îi povesti el încet, accentuând cuvintele, în timp ce încerca să se stăpânească. După ce am lăsat-o pe Fiona acasa, a început să râdă şi să facă nişte glume destul de ciudate. Mama ta l-a rugat să aibă grijă de tine cât timp este plecată şi mi-a spus de ce...

Nici un muşchi nu se clinti pe chipul Keldei.

– Asta nu explică de ce eşti aici la ora două dimineaţa.

– Eşti gravidă ? întrebă el cu o furie feroce.

– Nu-ţi sunt datoare cu nici o explicaţie. Nu trebuie să mă apăr de toate prostiile pe care le spune Tim la beţie.

– În Italia, mi-ai spus că într-o zi, cumva, te vei răzbuna pentru că te-am adus acolo.

Se lăsă o tăcere încordată.

– Dacă asta este, mă voi lupta cu tine şi te voi înfrânge, jură el cu voce tare. I-ai spus mamei tale că eşti gravidă. Vreau să ştiu dacă minţi... şi dacă nu, vreau să ştiu acum al cui este acest copil !

Kelda simţea cum o cuprinde isteria. Stomacul i se contractase.

– Linişteşte-te, Angelo... nu este al tău, îl lămuri ea, abia deschizând gura, stând dreaptă şi privindu-l cu mândrie.

Atmosfera era încărcată cu electricitate. Angelo nu se relaxase la asigurarea ei. Din contră, deveni şi mai ţeapăn.

– Atunci, de ce fratele tău crede aşa ? îi aruncă el cu sălbăticie şi fiecare parte a corpului lui emana furie.

– Toţi ştiu de Italia şi înainte de a mă acuza pe mine, lasă-mă să-ţi îndepărtez toate bănuielile. Am fost fotografiaţi la aeroport. Cineva a trimis tatălui tău această fotografie, îi explică ea cu o voce uşor tremurată, încercând să fie cât mai naturală.

Angelo spuse ceva în italiană şi se îndreptă spre fereastră, cu spatele la ea şi cu umerii încordaţi.

– I-am asigurat că nu tu eşti vinovatul, spuse ea printre dinţi, şi cel puţin asta era adevărat.

– Atunci cine este ?

Nu-i răspunse. Ochii ei mari şi verzi erau întunecaţi din cauza oboselii.

– Russ Seadon... hotărî Angelo aruncându-i o privire plină de furie şi amărăciune. L-am recunoscut, scrâşni el.

– Foarte bine pentru tine, mormăi ea tremurând, pentru că nu avea puterea să lupte cu el după cele întâmplate în ultimele treizeci şi şase de ore.

– *Este copilul lui ?* întrebă el, întorcându-se cu o mișcare bruscă și amenințătoare. Vreau să știu !

– Nu ai nici un drept să-mi pui această întrebare ! se răsti ea, dând un pas înapoi.

– Vreau adevărul ! O prinse de încheieturile mâinilor și o trase spre el. Dacă nu este al meu, al cui este ?

– Du-te dracului, șopti ea, luptându-se să se elibereze din strânsoarea de fier.

– Spune-mi ! izbucni cu insistență și furia i se oglindea pe toate trăsăturile feței.

De undeva, din străfundul ființei ei, cu ultimele rezerve de energie, găsi curajul să-i strige în față :

– După cum vezi, Angelo, n-am tânjit după tine ! Nici o zi, nici măcar o oră...

Când se uită la chipul ei delicat și îmbujorat, privirea lui pătrunzătoare exprima o furie extraordinară.

– Mai degrabă aș vrea să te văd moartă, decât purtând copilul unui alt bărbat, admise el printre dinți.

Albindu-se la față, pentru o clipă, Kelda se încovoie sub privirile lui fioroase. Îl privi îngrozită.

– Ești ne... nebun ?

– Obsedat. Asta îți face plăcere ? o întrebă cu o voce sarcastică. Mă îndoiesc. Vrei ca eu să stau cât mai departe, pentru că și tu ești la fel de obsedată...

– Nu !

– Nu-ți face plăcere să mă vezi cu altă femeie. Asta te rănește, spuse el, savurând efectul cu satisfacție. Nu te mai ascunde de mine. Este ca un cuțit care se răsucește în rană. Îți face rău. Te îngrozește...

– Nu... Te urăsc !

Angelo o trase și mai aproape și își strecură o mână în părul ei bogat, pentru ai face imposibilă orice mișcare.

– Acum o sută de ani ai fos arsă pe rug ca vrăjitoare, dar acum poți să arzi în patul meu...

– Dă-mi drumul !

Nevenindu-i să creadă, își simți sânii întărindu-i-se la contactul cu pieptul lui puternic. Cu cealaltă mână o prinse de șold, strivind-o sugestiv de coapsele lui. Simțindu-i excitația, fu cuprinsă de valuri de plăcere și căldură, dar închise ochii strâns și-l respinse cu sălbăticie.

– Nu... nu !

Nu va ceda acestei excitații, își spuse furioasă, dar el se aplecă și, în locul unui atac progresiv, gura lui mai mult necăji buzele ei senzuale, tăindu-i respirația.

– Angelo, te rog...

Vocea ei suna înfundat și ciudat de gâfâită.

– Te rog, ce ?

Limba lui pătrunse cu încetineală printre buzele ei întredeschise și lumea încetă să mai existe, iar genunchii refuzau s-o mai susțină. Întregul ei corp depindea numai de această unică dezmierdare.

Angelo își îngropă buzele fierbinți în adâncitura gâtului ei și ea se cutremură violent. Sfârcurile i se întăriseră dureros. Mâna lui îi mângâia coapsele și îl simți remurând, iar inima îi bătea nebunește sub degetele ei, în același ritm cu a ei.

O ținu strâns lipită de el. Neputincioasă, își înfipse dinții în umărul lui și ceea ce mai rămăsese din stăpânirea ei de sine se evaporă ca un fum.

– Spune-mi că minți, o îndemnă nesigur.

– Ce ? mormăi ea înfundat, pierdută într-o lume de simțiri atât de intense încât aproape că o învinseseră.

– Spune-mi că nu ești gravidă, îi ceru el cu o voce aspră și în același timp rugătoare.

– Dar... sunt, răspunse suspinând, nemaiputând suporta o emoție atât de puternică.

– Cățea, gemu cu sălbăticie și o împinse de lângă el.

Kelda deschise ochii. Angelo era la câțiva pași distanță, respirând întretăiat și cu putere. Nu făcu nici o mișcare de a-și ascunde puternica excitare fizică. O privi în timp ce-și strângea brațele tremurătoare în jurul ei. O privi cu privirea aurie în care se citea o hotărâre implacabilă.

– Și copilul nu este al meu... sigur nu este al meu ? insistă el cu brutalitate, aruncând întrebarea, încercând cu cruzime s-o provoace. Cum poți fi așa de sigură ?

În fața ochilor ei apăru imaginea lui împreună cu Fiona și durerea și amărăciunea o loviră din nou cu putere. Să admită adevărul ar fi fost ultima umilință.

– În mod sigur nu, răspunse ea cu greutate.

El spuse ceva în italiană, apoi ridică mâinile într-un gest de mânie.

– Nu sunt pregătit să trăiesc cu ideea că tu te-ai culcat cu un alt bărbat după mine ! Dacă ai ales să te comporți ca o târfă, tu vei trage singură consecințele... nu eu ! Nu te vreau cu bastardul altuia !

Suferind din ce în ce mai mult, Kelda își acoperi urechile și lăsă capul în jos, fiind cuprinsă brusc de o amețeală puternică.

În fața ochilor îi apărură stele colorate. Imaginea lui se estompă. Se gândi că se va sufoca în întunericul ce-o înconjura și se sprijini de zid, apoi leșină.

* * *

Se simțea atât de rău, încât îi era teamă să se miște.

– Își revine, spuse o voce necunoscută cu accent irlandez. Așa cum am zis. Dacă îi-ai hrăni mai bine nevasta și ai lăsa-o să se culce la o oră normală, poate că ar fi mai sănătoasă. Femeile gravide au nevoie de mai multă odihnă și de o hrană mai bună...

– Gravidă, repetă Angelo, nu prea sigur, cu aceeași repulsie cu care s-ar fi referit la orice boală contagioasă.

– Dacă asta este atitudinea ta, atunci îmi dau seama de ce nu mănâncă și arată ca un schelet... Ce a mâncat azi ?

– O felie de tort de înghețată. Nimic altceva.

Kelda făcu ochii mari când auzi răspunsul instantaneu și corect. Cum de știa Angelo asta ? Doar n-o supraveghease ?

Angelo ieși cu doctorul. Domnul respectiv – era pleșuv, cu sprâncene stufoase și aproape de pensie. De asemenea, îl privi pe Angelo cu un dispreț neascuns.

– Și asta nu te-a deranjat ? vru să știe doctorul.

– Sunt bine... îmi pare rău că a trebuit să fiți deranjat, spuse repede Kelda și încercă să se ridice.

Mâna doctorului o opri.

– Stai unde ești. Vreau să te consult la clinica mea, joi după-amiază la ora două, și nu te deranja să-l aduci și pe soțul tău. Noi doi ne vom descurca foarte bine și fără el.

După această observație sarcastică, își luă rămas-bun.

– Nu te mai deranja, domnule Rossetti, cunosc drumul.

Tăcerea a durat mult timp după ce ușa casei a fost închisă cu o trântitură. Angelo stătea țeapăn la fereastră, cu spatele spre ea. Privea cu încăpățânare întunericul de afară.

– Nici nu știu ce caut aici, admise brusc, scrâșnind din dinți.

Kelda se privi și văzu că era îmbrăcată în una din cămășile de noapte pline de volănașe ale mamei ei. Se înroși. Nu avusese nimic altceva pe ea, decât halatul.

– Tu m-ai îmbrăcat...

– Ultimul meu păcat, mormăi el cu maxilarele încleștate.

– Nu aveam nevoie de un doctor...

– Ce voiai să fac când ai leșinat ? Să trec pe lângă tine și să-mi văd de drum ?

– Da, răspunse ea tremurat, reamintindu-și tot ce se întâmplase mai înainte. Ar fi fost mult mai aproape de adevăr.

– Când am venit aici în noaptea asta, am fost foarte șocat și confuz. Nici nu știam prea bine ce făceam, recunoscu Angelo cu voce joasă. Ar fi trebuit să aștepți până mă mai calmam. În mod clar ești gravidă. De ce ai fi mințit cu așa ceva ?

– N-are importanță. Kelda era stoarsă, terminată, golită de orice emoție. Ceea ce a fost între noi s-a terminat.

Cuprinsă de durere închise ochii, realizând că nu era chiar așa de goală de emoții. Nu-i putea ține piept lui Angelo, dar nici nu va suporta să-l piardă. Nu știa care dintre cele două situații era mai rea.

– Asta este, accentuă Angelo. Niciodată n-am să pot uita că te-ai culcat cu Seadon după ce ai fost cu mine în Italia...

Năucită, își clătină capul pe pernă.

– Niciodată n-am să pot accepta copilul altuia, mai ales în astfel de circumstanțe. Cum ai putut să-l lași să te atingă, după mine ?

Întrebarea căzu ca un bici, provocându-i durere.

Kelda întoarse capul.

– Nu vreau să discut despre asta.

– În sfârșit, ți-e rușine de comportarea ta, dar nu este prea târziu ca să mai conteze ? o întrebă batjocoritor.

– Niciodată, în toți acești ani, n-ai avut încredere în mine... măcar o dată, în toți acești ani, să fi avut încredere sau să-mi acorzi beneficiul îndoielii, îl acuză neajutorată, vorbind mai mult pentru sine, fără să-l asculte.

– Nu pot face nimic în această privință, niciodată n-am putut.

Ochii negri erau ațintiți asupra ei.

– Te-am dorit atât de mult și de atâta timp încât devenise o boală. Eram atât de hotărât să te am, indiferent cât m-ar fi costat. Am crezut că dacă o să mă culc cu tine, o să mi te scot din minte, dar tot ceea ce am obținut a fost o dorință și mai mare. Și nu suport ceea ce mi-ai făcut, mărturisi Angelo și

gura lui frumoasă căpătă o expresie dură. Nu-mi place nici felul în care m-am comportat cu tine. Îmi place să fiu stăpân pe mine... şi cu tine nu mă pot stăpâni.

Nici ea şi uneori, ca acum, când el o chinuia, era îngrozitor. Îl ura pentru că o rănea, pentru că n-o iubea, pentru că o insulta, dar când şi-l închipui ieşind pe uşă ar fi vrut să-l tragă înapoi să o rănească, să o insulte din nou. Durerea era mult mai suportabilă decât singurătatea.

– Pleacă ! îi ceru dintr-o dată.

Angelo oftă zgomotos, exprimându-şi violent frustrarea.

– Pari atât de fragilă şi totuşi eşti destul de puternică pentru a mă înfrunta. Chiar şi când erai mică reuşeai să mă înfrunţi.

Kelda îşi înfundă faţa în pernă.

– Simt nevoia ca cineva să mă ia în braţe şi să simt că-i aparţin !

– Nu am încredere în mine să mă apropii aşa de mult de tine, mormăi el cu voce înăbuşită.

– Aş vrea să pleci.

– Nu, nu vrei... câteodată ştiu ce simţi înainte ca tu să-ţi dai seama. Cine este tatăl ? întrebă din nou, fără nici o introducere, dar de data aceasta vocea lui profundă era rece şi stăpânită. Este Seadon ?

– Are vreo importanţă ?

– Chiar că n-aş vrea să ştiu precis, admise el cu duritate.

– Să te ia dracu', Angelo !

– Trebuie să mănânci ceva, murmură el pe un ton obişnuit. Ce doreşti ?

– Eşti nebun, îl acuză ea tremurător.

– Mai mult decât vinovat. Groaznic de vinovat. Îţi este rău, eşti gravidă şi pe braţe ai o serie de vânătăi făcute de mine, enumeră scurt. Cum ai vrea să mă simt ?

Ieşi din cameră. Ea îşi ridică braţele şi văzu urmele vineţii pe care i le făcuse mai devreme. Atunci nu simţise nici o durere. Pielea ei albă se învineţea foarte repede, dar pentru el, probabil că era ceva groaznic să se simtă vinovat şi totuşi să nu lase să se observe. Acum o s-o părăsească şi o să se întoarcă la Fiona. Necăjită, îşi spuse că fusese cea mai bună soluţie să-l mintă. În felul acesta, îngrozitoarea suferinţă se va vindeca. Angelo o va părăsi.

Trecu ceva timp, dar până la urmă reapăru cu un bol de supă.

Ea îşi dădu seama că erau într-o pericadă de armistiţiu. Afară apăreau zorile. Îşi reaminti şi alte zori şi se îmbujoră, ceea ce o făcu să-şi plece capul şi să soarbă din supă. Continua să mănânce sub privirea pătrunzătoare şi dintr-o dată deveni ridicol de conştientă că nu dorea să respingă această ramură de măslin, oricât de mică ar fi fost. În semiîntuneric, încordarea chipului lui frumos era şi mai evidentă. Arăta la fel de sălbatic cum îl simţea ea.

Cuvintele pe care i le aruncase o urmăreau. Greaţă... obsesie... vrăji. Şi sex. Nesănătos, distrugător, vulnerabil. Deloc măgulitor. Îi plăcea să fie stăpân pe situaţie. Era o descoperire extraordinară pentru cineva care venea prima oară în contact cu el. Angelo, care era în stare să transforme un picnic oarecare într-o adevărată aventură.

– De ce trebuie să fii întotdeauna stăpân pe situaţie ?

Ochii lui se întunecară.

— Am crescut alături de o femeie ca tine. Un spirit liber. Orice bărbat, oricând, în orice loc...

Ca tine... Își stăpâni cu greu furia și frustrarea.

— Ce femeie ?

— Mama mea. Nici ei nu-i era rușine. Tatăl meu o adora dar n-a suportat legăturile ei. De asta a divorțat de ea, dar ea a obținut custodia asupra mea. Am urât viața pe care am dus-o cu ea. Era sufocantă, posesivă și foarte instabilă.

— Așa ești și tu.

Angelo îi zâmbi cu răceală.

— Numai cu tine, și starea asta pot s-o înving, declară el cu convingere. Nu vreau să mai încerc așa ceva cu nici o femeie. Vreau o soție liniștită, binecrescută și demodată, care să fie șocată dacă aș încerca să fac dragoste cu ea în felul în care am făcut cu tine. Cu timpul o să mă plictisesc... după câțiva ani o să plec și o să uit că există și probabil că nu mult după aceea o să-mi iau o amantă.

— Îți doresc din toată inima ca nevasta ta să se dedea la orgii cât timp ești tu la birou ! îi ură ea într-un acces de repulsie și durere.

— Tu da ; ea nu. Ea va accepta situația. Multe femei o fac. Situație, bani, copii și un soț ale cărui escapade sunt discrete.

Supa era prea fierbinte.

Kelda se întoarse cu spatele la el. Nu putea face față unei astfel de onestități. Nu încerca s-o rănească. Îi spunea ce credea el că l-ar face fericit... sau atât de fericit cât își putea permite și încă să fie stăpân pe situație sută la sută.

— Trebuie să te duci la control, la doctor. Dacă ai nevoie de ceva... Ezită. Încearcă să nu mă chemi, decât dacă este absolut necesar.

Ascultă mașina îndepărtându-se, forțându-se să audă cel mai mic zgomot, apoi se prăbuși. El a clocotit supa și ea a înghițit-o. Începu să râdă ca o nebună până când începu să suspine și putu plânge. Angelo, Îngerul Întunericului, cel care făcea întreg City-ul să tremure era, din punct de vedere emoțional, un laș. Un astfel de nimic nu merita lacrimile ei și nu era potrivit să fie tatăl copilului ei.

CAPITOLUL VIII

– Săptămâna asta am râs cu gura până la urechi urmărind povestea vieții lui Carol Philips și a scumpului și neînțelesului ei soț Danny, spuse Gina la masă. Își dădu lc o parte o șuviță de păr blond de pe frunte, cu o mână fără inele și apoi chicoti : Printre altele și-a adus una dintre amante acasă, la masă, și i-a spus acesteia că nevasta lui era la soră-sa.

– Carol Philips era o pelerină de vreme rea. A căpătat ceea ce a meritat, remarcă sec o altă femeie. Eu i-aș fi aruncat pe amândoi afară pe ușă... N-aș lăsa nici un bărbat să mă trateze așa !

– Are doi copii mici, iar el nu-i dădea bani, interveni Kelda calmă. Avea numai optsprezece ani când s-a măritat cu el. Niciodată n-a avut o slujbă. Pot să înțeleg cum se simțea...

– A, nu !

Prietena ei, Gina, își strâmbă nasul clasic.

– Cum se poate să-ți pară rău de soția lui Donny, după câte ți-a făcut ?

– Probabil că și eu am rănit-o, observă Kelda cu tristețe.

– Chiar și ea a admis că tu ai fost singura care l-ai părăsit imediat ce ai aflat că era căsătorit...

– Și în felul acesta, a fost curățat și numele tău, de toate porcăriile care s-au tipărit pe seama ta, comentă Russ. Ți-a fost dovedită nevinovăția, având în vedere toate insultele și jignirile pe care ți le-a adus nevastă-sa. Oricum, vor fi ceva chipuri rușinate, când te vei întâlni cu ele zilele acestea !

Prietenii ei continuară să dezbată povestea lui Carol, care ținuseră prima pagină a ziarelor o săptămână și care provocase mai mult ilaritate decât compătimire. Soția lui Danny își vânduse casa, pentru că el o lăsase lefteră, când fugise la New York luând-o cu el pe tânăra și apetisanta guvernantă a copiilor lui.

Kelda împinse scaunul și se ridică.

– Nu te simți bine ? o întrebă Gina neliniștită, privindu-i chipul palid.

– Trebuie să mă duc din nou la toaletă... nu mai atrage atenția și celorlalți, o rugă Kelda cu un zâmbet strâmb.

Se simțea rău, deși încerca să ascundă asta. Și în plus, simțea o durere surdă în partea de jos a abdomenului. Nu era prima oară, mai avusese astfel de simptome în ultimele zile. Durerea o apuca și o lăsa, câteodată abia o simțea, dar în ultimul timp era destul de acută.

A vrut să-și facă timp să se ducă la doctor, dar era convinsă că știa ce o durea. Manualul pentru femeile gravide pe care-l cumpărase descria ceea ce se chema „durere de ligament", ceva în legătură cu întinderea ligamentelor care susțineau uterul și nu avea de ce să se îngrijoreze. O să-și facă o programare la clinică pentru poimâine, își promise. Numai ca să fie cu conștiința împăcată.

La toaletă, își privi imaginea în oglindă și se strâmbă. Rochia ei lungă îi ascundea burta și nici cel mai atent observator nu și-ar fi dat seama de situație, dar ea tot se simțea ca o balenă. Simțea că era gravidă în luna a șaptea, gândi cu tristețe.

În ultimele cinci luni fusese foarte ocupată și timpul zburase, dar câteodată, ca acum când era în mijlocul prietenilor, o cuprindea oboseala. Era o combinație de singurătate, autocompătimire și gol și se disprețuia pentru o astfel de slăbiciune. La urma-urmelor, fusese foarte norocoasă și nu era singură, atâta doar că în viața ei nu exista nici un bărbat.

În fiecare zi, Tomaso venea la ea sau îi telefona, contrazicând profeția lui Angelo că își vor petrece cea mai mare parte a timpului în străinătate. Tim apărea și el în mod regulat, aducând de fiecare dată câte o nouă jucărie de plus la colecția deja destul de mare. Dar cel mai grozav era faptul că Gina și Russ se întorseseră la Londra ca să-și deschidă o agenție de manechine și mâine se vor căsători. Și acesta era motivul pentru care Kelda dorea să se țină tare.

Prietenii ei fuseseră extraordinari. Când apăruseră primele semne evidente de graviditate și n-a mai putut să pozeze, Russ și Gina i-au oferit o slujbă. Gina era foarte solicitată și-i era imposibil să mai aibă grijă și de agenție. La rândul lui, Russ, ori avea ședințe de fotografiat în afara studioului, ori în studio. Kelda trebuia să se ocupe de programări și să conducă zilnic agenția.

Nu era bogată, dar nici nu avea datorii. Reușise să lucreze destul ca să-și poată achita toate datoriile. Apoi și-a lichidat cărțile de credit și le-a returnat, considerând că trebuie să învețe să trăiască cu economie cel puțin până se va naște copilul. Mâna îi alunecă ușor peste abdomen într-un gest protector. Anii care vor urma vor fi ani de luptă și ea va îndura această realitate, avea obligații față de copilul ei nenăscut.

Când Kelda se întoarse, Gina îi vorbea furioasă lui Russ. Dintr-o dată se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Vreți să mă duc din nou la toaletă și să mă întorc mai târziu ? îi întrebă Kelda în glumă.

– Pari obosită, îi spuse brusc Russ. Vrei să mergi acasă ?

– Dragă Russ, ai un tact, îi spuse Gina printre dinți, aruncându-i o privire întunecată. De ce să fugă Kelda acasă numai pentru că *el* este aici ?

Și mai furios decât Gina, Russ șuieră :

– Am crezut că...

Gina o prinse pe Kelda de braț.

– Privește acolo.

Kelda nu voia să se uite. Deodată i se făcu frig. Angelo era acolo. Numai un singur bărbat putea s-o înfurie pe Gina în așa hal. Trebuia să fie Angelo. Câteodată, Kelda și-ar fi dorit să nu le fi spus adevărul prietenilor săi, dar știa că ei erau discreți și apoi, o minciună care să continue ani și ani, nu-și avea rostul.

– Pare nenorocit și nefericit ! șușoti Gina la urechea ei. Asta este Isabel Dunnings. Este creatoare de modă.

Isabel, repetă Kelda în sinea ei, este urmașa lui Adele, Caroline, Felicity și Fiona. Timp de cinci luni, Angelo trecuse în revistă toată înalta societate engleză, dar nici una din aceste doamne nu rezistase prea mult. Ziarele de scandal erau avide de aseme-

nea povestiri romantice. Apoi, nu știau ceea ce știa Kelda... Angelo era în căutarea soției potrivite. O soție potrivită, dintr-o familie bună și care să nu aibă un trecut scandalos.

– În câțiva ani, tipa se va îngrășa, remarcă Gina răutăcioasă.

Kelda aruncă și ea o privire, deși se luptase să n-o facă. Dar era groaznic, durerea o măcina. Nu-l mai văzuse pe Angelo din acea noapte când fusese la ea acasă. Partenera lui era suplă, blondă, impecabil îmbrăcată și de o frumusețe distinsă. Și Angelo ? Frumos, plin de viață, magnific. Nu-și putea lua privirea de la el.

– Vrei să dansezi ? o întrebă Russ.

– Da, duceți-vă.

Gina le făcu un semn sugestiv.

– Nu refuza să dansezi doar pentru că el este aici !

Kelda se trezi pe ringul de dans fără să știe cum ajunsese acolo. În timp ce Russ o învârtea în jurul ringului mai mult cu entuziasm, decât în ritmul muzicii, îl observă pe Angelo. Profilul lui puternic... conturul inconfundabil al maxilarului... luciul de abanos al părului în lumina difuză. Slăbise, sau era numai imaginația ei ? Probabil că era doar semiîntunericul care-i umbrea trăsăturile, făcându-l să pară mai subțire, mai obosit.

Dintr-o dată, se simți dezgustată. Nu mai era o puștoaică îndrăgostită, încă tânjind după vreun tinerel arogant care n-o băga în seamă. Unde era mândria ei ? În timp ce ea se lupta să supraviețuiască, Angelo încerca să-și bată propriul record în cucerirea femeilor. Al șaselea simț o avertiză că s-ar putea ca Angelo să-și anunțe căsătoria și asta foarte curând. Angelo însurat, prezentând-o soției lui... simți că o ia cu amețeală.

Această fantezie o făcu să se simtă rău. Oare Tomaso va păstra tăcerea când Angelo își va prezenta viitoarea soție ? Își dădea seama cu durere că tatălui ei vitreg îi venea din ce în ce mai greu să tacă. Cu cinci luni în urmă, poate sperase ca fiul său și fiica vitregă să se împace fără nici o intervenție din partea lui și că totul se va termina cu bine, în cadrul familiei. Dar după atâta timp, Tomaso nu mai spera nimic.

– Putem să ne așezăm ? întrebă Kelda.

– Prea energic ? se strâmbă Russ. Îmi pare rău, tot uit...

Eu nu, gândi ea cu tristețe. Russ o luă protector de umeri dar ceea ce era cel mai rău era faptul că drumul lor trecea pe lângă masa lui Angelo. Se întâlniră față în față.

– Kelda...

Angelo se încordă. Aerul vibra în jurul lui, dar o privea impasibil.

– Ce surpriză plăcută, spuse tărăgănat. Permite-mi să ți-o prezint pe Isabel... Isabel, ea este sora mea vitregă, Kelda...

– Îmi pare bine să te cunosc.

Isabel îi întinse mâna cu politețe.

Soră vitregă... această denumire, acest cuvânt o zdruncină. Angelo nu-l folosise niciodată înainte. Ca un robot, se forță să întindă mâna și să atingă ușor degetele lui Isabel.

– Și Russ.

Brațul lui Russ se încordă în jurul umerilor Keldei.

– Poate Kelda și Russ vor dori să stea cu noi.

Când Isabel se întoarse să se adreseze lui Angelo, își puse mâna pe brațul lui. Inelul cu diamant de pe degetul ei scânteie puternic în lumină.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai vesel pentru ca să sărbătorim, nu crezi ? îi spuse ea zâmbind.

– Îmi pare rău, chiar și noi avem petrecerea noastră, îi replică Russ cu un zâmbet forțat.

O clipă mai târziu, Kelda se lăsă cu greutate pe scaunul ei, albă la față ca varul.

– Ce s-a întâmplat ? îl întrebă Gina pe Russ.

– Nemernicul, tocmai i-a prezentat logodnica.

* * *

– Bărbații ! pufni Gina deschizând ușa apartamentului ei, unde Kelda urma să petreacă noaptea.

În noaptea aceea, Russ urma să stea la cel mai bun prieten al său. Gina se îndreptă spre măsuța cu băuturi.

– Ai nevoie de un coniac. Arăți ca un cadavru.

– Nu, clătină din cap Kelda.

– Măcar o înghițitură, insistă Gina.

– Nu.

– Păi atunci, continuă ea, te vei vâri în pat și eu îți aduc ceva de mâncare...

– Gina, este abia ora zece.

– Ar fi trebuit să stăm acasă și să bârfim, mormăi încurcată prietena ei. Restaurantul acela a fost ideea lui Russ.

– Mai devreme sau mai târziu, tot m-aș fi întâlnit cu Angelo. Cu un mare efort, Kelda își ridică fața spre Gina și-i zâmbi slab. Nu-ți fă probleme.

– Chiar crezi că am venit cu ultima ploaie ? întrebă Gina. Ești pur și simplu terminată.

Kelda ridică ușor din umeri.

– Așa a fost scris. Așadar, o să se căsătorească... și ce-i cu asta ?

– Ar fi trebuit să-i spui adevărul, cu luni în urmă !

– Gina !

Kelda se cutremură. Prietena ei oftă.

– L-ai mințit în mod deliberat, lăsându-l să creadă că erai încurcată cu Russ...

– Atunci nu știam că eram gravidă...

– Apoi i-ai spus că nu este copilul lui ! îi reaminti Gina.

– Chiar crezi că dorea să audă adevărul ?

Gina tresări când o auzi cum pune problema.

Kelda reuși să surâdă strâmb.

– Crede-mă, Gina, am procedat bine față de el. Nu sunt chiar o martiră. Mai sunt pești în baltă.

Gina se încruntă.

– Chiar acesta este adevărul în legătură cu sentimentele tale ?

– Da.

Kelda se îndreptă spre bucătărie.

– Și acum, unde este cina aceea grozavă pe care mi-ai promis-o și restul bârfelor ?

– Ai aflat cine îți trimite în fiecare săptămână pachetele acelea formidabile cu alimente ?

Kelda zâmbi. De luni de zile primea niște pachete cu alimente, formidabile într-adevăr, de la Harrod's.

– Tomaso, desigur.

– Tatăl tău vitreg ?! exclamă Gina, mimând dezamăgirea. Credeam că este vreun admirator secret.

– Ar fi grozav, mai ales în situaţia mea actuală.

– Eşti sigură că el este ?

– Cine altcineva ? spuse Kelda strâmbându-se. L-am întrebat, dar bineînţeles că el a negat. Nu-i place să i se mulţumească pentru astfel de fapte. Numai el poate fi. S-a supărat destul de rău pe mine când am refuzat orice ajutor din partea lui şi a mamei.

* * *

Mai târziu, când zăcea fără somn în camera de oaspeţi a Ginei, lacrimile au început să-i curgă pe obrajii încinşi, udându-i părul. Le şterse repede. Angelo se căsătorea. Nu era sfârşitul lumii. Putea să se descurce şi fără Angelo... doar n-o făcuse de atâtea luni ? Căsătoria lui Angelo era ultimul act dintr-o comedie grotescă.

De ce ar trebui să se necăjească ? Chiar dacă i-ar fi spus adevărul şi el ar fi acceptat faptul că este tatăl copilului său... chiar dacă i-ar fi cerut să se căsătorească cu el, l-ar fi refuzat. S-ar putea să-l iubească pe Angelo, în felul acela nebunesc şi iraţional în care iubesc femeile, dar nu-l plăcea şi pur şi simplu o îngrozea ideea de a trăi cu el, având în vedere că ar fi un soţ necredincios şi refractar. Nu, indiferent cât de tare o durea, era convinsă că fără el, viitorul va fi mai sigur.

A doua zi dimineaţa, în timpul mesei de după căsătoria Ginei cu Russ, durerea din abdomen deveni şi mai puternică. A trebuit să plece de la masă pentru că se simţea groaznic de rău, dar a reuşit să-şi ascundă paloarea sub un strat gros de fard, înainte de a se reîntoarce la masă.

– Cred că ar trebui să te duci acasă să te odihneşti, o mustră Gina, când îşi schimba rochia roşie pe care o purtase la căsătorie. Ai obosit stând în picioare pentru fotografii.

Din acel moment, Kelda s-a simţit din ce în ce mai rău şi s-a speriat destul de tare. Durerea era tot mai puternică. Ştia că trebuia s-o vadă un doctor, dar era hotărâtă să nu-i strice ziua prietenei sale. O jumătate de oră mai târziu, după ce le-a făcut semn cu mâna, a intrat în hotel intenţionând să cheme un taxi, dar brusc fu cuprinsă de o durere foarte puternică. Cu un strigăt înăbuşit îşi duse mâna la burtă. O ceaţă roşie îi acoperi ochii. Făcu un pas clătinat spre fotoliu, dar nu mai ajunse la el. Se prăbuşi în holul hotelului.

* * *

– Dacă moare, niciodată n-o să te iert ! îi aruncă Daisy în sala de aşteptare.

Faţa ei drăguţă era umflată de plâns şi lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Ştii cât de periculoasă este o apendicită acută în această lună de sarcină ? Trebuie s-o opereze, dar s-ar putea să piardă copilul ! Şi dacă pierde copilul acesta, niciodată n-am să-ţi iert asta, Angelo !

– Daisy... Daisy...

Tomaso încercă să-şi liniştească soţia şi o luă în braţe.

– Angelo n-a venit aici pentru asta...

– De ce a venit ? suspină Daisy cu fața în umărul lui. Ce face aici, *acum* ?

– Astăzi, cei mai buni prieteni ai Keldei s-au căsătorit, o informă încordat Angelo. De asta sunt aici.

Daisy îl privi neîncrezătoare.

– Și ce legătură are asta cu faptul că ești aici ?

* * *

Kelda își reveni într-o cameră străină. Își simțea gâtul uscat, capul o durea și era conștientă de o altfel de durere. Era bucuroasă că nu mai era așa de puternică, însă acum se transformase într-o stare de disconfort. O soră era aplecată asupra ei. Cu greutate, reuși să și fixeze privirea asupra sorei.

– Unde sunt ?

– La reanimare.

– Sunt... însănătoșesc ? bâlbâi ea.

– Noi sperăm.

– Copilul meu ? șopti ea cu voce tremurată, îngrozită.

– Se ține bine.

Sora îi zâmbi și ea închise ochii. Când își reveni, se simțea mai bine. Mama ei o ținea de mână și o soră îi lua tensiunea.

– Ce s-a întâmplat ? șopti ea.

Cu o voce plină de lacrimi, mama ei îi explică:

– De ce nu te-ai dus la doctor ? îi reproșă la sfârșit.

– Am vrut.

– Tomaso vrea ca tu să-l primești pe Angelo, o anunță mama ei fără tragere de inimă.

– Angelo ? repetă ea, încercând să se ridice, dar fu oprită cu fermitate de o soră. Ce caută el aici ?

Kelda strânse tare ochii, chipul ei tras avea o expresie obosită.

– Nu... te rog, nu.

Când rămase singură, se întoarse cu fața spre perete. Angelo ? Ultima persoană pe care dorea s-o vadă când era vulnerabilă și avea dureri și ca să fie foarte sinceră, era la capătul puterilor. Ce făcea aici ? Și cum îndrăznise Tomaso să-i ceară să-l vadă ? Ca să pară o familie unită, presupuse, și într-un fel putea să-l înțeleagă și chiar să fie de acord cu punctul lui de vedere. Dar *acum*, nu era cazul să se aștepte ca ea să se ridice cu grație deasupra oricărui sentiment egoist.

Mai târziu, își promise, mai târziu când se va simți mai bine, va putea să-l felicite pe Angelo pentru logodnă și spera ca felicitările să fie sincere. Însă acum, avea nevoie de timp, timp ca să se obișnuiască, să se liniștească și să se detașeze de toate sentimentele confuze care o stăpâneau. Și nu era nici o îndoială că era îngrozitor de confuză. Crezuse cu adevărat că putea să-și stăpânească sentimentele... crezuse că se obișnuise cu ideea că era imposibil să aibă o relație cu Angelo, crezuse că acceptase totul, până în momentul când văzuse inelul pe mâna lui Isabel Dunnings.

Dintr-o dată, starea ei de nesiguranță luase sfârșit. Nu fusese zdruncinată, fusese chinuită, atât de durerea insuportabilă cât și de un neașteptat sentiment de respingere. Și *trebuia* să învețe cum

să se descurce cu asemenea sentimente. Sarcina el împărţise familia în două. În ultimele cinci luni, Angelo o evitase cu abilitate, dar părinţii o ajutaseră în tot acest timp. Însă această situaţie nu mai putea dura mult timp. Ar fi însemnat să ceară prea mult de la mama ei şi Tomaso. Cumva, într-un fel oarecare, ştia că va trebui să accepte situaţia şi până la urmă s-o rezolve.

La miezul nopţii, doctorul i-a prescris să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce o felie de pâine prăjită. Când uşa de la rezerva ei s-a deschis, nici nu şi-a ridicat privirea, pentru că noaptea surorile intrau şi ieşeau continuu. Însă privirea îi căzu pe o pereche de pantaloni bărbăteşti şi încet, îşi schimbă poziţia capului. Inima îi sări în piept.

– Le-am convins să mă lase să intru, spuse Angelo cu voce încordată, cu o grabă care nu-i era în fire, ca şi cum s-ar fi temut că ea va spune ceva. Am stat aici toată ziua...

Stătea nehotărât lângă uşă şi dacă ea se holba la el, era pentru că niciodată nu-l văzuse în halul acesta. Neras, cu hainele şifonate, ciufulit şi foarte palid. Chipul îi era foarte tras. Ochii lui negri şi strălucitori aveau o expresie ciudată în timp ce o priveau fix. Oftă zgomotos, pironindu-şi privirea îngrijorată pe ea.

– Nu vreau să stai aici, spuse ea şoptit şi închise ochii, nedorind să-l vadă.

– Trebuia să te văd...

Tonul cu care vorbise era aspru.

– De ce ? oftă ea.

– Cum poţi să spui aşa ceva ? o întrebă nevenindu-i să creadă. Copilul acesta este *al meu*... spuse dintr-o dată, mai sigur pe el.

Kelda deschise ochii. Îl privi fix, foarte istovită, încercând să prevină atacul.

– De unde ţi-a venit ideea asta ?

– Păi, cu siguranţă că nu de la tine, răspunse el, accentuând cuvintele.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, spuse încet, încercând să tragă de timp, întrebându-se disperată dacă nu cumva din cauza bolii ei, Tomaso şi Daisy o trădaseră.

– Cât timp crezi că ai mai fi putut ţine ascuns adevărul ? întrebă el cu un aer ameninţător. Mai devreme sau mai târziu tot aş fi aflat. Russ şi Gina sunt cei mai buni prieteni ai tăi. Niciodată n-ai avut vreo legătură cu Russ. Niciodată numele voastre n-au apărut în ziare, iar ieri ai fost vedeta de la nunta lor.

– Şi de unde ai aflat ? întrebă ea cu voce tremurată.

– Poza Ginei în rochia ei roşie mi-a atras atenţia în ziarul de dimineaţă, îi aruncă el cu o voce sarcastică. Ieri, tocmai voiam să iau legătura cu tine, când tata m-a sunat să-mi spună că eşti la spital. Nu încerca să-mi spui că te-ai culcat cu Seadon acum cinci luni, râzând de logodnica lui... pentru că nu te cred.

– Niciodată n-am spus că Russ este tatăl copilului meu, mormăi ea cu voce tremurată.

– Dar mereu ai negat că eu aş fi tatăl, îi reaminti el cu încăpăţânare. Şi în noaptea aceea, la tine în apartament, când a ieşit din dormitorul tău, n-ai încercat să explici situaţia...

Kelda se întoarse cu faţa la perete, simţindu-se vinovată pentru scena pe care i-o făcuse atunci. Era clar că el nu avea nici o îndoială că ea aranjase

totul cu bună-ştiinţă. Acest lucru ar fi trebuit să-l arate cât de vulnerabilă se simţise cu câteva luni în urmă. Dar cât de mult îi va trebui ca să-şi amintească exact comportamentul lui Russ din acea noapte ? Russ nu se comportase ca un iubit platonic !

– De ce ar fi trebuit să-ţi explic situaţia ? întrebă ea, incapabilă să-şi ridice privirea.

– Dacă tu nu poţi să-ţi răspunzi la această întrebare, eu cu atât mai puţin, răspunse el cu o amărăciune care a durut-o. În seara aceea, la tine acasă...

– Ai venit plin de furie ! îl condamnă ea cu o amărăciune egală cu a lui. Şi voiai să neg că eram gravidă...

– În noaptea aceea nu m-am comportat normal, spuse el încordat.

– Ba cred că erai foarte normal, ripostă ea, incapabilă încă să se uite la el, deşi îi simţea prezenţa prin toate fibrele corpului. Ideea că aş fi gravidă cu copilul tău era pentru tine cel mai groaznic coşmar. M-ai acuzat că în mod deliberat aş vrea să te prind...

– Eram nervos, interveni el calm. Încearcă să te pui în locul meu.

– Nu, mulţumesc ! Am destule probleme ale mele, spuse ea cu sinceritate. Aş fi scutit multă lume de necazuri, dacă s-ar fi adeverit povestea cu un tip oarecare cunoscut la o petrecere. Mi-e teamă că nu m-am pregătit să mă confrunt cu faptul că tatăl tău ştie că am fost împreună în Italia.

– Faptul că ai rămas gravidă cu mine n-ar fi fost deloc un coşmar... declară el sec, fără emoţie, ca şi cum i-ar fi cunoscut sentimentele.

Tăcerea se prelungi. Kelda nu făcu nici un comentariu. Nu-l credea. Acum, că el ştia adevărul,

simţea că trebuie să se apere de o asemenea responsabilitate.

– Mi-a venit foarte greu să accept că în toate aceste luni toţi au ştiut adevărul mai puţin eu, continuă Angelo încruntat. Cum l-ai făcut pe tata să-şi ţină gura ?

– Te-a văzut în seară cu Fiona şi fiind mult mai sensibil decât eşti tu capabil să fii, a înţeles că nu aveam nici cea mai mică dorinţă să-ţi spun.

După ce vorbi întoarse capul, fixându-l cu o expresie de dispreţ nemăsurat în ochii ei verzi.

Chipul lui Angelo se coloră uşor. Stătea la picioarele patului şi mâinile lui puternice strângeau atât de tare bara încât încheieturile i se albiseră.

– De unde era să ştiu că erai gravidă ?

Suna ca o implorare.

– Oricum, nu ţi-a păsat prea tare, ripostă Kelda, luptându-se să-şi înfrângă starea de oboseală care punea tot mai mult stăpânire pe ea.

– Nu este adevărat, se împotrivi el.

– Oricum, acum nu mai contează.

Cu vocea obosită, accentuă silabele. Pleoapele i se închideau fără voia ei.

– A trecut atâta timp, nu merită să discutăm...

– Nu merită... ?

Angelo îşi înghiţi restul cuvintelor cu destulă greutate.

– Cum poţi să spui aşa ceva ? Dacă astăzi ai fi fost singură acasă, ai fi murit şi împreună cu tine şi fiul meu ! îi spuse cu furie reţinută. A fost un adevărat noroc că ai leşinat în holul hotelului. Aşa că nu-mi spune că ceea ce simt nu contează !

Reuşise s-o tulbure, dar pleoapele ei cu gene lungi şi mătăsoase deveneau tot mai grele. Se foi

nemulţumită pe pernă, pentru că părul ei lung era prins sub umeri. Cineva o ridică blând şi o mână îi eliberă buclele roşii-aurii de sub umerii slabi.

– Mulţumesc, bolborosi şi adormi.

* * *

A doua zi după micul dejun au sosit florile. Un buchet imens alcătuit din bobocei înmiresmaţi, care umplură camera de culoare şi parfum, înveselind-o. Prima vizitatoare a fost mama ei.

Daisy era numai un zâmbet.

– Văd că au sosit florile de la Angelo.

– Angelo ? Am crezut că tu...

– Păi, am vrut, dar când l-am auzit pe Angelo făcând comanda, m-am hotărât s-o las pe altă dată.

Kelda, sprijinită de perne, deveni ţeapănă.

– De ce mi-a trimis Angelo flori ?

Daisy făcu ochii mari.

– Nu crezi că are un motiv s-o facă ?

– Motiv ? Ce motiv ? o întrebă Kelda cu o voce tremurată.

Mama ei se aşează pe scaun.

– Când Tomaso l-a chemat pe Angelo ca să-i spună că ai fost internată de urgenţă, am fost foarte furioasă. Când a venit la spital am fost aşa de supărată... ei bine, i-am spus câteva cuvinte de neiertat, îi mărturisi Daisy. Toate aceste luni, ai fost singură şi el făcea pe Casanova...

Kelda îşi muşcă buza şi simţi gustul sângelui.

– Dar ieri, aici în spital, Angelo era distrus, afirmă încet mama ei. Într-adevăr, sincer înnebunit de grijă pentru tine şi pentru copil. Niciodată nu

l-am văzut aşa. Niciodată nu mi-am dat seama cât de uman este Angelo sub aerul acela rece şi calculat. Tomaso îmi spusese că este foarte bun, dar nu l-am crezut, mi-am zis că vorbeşte ca un tată. Ei bine, îţi poţi imagina că în timp ce aşteptam să auzim rezultatul operaţiei, eram încordaţi...

– Da ?

În timp ce explicaţiile mamei sale continuau, Kelda se simţi cuprinsă de fiori.

– Noi nu ne amestecăm. Daisy se ridică din nou, simţindu-se stânjenită sub privirile fiicei sale. Dar când a devenit limpede că tu i-ai spus lui Angelo că nu este copilul lui, ei bine, eu şi Tomaso am fost foarte şocaţi...

– Normal, repetă în şoaptă Kelda.

– Cum ai putut să-l minţi în felul acesta ? o întrebă mama ei, neputând înţelege aşa ceva. Am încercat să înţelegem că amândoi sunteţi adulţi şi că ştiţi ce faceţi, dar desigur am crezut că atunci când starea ta va deveni evidentă, Angelo va afla şi va veni la tine ca să rezolvaţi totul. Slavă Domnului că Angelo a fost destul de deştept ca să-şi dea seama că minţi...

– Angelo cel deştept, mormăi Kelda încordată, gândindu-se la ce va mai auzi în continuare despre Sfântul Angelo. Acum toată indiferenţa pe care o afişase faţă de ea în ultimul timp era iertată. Dar părinţii lor erau aşa de încrezători. Habar n-aveau că singura lui ambiţie, cu şapte luni în urmă, fusese s-o atragă în patul lui şi apoi să-i devină amantă.

– Vreau tot ce-i mai bun pentru tine şi pentru copil, accentuă Daisy.

– Dar deja am tot ce este mai bun, spuse ea cu rigiditate.

– Angelo a luat micul dejun cu noi şi apoi s-a dus să se culce. Va veni mai târziu. A spus că vă veţi căsători...

– Ei, nu zău ?

Chipul ei palid deveni roşu. Angelo spune... şi mama ei repeta cu aceeaşi încredere naivă cu care atât de frecvent zicea „Tomaso spune"... Când bărbaţii din viaţa lui Daisy vorbeau, ea îi considera adevărate oracole.

– Nici nu pot să-ţi spun cât de fericiţi suntem...

– Încă nu m-a cerut.

Kelda vorbise printre dinţi.

Privirea blândă a mamei se opri stânjenită pe abdomenul umflat al fiicei sale, apoi se ridică spre faţa îmbujorată.

– Cu greu ai putea refuza, nu-i aşa ? spuse ea cu convingerea că nici o femeie în situaţia fiicei sale n-ar putea refuza o cerere în căsătorie.

– Mamă, Angelo este deja logodit cu Isabel Dunnings...

– Nu fi prostuţă. Isabel este logodită cu secretarul lui personal, Roger Bamford, o contrazise Daisy amuzată. De fapt, acum Roger nu mai este secretarul lui. Angelo l-a avansat şi acum Dunnings este bucuros să-l aibă ca ginere.

Ochii verzi clipiră nedumeriţi.

– Dar...

– Totul este bine când se termină cu bine, murmură Daisy veselă, hotărâtă să ignore reacţia fiicei sale la veştile bune primite.

Kelda strânse din dinţi şi nu mai spuse nimic. Nu avea importanţă dacă el era logodit sau nu. Nu conta. Era jignită de faptul că el i-a informat calm pe părinţii ei că se vor căsători, fără ca mai întâi să fi

discutat cu ea. Era o formă subtilă de şantaj şi nu una care i-ar fi adus avantaje. Oricum, ea nu avea nici cea mai mică intenţie să se căsătorească numai de dragul aparenţelor.

Era târziu după-amiază când a sosit Angelo. Era îmbrăcat cu un costum bleumarin superb cu vestă, la care avea un ceas de buzunar cu lanţ şi care-i venea perfect. Arăta atât de bine, încât sora care-i lua tensiunea continua să strângă banda aparatului, aproape oprindu-i circulaţia sângelui. Se holba la el, plină de admiraţie.

– Ce mai faci ? o întrebă cu vocea lui profundă şi plăcută.

Ceva sălbatic se zbătu în fiinţa ei, când privirea i se încrucişă cu ochii lui. Se abţinu hotărâtă, în timp ce sora părăsea salonul, cam fără tragere de inimă.

– Bine.

– Ne vom căsători imediat ce părăseşti spitalul, îi comunică el cu calm studiat.

Liniştе... aştepta aplauze ? se întrebă ea, sau aştepta să sară din patul de spital şi să-i îmbrăţişeze genunchii plină de recunoştinţă ?

Ca cineva angajat într-un joc de pocher pe sume mari, Angelo îi studia faţa cu o privire ascuţită.

– Vom rămâne căsătoriţi şase luni după naşterea copilului, murmură el. Apoi vom avea una sau două discuţii destul de tari. Ar fi bine să te duci la mama ta acasă de vreo două ori. Ne vom separa... vom divorţa, dar civilizat, din vina ambelor părţi. Familia va fi dezamăgită, dar vor fi îndeplinite două lucruri. Copilul va avea numele meu şi toată lumea va fi fericită. Tu ce crezi ?

CAPITOLUL IX

Pendulând umilită între furie și neputință, Kelda stătea și asculta neajutorată ceea ce-i spunea el. Ochii mari și verzi ca smaraldul fixau chipul lui frumos și încordat.

— Chiar vrei să știi cu adevărat ceea ce gândesc eu ?

— Îmi dau seama că este o adevărată surpriză, recunoscu Angelo printre dinți, dar cu un zâmbet fixat pe buzele lui senzuale.

— Așa că te las să te gândești, da ?

Orbește, cu o mână tremurătoare, Kelda smulse vasul cu flori de pe măsuța de lângă pat și-l aruncă, plină de furie, spre el. Faptul că a reușit să se ferească a înfuriat-o și mai tare.

— Ia-ți florile și nenorocitele tale de principii împreună cu cererea ta în căsătorie și ieși afară ! țipă ea cu voce ascuțită. N-am vrut să fiu amanta ta, dar și mai puțin doresc să fiu soția ta, dacă asta îți spune ceva ! Chiar dacă ai sta în genunchi și m-ai implora următorii douăzeci de ani, tot n-aș accepta... așa că du-te și cere-o pe Adele sau Caroline, sau Felicity... și n-o uita pe Fiona ! Ea este pentru aristocrați ceea ce a fost Jayne Mansfield pentru patroni.

— Mă voi întoarce în seara asta, spuse el tărăgănat, uluind-o cu nepăsarea pe care o manifesta față de ea.

— Ieși de aici, strigă furioasă, și să nu îndrăznești să te întorci !

Sub imperiul unor sentimente amestecate și plângând în hohote, se lăsă pe podea și începu să adune florile. Așa o găsi sora când intră. Angelo o rănise și asta o făcea și mai furioasă.

— Domnișoară Wyatt ! spuse sora. De ce te-ai dat jos din pat ?

— Să nu-l mai lași pe bărbatul acesta să mai intre aici ! șuieră, lăsându-se condusă în pat. Nu pot să-l suport !

— A spus ceva ?

— Da... nu... oh, nu știu ! se bâlbâi, obosită de ieșirea ei.

— Poate n-a vrut să vă supere, îi spuse cu timiditate sora. Prietena mea a spus că a stat jumătate din noapte în capelă. Probabil că s-a rugat pentru dumneavoastră.

Angelo rugându-se ? Nu și-l putea imagina rugându-se. Își trase nasul și grijulie, sora îi întinse o batistă. Tocmai i se propusese un divorț, și chiar dacă nu acceptase să se căsătorească cu el sub nici o formă, tot o duruse această propunere.

Ce importanță avea că copilul va avea numele lui ? De ce trebuia să țină seama de fericirea altor persoane, când ea era atât de nefericită ? Și la urma-urmelor, era ridicol să sugereze că era mai acceptabil ca părinții lor să fie martorii unei căsătorii de formă care se va destrăma peste câteva luni, decât să fie martorii refuzului ei de a se căsători.

Dorea să fie cinstită. Nici o altă minciună. Cum îndrăznea să creadă că ea va fi de acord ? Cum îndrăznea ?

Pe la ora cinci, Angelo intră în salon ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Kelda nu-şi putea crede ochilor. Renunţase la costum. Într-un pulovăr deschis la culoare, care-i scotea în evidenţă tenul măsliniu şi în blugi negri care se mulau pe picioarele lungi şi musculoase, Angelo arăta fantastic.

Simţi cum sângele începe să-i curgă mai repede şi inima să-i bată cu putere iar pulsul o luă razna. Trase cu putere aer în piept încercând să-şi stăpânească simţurile pe care nu le mai putea stăpâni.

— Azi-dimineaţă am crezut că ţi-am sugerat genul de căsătorie care ţi-ar fi convenit, îi comunică el cu răceală ca de gheaţă. Ştiu ce părere ai despre mine.

Nervoasă, îşi dădu la o parte de pe faţă o şuviţă de păr.

— Chiar aşa ?

— De ce nu mi-ai spus că Russ era logodit cu cea mai bună prietenă a ta ?

— M-ai fi crezut ?

— Nu cred că acesta este motivul pentru care nu mi-ai spus, o contrazise el. Cred că te-ai simţit încolţită şi l-ai folosit pentru ca eu să trag o concluzie greşită.

— Nu aveam nevoie de o scuză. Pentru mine nu era important să-ţi ofer o explicaţie, spuse Kelda cu nepăsare.

Un nerv începu să i se zbată la tâmplă, iar maxilarele lui Angelo erau încleştate.

— Nu-ţi păsa ce voi crede ?

— N-ar fi fost cu nimic diferit de ceea ce gândeşi de atâtea ori despre mine până atunci.

— Dar în acele zile nu te-am provocat să mă încurajezi în a te judeca greşit... de fapt ai făcut-o special.

Această acuzaţie o făcu să roşească.

Angelo se uită la ea impasibil.

— Şi apoi, când a intrat în cameră doar cu un prosop în jurul taliei, era mult prea clar ca să mai spui ceva...

Kelda era încordată ca un arc. Străduindu-se să pară calmă, se uită spre el.

— L-ai rugat să joace rolul acela, nu ? Era totul aranjat.

Kelda hotărî că era mai bine să-l sfideze.

— Şi ce-i cu asta ? Doream să ieşi din viaţa mea !

Angelo păli, însă ochii lui negri continuau s-o privească fix.

— Un asemenea joc este foarte periculos într-o relaţie, cara.

— Nu cred că ceea ce a fost între noi poate fi numit „relaţie", răspunse ea sec. Bărbaţii ca tine nu pot avea o legătură cu amanta lor.

— *Dio*... niciodată n-am avut o amantă ! îi răspunse el exasperat. Îţi aminteşti când ne-am întâlnit în prima noapte ? Îţi aminteşti că m-ai lăsat să cred că vei fi contra căsătoriei părinţilor noştri ? Sau mi-am închipuit toate astea ?

În faţa acestui atac, Kelda se încordă.

— Nu, dar...

— În seara aceea m-ai dus la capătul răbdării, asta ai făcut, îi reproşă el.

— Oricum, nu ţi-am cerut să mă ademeneşti în Italia...

— Unde te-ai distrat de minune, deşi te plângi tot timpul...

— Nu mi-a plăcut să fiu arestată şi închisă.

— Dar nici nu te-ai plâns de ceea ce a urmat, murmură el dulce.

La asta nu mai avea nici un argument. Îi găsise punctul slab. Roşi fără să vrea, şi dintr-o dată, o grămadă de imagini erotice îi trecură prin faţa ochilor. Îşi plecă ochii.

— Nu am nici un chef să discut despre asta...

— Asta, din nefericire, a provocat starea ta... prezentă, preciză el moale, bazată pe pasiune reciprocă şi o lipsă totală de judecată.

— Şi lipsa de judecată mi-a lipsit mie sau ţie ? se răsti ea cu aprindere.

— Mi-e teamă că mie, suspină Angelo, fixând-o cu o privire languroasă. Având în vedere că am fost un idiot considerându-te mult mai experimentată sexual...

Kelda aproape că scăpă paharul cu apă din mână. Ridică brusc capul şi îşi dădu nerăbdătoare părul la o parte de pe chipul tulburat.

Angelo o privi strâmb, apoi se îndreptă spre fereastră.

— În Italia, încă mă mai gândeam cu amărăciune la cele întâmplate cu şase ani în urmă. Poate că nici întâmplarea de ieri, când ai fost la un pas de moarte, pentru tine n-a însemnat nimic, dar crede-mă, pentru mine a fost o lecţie dură.

Kelda era îngrozită de ceea ce auzea. Faţada fragilă de rafinament şi imoralitate era singura ei apărare în faţa lui Angelo. Şi, cu o uşurinţă de invidiat, el o distrusese. Şi totuşi mândria ei depindea de această faţadă. Nu putea suporta că el se va apropia şi mai mult de adevăr, bănuind că ea avea şi mai puţină experienţă cu bărbaţii decât credea el.

— Şi chiar acum, când am probleme mult mai importante de discutat, îi spuse cu răceală, te întrebi cum să-mi împrăştii bănuielile, pentru că m-am apropiat atât de mult de adevăr ! După părerea mea, recent, n-ai avut nici un amant şi pentru că nu iei nici anticoncepţionale...

— Şi anticoncepţionalele mai dau greş uneori, răspunse ea cu sarcasm.

Angelo o privi pătrunzător.

— S-ar putea să fii cea mai pasionată femeie pe care am avut-o, dar ca una care are mulţi amanţi, aşa cum pretinzi tu, ţi-ai fi luat unele măsuri de precauţie, iar tu n-ai făcut aşa ceva.

Se simţi mult mai umilită. Aruncând flăcări din priviri, gura îi deveni o linie subţire.

— Taci din gură !

Angelo o ignoră.

— Şi pentru că eu sunt la fel de încăpăţânat, îmi păstrez părerile mele despre caracterul tău, chiar şi în faţa dovezilor copleşitoare care-mi demonstrează contrariul.

— Ai terminat ?

Angelo trase cu putere aer în piept şi înjură încet în barbă.

— Încerc să-ţi spun că-mi pare rău, dar tu nu-mi uşurezi deloc această sarcină.

Venite din partea lui, regretele erau mai rele decât insultele. Kelda strânse din dinţi.

— Păreri de rău, pentru ce ?

— Pentru toate. Făcu un gest larg cu mâna. Este numai vina mea. Eu am început totul...

— Şi s-a terminat... se auzi ea reamintindu-i.

– Nu este terminat pentru mine.

Se uită la ea cu o expresie încordată în priviri şi atenţia îi fu atrasă de abdomenul ei umflat care se reliefa pe sub pătură.

– Şi nici pentru tine povestea nu s-a terminat.

Kelda îi aruncă o privire ofensată.

– Încetează să mă mai priveşti în felul acesta...

– Îmi place să te privesc acum, acum când ştiu că este copilul meu, explică el puţin stânjenit. Cu cinci luni în urmă, acest copil era ca un zid între noi. Îmi doresc să-mi fi spus adevărul atunci. Dacă mi l-ai fi spus, aş fi fost cu tine. Înainte, niciodată nu m-am gândit la copii, dar de ieri nu pot să mă gândesc la altceva.

Adevărul acestei mărturisiri era prea neplăcut. Kelda roşi ca focul, ridică genunchii şi aranjă pătura ca să-şi poată ascunde mai bine sarcina. O legătură care nu putea fi distrusă, spusese el. Dar ea refuzase să se gândească la acest lucru până acum.

– Nu crezi că pentru binele copilului am putea trăi împreună ? o întrebă el nerăbdător.

– Sigur că nu. N-aş putea suporta ! îi aruncă ea, simţind că o podidesc lacrimile.

– Ţi-am oferit divorţul, pentru a mai îndulci puţin situaţia, admise el.

– Grozavă consolare ! mormăi Kelda, frământând pătura cu degetele neliniştite.

– Nu trebuie să te simţi prinsă în capcană. Îţi voi acorda divorţul când vei dori tu...

– Angelo, când o să-mi doresc un soţ bogat şi discret cu infidelităţile lui, în locul libertăţii şi independenţei mele, o să dau un anunţ la ziar ! Ideea de a mă căsători cu tine, accentuă ea, luptându-se

să nu-i mai tremure vocea, ei bine, această idee îmi produce aceeaşi plăcere ca douăzeci de ani de muncă silnică într-o mlaştină şi fără nici o posibilitate de eliberare pentru bună comportare.

Angelo făcu un pas înainte. Atmosfera era tensionată. Refuzând să se lase copleşită de apropierea lui, Kelda îl privea cu un zâmbet provocator pe buze.

– Cu tine, lângă mine în pat, n-aş mai fi necredincios.

Kelda îl privi cu amuzament forţat, pentru că se simţea încordată şi cuprinsă de fiori.

– Niciodată nu mă mai culc cu tine, Angelo.

– Vrei să punem pariu ?

Angelo se aşeză pe marginea patului, privind-o pătrunzător, cu o expresie dură pe chip.

– Imediat ce mă uit la tine, te şi aprinzi. Dacă te ating, iei foc. Îmi porţi copilul. Chiar dacă îţi dau numele meu, tot n-ai putea să-mi aparţii mai mult.

– Porc aro... începu ea.

Angelo o prinse dintr-o singură mişcare. Aplecându-şi cu îndemânare corpul într-o parte ca să n-o lovească, o sărută cu o pasiune care o făcu să se cutremure din cap până-n picioare. Se simţi cuprinsă de o stare ciudată. Cu o mână începu să-l lovească plină de furie, dar cealaltă îi aluneca în părul mătăsos ţinându-l aproape de ea.

O sărută până la epuizare. Fu străbătută de valuri de plăcere. Pumnul se desfăcu şi se strecură sub pulovăr mângâindu-i pielea mătăsoasă a spatelui, apoi se întoarse spre abdomenul plat şi se încurcă în părul moale care dispărea sub centură.

Angelo tresări violent şi-i prinse mâna împingându-i-o spre coapse, neputându-se stăpâni în a-i do-

vedi dorința pe care o simțea. Gemu, mormăi ceva, se încordă ca și cum dorea să se abțină, apoi o strânse în brațe scoțând un sunet de supremă satisfacție.

Se auzi o puternică bătaie în ușă. Angelo sări de pe pat, își trecu mâna tremurătoare prin părul răvășit și-i aruncă Keldei o privire strălucitoare în care se amestecau nemulțumirea și amuzamentul.

Când Tomaso și Daisy intrară în salon, Kelda era îngrozită.

Tatăl ei vitreg îi privi cu un zâmbet ironic.

– Presupun că trebuie să vă felicit.

– Cred și eu că da, o tachină Daisy.

Kelda simți că obrajii îi ardeau. Era evident că bătaia în ușă pe care o auzise nu fusese prima. Își reaminti că tatăl ei vitreg spusese odată că nu avusese încredere să-i lase pe amândoi singuri în cameră nici măcar un minut. Își reaminti că ultima dată îi surprinsese tot în pat. Obrajii ei erau roșii ca focul.

– Felicitările ar fi premature, le explică Angelo cu încetineală.

– Kelda ! exclamă mama ei privind-o cu reproș.

– Asta este hotărârea mea.

Deși stânjenită, Kelda era destul de hotărâtă să nu se lase convinsă.

– Vreau să vorbesc cu Kelda între patru ochi, interveni repede Daisy.

– Nu cred că este o idee bună, o apără Angelo, uimind-o.

Vizita a fost scurtă și plăcută. Daisy, care se înfuria foarte rar, a așteptat până ce Angelo a plecat cu tatăl lui, înainte de a se întoarce să-i spună șuierat :

– După mine, ar trebui să te căsătorești cu bărbatul de care te simți atrasă... și asta mai ales că ești destul de norocoasă pentru că ești liberă ! Îți tai singură creanga de sub picioare. Îmi pare rău, dar trebuie să ți-o spun. Dacă n-o fac eu, cine s-o facă ?

– Eu ?

Kelda tresări, iar mama ei se întoarse speriată. Angelo le privi lung, cu un zâmbet larg care o tulbură și mai mult pe Kelda. Daisy roși și ieși repede.

De la piciorul patului, Angelo o studia cu atenție.

– Ne vedem mâine.

– N-are nici un rost. Nu vreau să mai vii să mă vezi.

Când ușa se închise după el, se simți ca un copil părăsit. Se lăsă pe spate și în acea clipă copilul începu să se miște și să dea din picioare. Cu un sentiment de posesie, își trecu mâna tandru peste abdomen. Era o prostie să-l iubească pe Angelo ! Dacă ar fi fost în puterea ei, și-ar fi smuls din rădăcini această dragoste. De luni de zile încercase s-o facă și crezuse că a reușit... dar se dovedea încă o dată că a greșit.

Fără odihnă, Angelo încerca să găsească o cale să se căsătorească, dar ea nu putea s-o facă. Se părea că el nu voia să realizeze că nici o femeie, cu cât de mică urmă de mândrie, nu dorea să se căsătorească *doar* pentru că urma să aibă un copil care nu fusese plănuit. Timpurile se schimbaseră. Nu mai era necesar ca o femeie să se căsătorească numai să-și salveze reputația.

Fără îndoială că Tomaso îl făcuse pe Angelo să creadă că *era obligat* să se căsătorească. Asta era

atât de îngrozitor. Nu avea nevoie de o asemenea constrângere. Era revoltată pe Angelo pentru că nu rezistase unei atitudini atât de demodate, dar realiză brusc că l-ar fi urât şi mai mult dacă ar fi oles să se însoare cu altă femeie.

De nenumărate ori se trezi gândindu-se la ceva ce-i spusese mama ei. Una din acele declaraţii negândite pe care oamenii le fac la mânie, fără să-şi dea seama cât de mult adevăr conţin. Daisy îi spusese că pe timpul ei, femeile se căsătoreau cu bărbatul de care se simţeau atrase, cel puţin dacă erau destul de norocoase să fie libere.

Fusese destul de amară această asigurare. Kelda a fost tulburată când şi-a dat seama ce găsea atât de neliniştitor în acele cuvinte. Erau ca o recunoaştere din partea mamei ei că o dată fusese atrasă de cineva în timp ce era căsătorită. Ori fusese o recunoaştere a faptului că însemnase mai mult decât o simplă atracţie ? Kelda se încruntă, furioasă pe ea că gândea în felul acesta despre mama ei. Mama îl adorase pe tatăl ei, îşi reaminti.

A doua zi când a venit Angelo, i-a adus reviste, cărţi şi două cămăşi de noapte.

– Nu aveai nici un drept să-mi cumperi aşa ceva, se împotrivi ea.

– Linişteşte-te... departamentul pentru gravide de la Harrod's nu mi-a inspirat gânduri urâte.

– Departamentul pentru gravide ?

– Nu-mi place să-ţi ordon, dar de acum înainte numai de acolo vei cumpăra ceea ce ai nevoie.

Aproape că s-a înecat de supărare, când a văzut mărimea de pe cutie. I s-ar fi potrivit unui elefant mai mic, nu unei gravide care purta mărimea patruzeci şi şase. Buzele începură să-i tremure. Îşi

simţi gâtul uscat. Îşi privi burta umflată cu scârbă şi dintr-o dată izbucni în plâns.

– Pleacă şi lasă-mă în pace ! hohoti ea.

– Ce-ai spus ?

Angelo încercă s-o îmbrăţişeze, dar ea se feri.

– Nimic !

Angelo chemă o soră care veni în fugă încercând s-o liniştească şi neputând să se abţină, deschise cutia şi scoase un neglije enorm.

– Asta este pentru tine ? întrebă cu o voce înăbuşită şi dintr-o dată izbucni în râs. Nu i-a spus nimeni că trebuie să ceară de la acest raion aceeaşi mărime pe care o aveai înainte de sarcină ?

Kelda se ridică în capul oaselor şi-şi suflă nasul.

– Ar fi bună pentru un elefant.

– Ar fi bună pentru doi elefanţi.

Mai chemă alte două surori. Patul Keldei era înconjurat de femei care chicoteau şi glumeau pe seama ignoranţei fără seamăn a bărbaţilor. Kelda râdea atât de tare încât începu s-o doară gâtul. Şi-l închipuia pe Angelo la raionul pentru gravide, Angelo care era incapabil să-şi recunoască ignoranţa în nici un domeniu.

După-amiază, Daisy se oferi să le schimbe. Kelda se gândi că s-ar putea ca Angelo să o viziteze din nou în acea seară. Dar nu veni şi nici nu telefonă. Era necăjită pentru că se ostenise să se îmbrace cu una dintre cămăşi, acum cu ajutorul mamei ei, schimbate cu măsura potrivită. Ar fi vrut să râdă împreună cu el de cele întâmplate. Asta era tot, îşi spuse, în timp ce privea la televizor fără să vadă nimic.

Îl aşteptă toată dimineaţa. Nu a venit. Când Tomaso şi Daisy au venit, fu tentată să-i întrebe de el,

dar se abținu. Nu voia să riște să le arate că era interesată de vizitele lui. Nu-i păsa. Numai că stând toată ziua în pat și nefăcând nimic, era plictisitor și oricâte defecte avea Angelo, a fi plictisitor nu se număra printre ele.

În jur de ora zece ațipise, când un zgomot ușor o făcu să deschidă ochii. Angelo se sprijinea de pat, îmbrăcat în haine de seară. Destul de ciudat, însă văzându-l așa, s-a simțit ca un taur în fața căruia se agită o pânză roșie. Kelda se ridică.

– Unde naiba ai fost ? îl întrebă ea furioasă.

– Mi-ai simțit lipsa... ai remarcat că n-am fost aici ? o întrebă cu un zâmbet provocator, privind cu ochii strălucitori chipul ei furios.

– Nu mi-ai lipsit !

– Ba eu cred că da.

– Eu zac aici, în timp ce tu te distrezi, îi aruncă ea revoltată. Asta îmi face rău !

– Vizita mea de ieri te-a supărat atât de tare încât m-am gândit să te las să te liniștești, explică el tăios.

– Unde ai fost în seara asta ?

Trebuia să știe. Nu putea să-și stăpânească această dorință furioasă de a ști unde fusese și cu cine.

– O masă de binefacere, punctată de discursuri plictisitoare, ascultate împreună cu o grămadă de babe bogate și prețioase.

Pe neașteptate, ea începu să râdă. Îi povesti despre greșeala pe care o făcuse cu lenjeria. Era pentru prima oară când îl vedea stânjenit. Neașteptata familiaritate creată între ei o tulbură.

– Iarăși o faci... mă excluzi, îi spuse ea încet, cu o undă de mânie în voce.

– Nu-mi place deloc când spui așa ceva. Tot aștept să mă alungi din nou.

Angelo se încordă, păli și ferindu-se s-o privească, începu să măsoare camera de sus în jos.

– Mi-a luat ceva timp, dar te rog să mă crezi... m-am schimbat. Din fericire pentru tine, toată greșeala mea s-a bazat pe întâmplarea aceea de acum șase ani...

Kelda înțepeni.

– Nu vreau să discut despre asta.

– A trebuit să fii pe moarte, ca eu să-mi dau seama de adevăr, admise el cu duritate. Îmi era teamă să mă implic într-o relație pe care n-aș fi putut-o controla. Știu ce a pățit tatăl meu. Eram hotărât ca nici o femeie să nu-mi facă mie, ceea ce mama mea i-a făcut lui. Era mai ușor să mă îndepărtez de tine, decât să stau...

Kelda își întoarse privirea de la chipul lui încordat, știind bine cât îl costase mărturisirea acestei slăbiciuni.

– Cu șase ani în urmă mi-am pierdut stăpânirea de sine, admise el furios. În noaptea aceea, nu mai eram eu. Cu greu puteam fi considerat un martor obiectiv. Chiar dacă ai fi făcut dragoste cu băiatul acela, ai fi făcut ceea ce făceau majoritatea adolescenților, atunci când aveau ocazia. Nu, eu am fost brutal cu tine, deoarece te doream pentru mine și când te-am văzut cu băiatul acela, am înnebunit.

– Angelo...

N-o lăsă să vorbească.

– Aveam aproape douăzeci și șase de ani, iar tu optsprezece. Trecuse aproape un an de când nu te văzusem. Im mod deliberat, am stat deoparte. Și am venit acasă cu atâtea speranțe...

– Ce fel de speranțe ?

Își reamintea felul în care o privise înainte de nenorocita aceea de petrecere, căldura lui neașteptată... comportamentul.

– Am crezut că în sfârșit s-ar putea să am o șansă cu tine. Până atunci trebuise să-mi înăbuș sentimentele. Îmi spuneam că nu trebuie să fiu rușinat pentru ceea ce simțeam și voiam să mă căsătoresc cu tine. Dacă n-ai fi fost atât de naivă, ai fi ghicit de ce niciodată nu te-am atins în nici un fel. Ar fi trebuit să te întrebi de ce doream să ai o educație bună și de ce aveai atâta libertate.

– Nu m-am întrebat, șopti ea năucită.

– Eram gelos și posesiv. De câte ori plecai de acasă, înduram chinurile iadului. Știam că trebuie să cunoști experiențele adolescenței, dar nu voiam să le trăiești. De asta a trebuit să plec pentru un an, dar în noaptea aceea, văzându-te cu băiatul ăla... mi-am ieșit din minți. Și acum trebuie să mă împac cu gândul că aproape ai fost violată. Nu numai că am adăugat necazului tău acuzațiile mele, dar m-am lăsat în voia instinctelor animalice și asta o regret profund.

Deci, gelozia fusese sursa iritării lui din noaptea aceea. Acum vedea clar. Aproape miraculos, amintirile acelor câteva minute în brațele lui au fost curățate de toată umilința și stinghereala care le înconjura. Dacă ea își pierduse stăpânirea de sine, la fel păți și el.

– Am venit în camera ta ca să-ți spun adevărul, dar într-un fel oarecare... ezită stingherită.

– Am deschis ochii și tu erai acolo. Am crezut că ai venit pentru mine. Nu mi-am amintit ceea ce se întâmplase mai devreme decât după aceea... și

apoi am crezut că tu ai ghicit ceea ce simțeam și îți băteai joc de mine, șopti el cu sălbăticie. Dar n-ar fi trebuit să te ating. Nu am nici o scuză.

Kelda trase de cearșaf.

– Mi-a plăcut. M-am simțit cuprinsă de ceva nou.

– Încă mai crezi că vreau să te părăsesc ?

Nu, nu mai credea. Dar n-o spuse. Angelo se schimbase, dar ea nu putea înțelege și să accepte dintr-o dată că a putut să-și schimbe atât de ușor părerile. Îngrozitor de gelos, medită ea neajutorată, nu exagerase cu nimic. Își dădu seama că-l iertase pentru cele întâmplate în noaptea aceea, cu șase ani în urmă și asta o tulbură.

Dar era ceva atât de incredibil de atrăgător în mărturia lui cu privire la ceea ce simțise pentru ea. Adevărat, fusese mai mult decât o violentă dorință sexuală, dar nu dorise să profite de inocența ei. Și cu cât își amintea mai mult de acea obsesie, cu atât mai tare se simțea în siguranță. Într-un anumit sens, Angelo îi aparținea. Timp de șase ani, trebuie că luptase cu toată forța să uite această pasiune... și totuși nu reușise.

– N-o să te mai judec greșit. De asta pot să te asigur. Hotărârea i se citea pe chipul măsliniu. Spui că nu vrei să te căsătorești cu mine. Dar te-ai gândit la viitor ? Fie că-ți place sau nu, vom avea un copil care se va naște peste câteva săptămâni și pe care-l vom împărți...

Kelda simți un nod în gât.

– Împărți ?

– Bineînțeles, doresc să-mi petrec timpul alături de copilul meu. Chiar legea îmi prevede drepturi de vizitare, dar mă îndoiesc că va fi necesară inter-

venţia judecătorului, spuse el încet. Însăşi existenţa acestui copil înseamnă că voi face parte din viaţa ta în anii care vor urma.

Kelda îşi privea cu atenţie mâinile împreunate strâns. Nu se gândise la acest aspect. Angelo nu renunţa la responsabilitatea lui. Angelo îi spunea deschis în faţă că intenţiona să facă parte din viaţa lor. Tulburată, încercă să-şi închipuie o relaţie platonică şi civilizată cu el, eventual prezentându-i iubitele lui copilului. Mii de femei trecuseră prin situaţii asemănătoare, numai de dragul copilului lor. Dar ea *îl iubea* pe Angelo şi el îi dăduse o şansă. Îi ceruse să se căsătorească cu el.

– N-ai putea să ne dai o şansă şi să te măriţi cu mine ? propuse el cu voce scăzută. N-am putea încerca ?

– Nu vreau să mă mărit cu tine numai pentru că părinţii noştri vor aşa ceva !

El o privi uluit.

– Ce naiba au ei de-a face cu asta ?

Kelda tresări.

– Ei vor...

– Eu vorbesc despre ceea ce vreau eu, o lămuri sec. Am trecut de mult de vârsta când tata mă putea influenţa. Acum şase ani el voia să mă căsătoresc cu tine şi eu am refuzat...

– În noaptea aceea... îşi reaminti ea brusc.

– Da. Totul ar fi fost imediat uitat, dacă eu aş fi fost gata să fac ceea ce el considera un „lucru decent", spuse el. Dar nimeni nu mă poate obliga să fac ceea ce nu vreau.

Declaraţia încă mai stăruia în liniştea care se aşternuse.

– N-o să meargă, spuse Kelda deodată.

– Cum poţi să ştii, dacă nu încerci ?

– Păi, nu ştiu, cum aş putea să ştiu ?

– Asta nu înseamnă că nu trebuie să încercăm. Ce te-ar costa să încerci ?

Mai multă durere, mai multe jigniri, sau ar fi şi mai rău să-l vadă cu altă femeie, să fie obligată să împartă copilul cu el ori de câte ori o va cere ? Oare nu fugea speriată ? Plină de încordare şi nesigură, ridică brusc privirea şi văzu că şi el era la fel de încordat. O voia şi voia şi copilul. Au fost căsătoriţi care au avut baze mai puţin importante.

– N-o să te implor, îi aruncă el.

– O să mă mărit cu tine...

Brusc cedă, deşi era plină de îndoieli. Îl privi încruntată.

– După naşterea copilului.

Angelo o privi mânios.

– Nu !

– De ce nu ?

– Nu vreau să aştept. S-ar putea să-ţi schimbi părerea.

Strânse din dinţi şi dintr-o dată se simţi foarte obosită. Angelo, gândi ea, are foarte mult în comun cu apa care sapă în stâncă. Era extraordinar de tenace. Lăsă capul pe pernă.

– O.K., mormăi până la urmă.

* * *

Au mai trecut trei săptămâni până să iasă din spital. A avut probleme cu tensiunea. Patruzeci şi opt de ore după ce Tomaso şi Daisy au luat-o acasă,

ea și Angelo s-au căsătorit în mica biserică din localitate, numai în prezența familiei.

Ceremonia i s-a părut total ruptă de realitate. După ce a acceptat să se căsătorească, el o vizitase zilnic. Și s-a comportat așa cum trebuia. I-a adus cadouri, i-a umplut camera cu flori și stătea de vorbă cu ea când era deprimată. Dar în ciuda comportării lui prietenoase, avea impresia că el se ținea la distanță. N-a fost nici o intimitate între ei, nici sărutări, nici priviri pasionate. Angelo se ținea la distanță și ea, mereu sensibilă la gândul că va fi respinsă, era incapabilă să încerce să micșoreze distanța dintre ei.

În ziua nunții și-a dat seama că nu se mai putea apleca, dar își spuse că oricum nu mai conta. În mod clar, el nu prea era atras de o femeie gravidă. Încercă să se convingă că era în stare să accepte asta, putea să trăiască cu această idee. Dar era conștientă că singura lui atracție față de ea fusese cea fizică și că aceasta dispăruse o dată cu îngroșarea taliei și a picioarelor și din cauza asta se simțea mai nesigură ca niciodată.

Când au ieșit din biserică și au văzut mulțimea de aparate de fotografiat așteptându-i, a vrut să se facă mică în spatele lui. Până la urmă, ziarele aflaseră despre ei și nu era o plăcere mai mare pentru ele, mai ales pentru cele de scandal, decât să publice o poză cu un mire a cărui mireasă era gravidă în opt luni, mai ales când mirele avusese o grămadă de legături cu alte femei în ultimele opt luni.

Când au urcat în limuzină, Kelda tremura. Pentru prima oară în viața ei se simțea amenințată de

aparatul de fotografiat. Angelo îi luă mâna strânsă într-un pumn mic.

– Orice minune ține trei zile... în curând vor uita de noi...

Kelda era prea mândră ca să uite cum trebuie să li se fi părut căsătoria lor celor care o priveau. O căsătorie de fațadă.

Era supărată că se lăsase convinsă de Angelo să se căsătorească înainte de nașterea copilului. Instinctul îi spunea că nu s-ar fi simțit atât de amenințată de aparatele de fotografiat, dacă ar fi avut silueta dinainte, în loc să semene cu un balon îmbrăcat într-o rochie lungă pentru gravide.

– Chiar crezi ? întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Te-ai căsătorit cu cineva mai prejos de tine. Una din clasa de jos care s-a căpătuit. Și presei îi place așa ceva.

– Mai degrabă cred că eu sunt cel... care s-a căpătuit, o contrazise el.

Kelda strânse din dinți. Cum să te descurci cu un bărbat care a luat o hotărâre fermă și apoi refuză să lupte ? Efectiv, scrâșni din dinți.

– Sper să-ți placă Hedley Court.

Angelo era proprietarul unui conac în stil elizabetan. Ea nu-l văzuse niciodată. Tot ceea ce știa despre viitoarea ei casă era că se găsea la o distanță de o sută de mile de Londra, unde el își petrecea cea mai mare parte a timpului. Avea un apartament în oraș. Va fi foarte convenabil pentru el, nu-i așa ? Păi, dacă chiar își imagina că o va transforma într-o nevastă de week-end, se înșela, complet !

Își privi verigheta fină de platină. Angelo o pusese acolo, apoi o sărutase ușor pe frunte, genul de sărut pe care-l dai unui copil.

Hedley Court arăta impunător în lumina soarelui de iarnă. Deși era târziu după-amiază, toată ziua fusese ger și o crustă de gheață acoperea câmpia și împodobea gardurile de tisă. În timp ce el o ajuta să coboare din mașină, vântul rece de iarnă o făcu să tremure. El își scoase haina și, ca un cavaler, i-o puse pe umeri.

– Nu te prosti, șuieră ea. O pală de vânt n-o să mă doboare.

– Aș fi dorit să mergem pentru câteva săptămâni undeva unde este mai cald, spuse el, conducând-o spre ușă.

Kelda se uita, dar fără să vadă cu adevărat fațada frumoasă cu multe ferestre a conacului. Nici nu putea fi vorba de o excursie în străinătate, în această perioadă avansată a sarcinii. Ochii ei de smarald erau umbriți. În gând, își enumera toate etapele care fuseseră omise până în ziua nunții ei. O rochie de mireasă ar fi fost ridicolă și se presupunea ca ea să accepte acest lucru, așa că oaspeții și petrecerea au fost tăiate de pe listă. Cinstit, bănuia că el fusese încântat să găsească o scuză ca să evite ca vârfurile societății să-i vadă mireasa gravidă.

Fără s-o prevină, se aplecă și o luă în brațe.

– Pune-mă jos ! țipă îngrozită, conștientă că era foarte grea și așteptându-se ca el să se plângă de acest lucru.

– Asta este o tradiție pe care trebuie s-o respectăm, spuse trecând-o peste prag și intrând într-un hol imens, cu pereții împodobiți cu tapiserii.

– Este superb !

Kelda își lăsă capul pe spate ca să vadă mai bine galeria care înconjura holul.

– Când ai cumpărat-o ?

– Stră-stră-bunica din partea mamei a fost căsătorită cu un Hedley...

Kelda roși. I se reamintea că, spre deosebire de ea, Angelo avea sânge albastru. Angelo nu trebuise să-și cumpere această casă cu trecut istoric. Probabil că o moștenise.

– Îmi amintesc că veneam aici când eram copil. O așeză în capul scărilor de piatră. În cele din urmă, conacul a revenit mamei mele. Până acum câțiva ani, a locuit aici un unchi de-al doilea. O conduse într-un dormitor superb mobilat. Ar trebui să te odihnești înainte de cină. O să întâlnești personalul de serviciu atunci. Se pare că s-au retras în sufragerie înainte de sosirea noastră.

Apoi el a plecat. Era un dormitor foarte feminin. O ușă se deschidea spre o cameră unde se putea schimba de haine și de acolo o ușă dădea spre o baie imensă. Tocmai se uita în dulapul gol când îi fură aduse valizele și o dată cu ele sosi și menajera, doamna Moss, care evident că nu a mai avut răbdare până la cină și a dorit să cunoască mireasa.

Era ora șase când, în sfârșit, Kelda reuși să se întindă puțin. Era îngrozitor de obosită, dar nu se putea abține să nu se gândească la faptul că în dulap nu erau haine bărbătești.

Angelo nu avea intenția să împartă dormitorul cu ea.

În timpul cinei, el discută numai nimicuri, de-i venea să țipe. Era ca și cum ar fi fost despărțiți de un perete de sticlă. Dorea să-l spargă. Întinzându-se după paharul cu apă minerală, îl privi printre gene.

– Pe care o doreai ? întrebă ea încet.

– Care ce ?

– Adele sau Felicity, sau Caroline, sau Fiona ? îl lămuri ea. Care dintre ele îndeplinea aproape toate condițiile ?

Pleoapele tivite cu gene aproape la fel de lungi ca ale ei s-au lăsat peste ochii negri strălucitori.

– Mi se pare mai degrabă o întrebare perfidă.

– Dar una naturală. La urma-urmelor, îi spuse ea mieros, ai petrecut ultimele șase luni trecând în revistă posibile mirese, iar eu nici nu eram pe listă. Sigur că sunt curioasă...

– Adele avea cel mai bun pedigree.

– Numai animalele au pedigree. Kelda zâmbi dispreţuitor. Este clar că erai în căutarea unui pedigree. Fiecare dintre ele aparținea înaltei societăți și toate erau bogate. Nici una nu a mai fost căsătorită. Una lucra într-un muzeu. Cealaltă lucra într-o galerie de artă și cea de-a treia o ajuta pe mămica ei să adune fonduri pentru copii...

– Kelda... murmură el, avertizând-o.

– Fiona era singura care avea studii universitare și o carieră adevărată. Se presupune că ar fi fost prea deșteaptă și prea independentă pentru acest rol. Pe de altă parte, era și cea mai frumoasă, continuă ea pe un ton ușor de conversație, ignorând expresia din ce în ce mai nemulțumită a gurii lui.

– Ai făcut dragoste cu toate sau cu nici una ? Și cum te-ai simțit după ce te-ai hotărât exact ceea ce dorești de la o nevastă, să te înjosești până într-atât încât să-ți începi viața cu una fără avere ?

– Cred că ar trebui să mergi la culcare. Se ridică de pe scaun cu o mișcare grațioasă. Această discuție a luat sfârșit.

Cu obrajii în flăcări, Kelda sări în picioare.

– Nu mi-ai răspuns!

– Și nici n-o s-o ac... în starea în care ești acum.

Se îndreptă spre ușă și ea îl urmă.

– Suntem căsătoriți de opt ore și m-am plictisit de moarte ! îi aruncă ea.

Angelo se întoarse brusc, cu un zâmbet cruc pe buze.

– Crede-mă, nu m-ar fi plăcut să știu că unt singurul în această situație.

Asta a durut-o. A durut-o mai tare decât ar fi crezut. A plâns înainte de a adormi. Ce dorise ? La ce se așteptase ? Încurajare, blândețe, afecțiune. Numai un bărbat care ubea i-ar fi dat toate astea. Și el n-o iubea. Era noaptea nunții lor și pentru că nu putea fi vorba de sex, nici nu s-a deranjat să vină la ea. Opt ore... se întreba dacă nu cumva făcuse greșeala vieții ei.

La micul dejun, s-a scuzat. Foarte amabil. De fapt, era foarte destins și de câteva ori a zâmbit fără nici un motiv. I-a spus că se va întoarce la cină, i-a reamintit că dacă avea nevoie de ceva, putea să-l sune oricând la telefonul celular și s-a îndreptat spre elicopterul care venise să-l ia.

În seara aceea, la cină, a fost mai relaxat. Pentr-un motiv oarecare, a fost absolut încântător. I-a sugerat niște nume pentru copil, pur și simplu plăcute, a anunțat-o că și-a făcut timp s-o însoțească la toate cumpărăturile și a invitat-o sus să vadă viitoarele camere ale copilului și guvernantei. Oricum, au discutat liniștiți asupra acestui subiect. În cea noapte, când se pregătea să se culce, s-a întrebat

cu uimire ce-l făcuse să se comporte așa și s-a rugat să nu se schimbe.

Nu s-a schimbat. În ultimele trei săptămâni, Angelo a participat la toate pregătirile necesare pentru nașterea copilului. Au cercetat cataloagele cu tapete, au căutat mobilă pentru camera copilului și o fost pur și simplu uimit de cât de mici și delicate erau hăinuțele pentru copil.

Patru zile după asta, Kelda fu cuprinsă de dureri. La început nu a dat atenție durerii insistente pe care o simțea în spate. Dar când a realizat despre ce este vorba, a fost prea târziu să-l mai anunțe pe Angelo să se întoarcă de la Glasgow, unde se dusese pentru o conferință internațională.

A născut la spitalul din localitate, și nu la clinica de lux pe care o alesese el. Travaliul a durat două ore și a fost încântată, dar și ușor supărată când a auzit-o pe moașă spunând ceva despre „niște șolduri bune pentru naștere". Angelo a sosit cu mult după ce totul se terminase.

– Nu crezi că ar fi trebuit să mă avertizezi mai din timp ? o întrebă târâgănat din prag.

– Nici eu n-am fost prea avertizată. Se ridică în capul oaselor, cu obrajii roșii și obosită, dar plină de mândrie. Uită-te la ea ! ii ceru.

Angelo era foarte palid. Se întoarse în vârful picioarelor spre leagănul de lângă pat și o privi. Tocmai atunci fiica lor începuse să țipe.

– Are niște plămâni grozavi, murmură el, privind cu atenție la chipul mic și mânios.

– Părul meu, nasul tău...

Simți cum i se oprește inima. Căuta similitudini cu familia Rossetti ? Era încă nesigur în ceea ce privea paternitatea ? Aproape protector, Kelda se întoarse spre copil.

– Are ochii tăi.

– Presupun că nu m-ai chemat din timp pentru că n-ai vrut ca eu să fiu aici, afirmă el, cu un chip de piatră.

– N-am avut timp !

Dar își dădu seama că el n-o crede. Și dacă era cinstită, nu-l dorise în sala de naștere. În condițiile actuale ale relației lor, nu dorise să împartă cu el acest lucru atât de intim.

Era dezamăgit că nu era băiat ? El se așeză pe marginea patului și atinse mânuța, apoi urmări ușor stingherit mișcările ca de broască ale piciorușului. Își studia copilul cu atenție și fără să-și dea seama, se șterse la ochi.

– Pot s-o țin și eu ?

După ce o puse la loc în pătuț, se uită la Kelda cu o expresie emoționată.

– Indiferent ce se va întâmpla între noi în viitor... îți mulțumesc pentru ea.

Kelda își plecă fața ca să-și ascundă lacrimile. Își dorise ca el s-o ia în brațe, chiar s-o sărute, dar nici n-a atins-o. Singura persoană feminină din cameră pe care nu putuse să n-o atingă avea mai puțin de trei kilograme și dacă ar fi scos un sunet oricât de mic, *imediat* el ar fi fost lângă ea. Niciodată în viața ei nu se confruntase cu un sentiment mai acut de respingere.

CAPITOLUL X

– Alice, draga mea, ai reuşit ! exclamă Gina, privind uimită camera fastuoasă a copilului. Kelda, mai există ceva ce nu ai cumpărat încă pentru acest copil ? Poate o periuţă de aur pentru primul dinţişor ?

– Întreabă-l pe Angelo, sugeră Kelda cu o voce uşor încordată în timp ce punea copilul în leagănul imens.

– Cel mai mare fan al magazinului Hamley.

– Şi de ce te plângi ? Alţi bărbaţi nici nu ştiu de copilul lor...

– Nimeni nu-l va putea acuza pe Angelo de aşa ceva.

– Disting o mică notă de nemulţumire în paradis ?

Kelda se îndreptă cu un zâmbet forţat pe faţă.

– Nu. Poate sunt puţin obosită.

Gina chicoti.

– Prea multe deodată ? o tachină ea. Un copil, o căsătorie, şi ai sărit peste luna de miere. Nu-i de mirare că ai devenit o umbră !

Kelda se forţă să râdă. Nu era tentată să plângă pe umărul prietenei ei. Adevărul era oribil şi umilitor. Alice avea şapte săptămâni şi el încă nu-şi îndeplinea îndatoririle de soţ. Angelo avea dormitorul lui ; ea îl avea pe al ei. Nimic. Era clar că el se gândea mai degrabă la o anulare a căsătoriei, decât la divorţ.

– Dacă nu l-aş avea pe Russ, aş fi verde de invidie ! oftă Gina necăjită. Angelo este superb, foarte bogat şi nebun după Alice.

Alice era singurul lor punct comun. Alice era singurul lor subiect de discuţie. Dacă ea nu şi-ar fi adorat copilul cu aceeaşi intensitate, ar fi fost îngrozitor de geloasă. Aşa cum stăteau lucrurile, se simţea manipulată. Angelo dorise să se asigure că va avea toate drepturile asupra fetiţei şi aceste drepturi erau asigurate numai prin căsătorie.

Angelo o convinsese să se căsătorească folosind diverse argumente, dar toate fuseseră legate de Alice. Kelda s-ar fi putut să-l ierte pentru asta, dacă n-ar fi pretins că în acelaşi timp o dorea şi pe ea. I se făcea rău când îşi amintea cum o încurajase să spere că vor avea o căsătorie adevărată. Fusese umilitor de sigură că el o găsea destul de atrăgătoare... dar numai până când s-a măritat cu el. Acum ştia adevărul.

Era timpul, realiză ea nefericită, să facă ceva în direcţia asta. Era timpul să-şi asume din nou răspunderea în ceea ce privea viitorul ei. A încercat căsătoria cu Angelo şi nu i-a plăcut. Asta a fost tot ceea ce-i promisese : să încerce. Nu avea nevoie de el ca să supravieţuiască. Ella Donaldson îi telefonase luna trecută şi-i spusese că acum, în condiţiile actuale, Kelda putea dicta termenii unui nou contract, dacă ar fi dorit să revină în lumea modei.

* * *

Angelo o fost foarte vorbăreţ în timpul cinei. Russ şi Gina erau cuceriţi. La sfârşitul cinei, mânia Keldei ajunsese la cote maxime. Când luau masa singuri, Angelo era retras şi politicos. Imediat ce prietenii ei au plecat, Angelo s-a retras în bibliotecă, unde în ultimul timp îşi făcuse biroul. Cinci minute mai târziu, ea se hotărî să-l urmeze.

Angelo nu lucra, aşa cum se aşteptase ea. Stătea sprijinit de şemineu cu un pahar de whisky în mână, iar chipul lui frumos era întunecat şi încordat.

– Trebuie să vorbim, spuse ea scurt, înăbuşindu-şi un tremur pe care-l simţea ori de câte ori se apropia de el.

În ultimele două luni învăţase să se ruşineze de această atracţie pur fizică.

Angelo îi oferi un pahar, dar ea refuză.

Kelda trase cu putere aer în piept. Mândria îl cerea ca ea să facă primul pas în direcţia despărţirii.

– Cred că este timpul să cerem cât mai repede anularea căsătoriei.

– Ce-ai spus ? o întrebă el foarte calm, privind-o stăruitor printre gene.

Kelda se îndreptă spre fereastră simţind cum o cuprinde încordarea în atmosfera încărcată.

– Uite ce este, căsătoria asta nu este bună pentru nici unul din noi, îi explică ea cu grabă. O să mă mut...

– Doar peste cadavrul meu o s-o iei pe Alice de aici, îi aruncă el, periculos de calm.

– Poţi s-o vezi ori de câte ori doreşti. Oricum, o să încep din nou să lucrez, spuse ea.

– Zău ?

Kelda roşi.

– De ce naiba să n-o fac, dacă vreau ?

– Viaţa la ţară este prea liniştită pentru tine ?

Era tentată să-i răspundă că mai degrabă nopţile erau liniştite.

– Nici nu avem o căsătorie adevărată, mormăi ea printre dinţi.

– Oh, asta se poate aranja oricând doreşti.

Kelda tresări la sarcasmul din vocea lui.

– Vreau anularea căsătoriei şi nu mă poţi împiedica s-o obţin ! afirmă ea şi ieşi repede, îndreptându-se spre dormitorul ei.

Asta fusese. Nu spusese prea multe. Dar lui Angelo îi plăcea să conducă. De asta i-o luase înainte. Fără îndoială că plănuise ca această farsă să mai continue câteva luni. Doamne, recunoscu ea îndurerată, fusese atât de oarbă, încrezătoare şi proastă... în special cu Angelo. Pe piaţa financiară internaţională, Angelo era recunoscut pentru loviturile lui strălucite şi calculate.

Când pomenise prima dată de căsătorie, fusese sincer. Sugerase o căsătorie de formă pentu satisfacerea familiei şi pentru a da copilului un nume. O căsătorie de formă, o ceartă convingătoare, urmate de separare şi divorţ. Şi cum reacţionase ea ? Îi spusese foarte limpede că nici măcar nu va lua în discuţie o astfel de propunere ipocrită. Aşa că el reconsiderase totul, astfel încât tot el să iasă învingător şi s-o facă să accepte căsătoria.

Şi ea acceptase pentru că-l iubea şi pentru că până la naşterea lui Alice, el îşi jucase bine rolul.

Dar din acea zi se schimbase. Cu ochii în lacrimi, Kelda se băgă în patul cu cearşafuri reci. Gândurile i se învălmăşeau în cap. Oare, într-adevăr, Angelo crezuse până la urmă că se va sătura şi va pleca, lăsând-o pe Alice cu el ? Acesta era scopul lui ?

O putea câştiga pe Alice, putea cere anularea căsătoriei şi apoi să se recăsătorească cu cineva mai potrivit. Era machiavelic... însă era caracteristic pentru Angelo. Încă de la naşterea lui Alice, încercase s-o elimine. Toate sentimentele lui, toată afecţiunea lui erau concentrate asupra fiicei lor. Kelda fusese îndepărtată. Când uşa se deschise, se ridică şi ochii de smarald deveniră imenşi.

– Indiferent cum se va termina, nu va fi vorba de anulare, îi spuse el tărăgănat, cu o voce de catifea în timp ce ochii negri îi cercetau stăruitor chipul uimit.

Era îmbrăcat numai cu un halat de mătase. Într-o mână avea o sticlă de şampanie desfăcută, iar în cealaltă două pahare. Clipind năucită, se holba la el, în timp ce umplea paharele. Înainte de a putea să zică ceva, îi puse un pahar în mână.

– Ce cauţi aici ?

Angelo îşi scoase halatul fără ruşine.

Într-o clipă, privirea îi fu atrasă de corpul lui suplu şi superb în graţia lui magnifică. Când el dădu la o parte cearşaful şi se strecură cu o mişcare graţioasă în pat lângă ea, deveni roşie ca focul.

– Angelo...

Îşi ciocni paharul de al ei.

– Ia-ţi adio de la lunile de abstinenţă sexuală, murmură el. Dacă asta este ceea ce vrei, eu sunt mai mult decât bucuros să-ţi îndeplinesc dorinţa.

– Ce doresc ?

Dintr-o dată suspină, uluită când el îşi înclină paharul spre sânul ei aproape dezvelit de cearşafurile care alunecaseră şi picură şampanie peste pielea încinsă.

– A... Angelo !

Paharul alunecă printre degetele moi şi căzu fără zgomot pe covor.

– Nu mi-ar face plăcere să cred că te vei plictisi cu ceea ce intenţionez să fac cu tine în pat, şopti el, trăgând cu o mână hotărâtă cearşaful în timp ce cu cealaltă o împingea înapoi pe pernă.

– Opreşte-te ! Nu vreau ! ţipă ea, atât de şocată încât abia putea rosti cuvintele.

– Ai suspinat după aşa ceva săptămâni de zile. Crezi că nu ştiu ? Chiar îţi imaginezi că nu-mi dau seama când o femeie mă doreşte ?

– Porcule ! aruncă ea plină de furie şi neîncredere.

Angelo se aplecă şi gura lui găsi sfârcul umed şi în acel moment corpul ei fu străbătut de un curent electric. Strânse pumnii luptându-se să-şi domine simţurile. Putea să simtă deja că era la capătul puterilor încercând să lupte cu sălbăticia simţurilor sale excitate. Erau îngrozitor de intense.

Angelo urmări dâra dulce de şampanie, în drumul ei spre abdomenul încordat şi dintr-o dată ea îl trase de păr.

– Nu !

Dar mâinile lui erau pe coapsele ei şi deja ştia cât de slabă era. Era sensibilă şi udă.

– Este evident că în seara asta, în timpul cinei, n-am fost singurul care clocoteam de dorinţă, murmură răguşit în timp ce limba urmărea muşchii în-

cordaţi ai coapselor până când ea începu să tremure şi uită complet că trebuia să se lupte cu el.

Închise ochii, inima îi bătea ca un ciocan simţindu-i ecoul în urechi şi nu mai există nimic altceva decât ceea ce-i făcea el. Niciodată nu-şi imaginase... niciodată nu visase că va lăsa pe *cineva*... dar nu-l putea opri, nu-şi putea regăsi controlul asupra corpului care-i răspundea tremurând. O tulburase cu profunzimea intimităţilor, depăşind cu mult limitata ei experienţă şi era total depăşită de incredibilele valuri de plăcere.

Îşi auzi propria voce zicând ceva, se auzi gemând, repetându-i numele şi apoi spatele i se arcui şi strânse din dinţi pentru a nu scăpa strigătul sălbatic, iar când excitaţia atinse punctul culminant, lumea încetă să mai existe.

– Poate că mâine seară, la masă, o să catadicseşti să-mi zâmbeşti, spuse el tăios, lăsându-se pe spate şi sărutând-o cu o pasiune nestăpânită.

Îşi lipi coapsele de ea ca să-şi dea seama cât de excitat era în timp ce limba îi pătrunse printre buzele întredeschise, convingând-o că dorea mai mult decât o simplă unire. Mâinile hotărâte îi despărţiră picioarele. Îşi ridică faţa spre ea privind-o fix în timp ce o pătrundea încet.

Pătrunse mai adânc, iar ea se topi. Se mişcă, ea gemu.

– Plictisită ? o întrebă încet.

Singurul răspuns pe care l-a primit a fost o răsuflare profundă care exprima o plăcere inimaginabilă.

– Spune-mi că mă doreşti.

Se rostogoli pe spate, trăgând-o peste el şi începu să-i sugă sfârcul tumefiat şi sensibil.

– Tot timpul... oh, Doamne, nu te opri ! aproape suspină când el rămase nemişcat.

– Fără divorţ.

– Angelo... se rugă ea.

– Fără divorţ.

– Fără divorţ.

Ar fi făcut orice, ar fi spus orice, s-ar fi vândut sclavă pentru o jumătate de secol, numai ca el să nu se oprească.

Cele întâmplate cu câteva luni în urmă, în Toscana, fuseseră prea puţin pentru a o lăsa să întrevadă dorinţa sălbatică pe care o făcea s-o simtă acum.

A făcut dragoste cu ea cu o pasiune arzătoare şi sălbatică. De mai multe ori fusese în pragul extazului şi când termină şi el, îşi îngropă faţa plină de lacrimi în umărul lui musculos.

– Îmi pare rău că trebuie să ţi-o spun, dar mama ta avea dreptate, murmură Angelo cu voce catifelată, în timp ce ea îl săruta uşor. Se întoarse nepăsător spre ea. Nu te poţi abţine când eşti cu mine. Gândeşte-te la cât de umilită te-ai simţi dacă am divorţa şi totuşi când aş avea ocazia, m-aş culca cu tine...

Kelda îngheţă, extazul final fiind înlocuit de şoc. Privirile li se încrucişară.

– Şi să nu crezi că n-aş profita, spuse el moale, vorbind tărăgănat. *Aş profita*. Aş fi ca un câine la uşa ta şi de câte ori aş avea ocazia, te-aş face să plăteşti de o sută de ori mai scump pentru divorţ. Asta doreşti ?

Îngrozită, se holba la el, simţind cum îi îngheaţă sângele în vene.

– Cred că ne-am înțeles perfect, cara. Îi contură cu degetul buzele senzuale. Și având în vedere că o viață sexuală regulată este cheia spre inima ta zăvorâtă și neiertătoare, nu cred că de acum înainte vei mai avea ocazia să te plângi.

– Pleacă de aici ! țipă la el, regăsindu-și vocea.

Angelo întinse mâna, aprinse veioza și apoi o prinse în brațe nelăsând-o să mai vorbească.

– Și de acum înainte, patul pe care-l vei ocupa tu va fi și al meu...

– Nu mă poți opri...

– O să te surprindă ce pot face numai ca să te opresc, șopti el zeflemitor.

* * *

A doua zi la ora șase, în timp ce Kelda o hrănea pe Alice, Angelo intră în camera copilului.

Se simți ridicol de timidă. Se așezase pe jos în fața ei și-și trecu un deget mângâietor peste obrazul lui Alice. Copilul deschise ochii și scoase un sunet de nemulțumire. Fiicei lor nu-i plăcea să fie deranjată de la masă.

Kelda era tulburată. Ieri fusese convinsă că depărtarea era singura soluție. Ieri crezuse că Angelo nu o mai dorea. Și apoi, noaptea trecută... ei bine, noaptea trecută i-au fost nimicite toate presupunerile. Angelo distrusese planul de anulare a căsătoriei, apoi îi arătase fără milă ce se va întâmpla dacă ea va cere divorțul.

Îi vorbise de parcă tot ceea ce dorea de la ea era numai sex. Se înroși, întrebându-se descurajată dacă găsise abandonarea și pasiunea ei anormale.

Cinstit, când o atinsese, totul dispăruse. Se simțea subjugată de ceea ce o putea face el să simtă, atât fizic cât și emoțional. Când făcuse dragoste cu ea, se simțise atât de aproape de el. Avea nevoie de această apropiere ca să poată supraviețui.

– Plec la Geneva. Voi rămâne acolo până mâine seară, îi spuse el. Începe să cauți o guvernantă bună. Dacă Alice are nevoie de tine toată ziua, eu doresc să te am toată noaptea.

Tresări când el o mângâie pe coapsa de pe care alunecase halatul.

– Și în zori, adăugă el cu o voce răgușită.

– Am crezut că nu vrei o guvernantă să...

– M-am răzgândit.

* * *

A doua zi dimineața ea s-a trezit în sunetul insistent al telefonului. Întotdeauna după ce o hrănea pe Alice, se mai culca câteva ore. După un duș rapid, cobori pentru micul dejun îmbrăcată într-o rochie dreaptă de culoare verde, care o făcea să se simtă minunat. De asemenea, verdele era și culoarea favorită a lui Angelo... Doamne, se transformase într-atât ?

Ziarul pe care-l citea de obicei la micul dejun lipsea. Când doamna Moss a intrat aducând cafeaua, o întrebat-o de el și a văzut cum brusc, femeia s-a schimbat la față și a realizat că este ceva rău.

– Îl doriți pe acela, doamnă Rossetti ? o întrebă oiurea femeia.

– Da. Kelda se încruntă. S-a întâmplat ceva, doamnă Moss ?

Menajera își drese glasul.

– Mama dumneavoastră a telefonat și a spus că vine imediat.

Simți cum o gheară de gheață îi strânge inima.

– De ce suna telefonul continuu ?

– Reporteri, doamna Rossetti... vreți să-i opresc ?

– Nu...

Încet, Kelda se ridică în picioare, cu fața albă ca varul. De ce venea mama ei ? De ce nu vorbise direct cu ea ? Simți cum i se strânge stomacul de groază. Prin fața ochilor îi trecură imagini de avioane prăbușite, explodând, și accidente de mașină, toate cu Angelo ca erou principal.

– Angelo... șopti ea. S-a întâmplat ceva cu Angelo ?

– Doamne, Dumnezeule, nu ! se grăbi s-o asigure doamna Moss. Este vorba numai de un nenorocit de articol din ziar, asta-i tot !

– Ziar... Ce ziar ?

Cel care lipsea din grămadă, oftă ea dintr-o dată ușurată că nu se întâmplase nimic rău cu Angelo.

– Pot să-l văd ?

Ceva rău... fără îndoială o nouă experiență, gândi ea, privind menajera care i-l aducea fără tragere de inimă.

– Mulțumesc !

Doamna Moss era și mai încordată.

– Mama dumneavoastră n-a vrut să-l vedeți până nu vine ea...

„Bancherul și fiica jefuitorului de bănci !" Ce porcărie, gândi ea, până când, fără să-i vină să creadă, văzu fotografia sub titlu. Era fotografia ei și a lui Angelo în ziua nunții.

Începu să citească cu inima bătându-i nebunește în piept. Simțea că nu mai are aer. A trebuit să citească fiecare frază de cel puțin două ori ca să înțeleagă. Se simțea șocată. Dar toate erau prostii, numai prostii și o să-i dea în judecată, își spuse. Chiar Angelo o să-i întoarcă spatele ! Cum îndrăzneau vulturii aceștia să tipărească astfel de monstruozități despre tatăl ei ! Tatăl ei nu fusese în viața lui în industrie. În mod sigur că-l confundaseră cu altcineva. Mânia îi îndepărtă starea de șoc.

– K... Kelda ?

Își ridică privirea de pe ziarul pe care-l citea.

Mama ei stătea la câțiva pași mai încolo, cu chipul îndurerat.

– Ai văzut ? Ezită, cu mâinile încleștate. Îmi pare rău !

– Îți *pare rău* ? repetă Kelda nevenindu-i să creadă. De ce trebuie să-ți pară rău ? O să-i dăm în judecată. Ei sunt cei care ar trebui să-și ceară scuze.

– Dar este adevărat, spuse Daisy în șoaptă. Tot ce scrie acolo este adevărat.

Kelda se holbă la ea, dorind să nege totul.

– Tati a lucrat la un câmp petrolifer, îi spuse ea tăios.

Daisy tresări și cu lacrimi în ochi clătină din cap.

– Tomaso avea dreptate. Ar fi trebuit să-ți spun adevărul cu ani în urmă. Îl-ar fi trebuit să te mint. Practic, de când te-ai născut, Steve a tot intrat și ieșit din închisoare. Fura mașini, jefuia case. Desigur, se bâlbâi ea cu amărăciune, nu era prea bun la așa ceva. Întotdeauna l-au prins.

Kelda simțea că trăiește un coșmar. Brusc, îi fu-rase toată copilăria. Se prăbuși pe un scaun tremu-

rând ca o frunză și simțind că i se întoarce stomacul pe dos.

– Când erai mică, obișnuiam să te duc să-l vezi, îi povesti mama ei. Asta era când încă mai credeam că se va îndrepta și încercam să-i fiu credincioasă și să-l ajut. La început îl iubeam nebunește. Era atât de vesel, atât de chipeș, atât de excitant. Dar de fiecare dată când ne trăda, distrugea puțin câte puțin dragostea mea...

– Oh, Doamne, nu... murmură Kelda, total distrusă.

– Vezi, nu stătea prea mult în închisoare. Totdeauna condamnările erau scurte. Obișnuiam să depun mărturie în favoarea lui. Întotdeauna promitea același lucru... dar nu se ținea de cuvânt. Ne mutam dintr-un loc în altul. De fiecare dată un alt început. Îmi era atât de rușine. Și apoi, când tu ai împlinit șapte ani, Steve a luat parte la jefuirea unei bănci, spuse Daisy cu glas tremurat. Un paznic a fost rănit. Asta a fost considerată o crimă. A fost condamnat la mulți ani...

– Dar scrisorile ? țipă dintr-o dată Kelda, plină de furie și umilită. Refuza să creadă că ceea ce auzea era adevărat.

– N-am vrut ca tu să știi. Îl iubeai atât de mult. Mama ei o privi rugător. Îi plăcea atât de mult să-ți scrie toate acele povești. Avea o imaginație extraordinară ! Nu înțelegi, Kelda ? hohoti Daisy. Steve avea numai nouăsprezece ani când te-ai născut tu și niciodată nu s-a maturizat. Dorea atât de mult să fie eroul tău și numai în modul acesta putea s-o facă...

Kelda își acoperi cu mâinile fața plânsă.

– L-am întâlnit pe Tomaso cu trei ani înainte de moartea tatălui tău.

Kelda lăsă capul în jos și privi amărâtă în altă parte, cuprinsă de sentimentul de respingere.

– Pentru amândoi a fost o dragoste la prima vedere. Tomaso a vrut ca eu să divorțez de Steve, dar n-am putut să fac așa ceva, oricum nu când era în închisoare și când el trăia numai cu gândul la noi. Așa că am continuat să pretind că totul este bine, îi destăinui Daisy nenorocită. Dar nu mă puteam opri să-l văd pe Tomaso. Am încercat de mai multe ori...

– Tu erai amanta lui, spuse Kelda stins, gândindu-se la timpul când aflase despre blonda care se întâlnea cu Tomaso într-un discret han de țară cu ani în urmă. Blonda aceea fusese Daisy.

– Nu ! Niciodată n-am acceptat bani de la Tomaso, protestă mama ei cu vehemență. Îl iubeam, Kelda, la fel cum îl iubești tu pe Angelo. Și el era pregătit să aștepte până o să fiu liberă, nu avea importanță cât, și ar fi așteptat. Infarctul tatălui tău a venit ca un șoc. Era foarte tânăr când a murit...

– Foarte convenabil.

Kelda nu se putu abține, apoi își acoperi din nou fața, brusc rușinată.

– Îmi pare rău, n-am vrut să spun asta. Cred că ai fost foarte nefericită cu tati...

– Prima dată am divorțat de Tomaso pentru că mă simțeam vinovată, suspină neliniștită Daisy. Nu aveam conștiința curată. Nu puteam fi fericită pentru că nu-i fusesem loială tatălui tău și până la urmă, pur și simplu n-am mai suportat. Numai atunci când am fost departe de Tomaso mi-am putut analiza sentimentele. Tatăl tău, Kelda, alesese. Nu eram

vinovată pentru asta. A ales închisoarea. Nu prea realiza bine ce înseamnă să fii responsabil, să ai o familie. Era prea tânăr şi se gândea numai la sine...

După această mărturisire se lăsă tăcerea. Profund şocată, Kelda se legăna în scaun, în timp ce se gândea la copilăria ei. Abia acum îşi dădea seama de o mulţime de ciudăţenii pe care atunci le acceptase cu naivitate. Era tulburată.

— Tim ştie de vreo doi ani.

Kelda îşi înghiţi cuvintele crude. De mult, mult timp, ar fi trebuit să i se spună adevărul.

— Aş dori ca Angelo să fi ştiut !

Dintr-o dată mama ei izbucni în lacrimi.

Aceste cuvinte o făcură pe Kelda să-şi revină cu adevărat.

— Cum crezi că va reacţiona Angelo ? hohoti Daisy. Foarte rău, pentru că va afla din ziar.

Tomaso intră cu chipul întunecat şi încordat. O consolă pe Daisy în timp ce Kelda stătea ţeapănă, cuprinsă de groază, gândindu-se că acest fapt distrusese tot ceea ce-i spusese Angelo când venise în camera copilului. Da, *cum* va reacţiona Angelo când va descoperi că s-a umilit căsătorindu-se cu fata unui puşcăriaş ? Mai ales a unui criminal care jefuise o bancă !

— Nu te învinovăţesc, mami. Revenindu-şi brusc, Kelda se grăbi să-şi ia mama în braţe. Ai făcut ce ai crezut că era mai bine.

— Dar dacă asta va distruge căsătoria ta, nu mi-o voi ierta niciodată.

— Angelo se întoarce de la Geneva, oftă Tomaso. Vom discuta aşa cum se face în orice familie.

— Nu...

Kelda era îngrozită de idee. Nu voia să fie altcineva martor când Angelo va veni acasă. N-ar fi fost corect faţă de el.

Îi luă ceva timp, dar până la urmă Tomaso şi Daisy au plecat. Vor mai trece câteva ore până când Angelo se va întoarce. Kelda urcă în camera ei şi scoase o cutie veche şi roasă în care-şi ţinea scrisorile de la tatăl ei. Neliniştea se reîntorsese, numai că acum era însoţită de teamă.

Ce şansă mai avea acum căsătoria lor ? Angelo nu se căsătorise de bunăvoie cu fata jefuitorului de bănci. O grămadă de oameni vor găsi acest lucru foarte amuzant. Şi ce era zvonul că în curând el va fi conducătorul Băncii Internaţionale Rossetti ? Nu era posibil ca această poziţie să fie afectată de căsătoria asta nefericită ?

Cu lacrimi în ochi, Kelda se duse să-şi caute valizele. O oră mai târziu împachetase. Până atunci se săturase de plâns. Ochii umflaţi îi căzură pe cutia de scrisori de la tatăl ei şi cuprinsă de amărăciune, coborî în grabă scările şi se duse la doamna Moss ca să-i ceară o cutie cu chibrituri. Aşezându-se în faţa şemineului din dormitorul ei, luă prima scrisoare, cu lacrimile curgându-i pe faţă. Hârtia se subţiase de atâta citit şi cerneala se decolorase.

Scoase un chibrit şi o secundă mai târziu auzi paşi în spatele ei şi o mână smulse chibritul înainte ca ea să poată aprinde scrisorile puse pe grătar. Încă îngenuncheată, se întoarse brusc.

— Ce faci... Angelo ! Dar... dar nu trebuia să te întorci până...

– Mi-am anulat întâlnirile și m-am întors imediat.

Tăcută, se holba la el. Se aplecă și o ridică, dar ea nu-l putu privi în ochi. Se simțea profund mâhnită. Deja știa. Cineva îi spusese. De ce s-a întors atât de repede ?

– De ce voiai să arzi scrisorile tatălui tău ?

– Asta este o întrebare prostească, răspunse ea.

– Odată duși, ei nu se mai întorc și scrisorile astea sunt tot ceea ce ți-a mai rămas de la el, spuse el cu blândețe.

Întâlnirea nu era așa cum și-o închipuise ea. Se încruntă.

– Aceste scrisori nu conțin nimic altceva decât minciuni !

– Chiar are atâta importanță ? îi spuse moale, dându-i o șuviță de păr la o parte de pe fruntea transpirată. Tatăl tău te iubea. Probabil că și-a petrecut mult timp scriindu-le și ele au fost bucuria ta când erai copil. Acele scrisori te-au făcut să te simți ocrotită și iubită...

– Dar erau *minciuni*...

Incapabilă să înțeleagă de ce se comporta el așa, aproape că țipă la el, luptându-se să se elibereze. El continuă :

– Și nu crezi că și mama ta este puțin vinovată ? A cui a fost ideea ca el să pretindă că lucra în străinătate în loc să admită că era în închisoare ?

Kelda respira cu greutate, dar Angelo insistă :

– A fost probabil mama ta și motivele ei erau să te apere pe tine. Voia să ai un tată pe care să-l admiri, un tată despre care să vorbești liberă cu prietenii tăi... era o minciună total nebunească, dar tu ai fost fericită. Erai în siguranță la Liverpool. Dar ai fi aflat adevărul, dacă el ar fi trăit, murmură Angelo

hotărât, ținând-o cu putere de umeri. Mai devreme sau mai târziu ai fi aflat că în Iordania nu sunt câmpuri petrolifere...

– Nu sunt câmpuri petrolifere ? repetă ea năucită.

– Nu sunt câmpuri petrolifere. N-ar fi putut lucra acolo.

Kelda îl privi încruntată.

– În Italia, șopti ea. *Știai !* Dar n-ai spus nimic...

Ochii negri strălucitori, acoperiți pe jumătate de pleoape, alunecară peste fața ei necăjită.

– Eram curios să aflu exact cât de mult știai. Vezi, cara... eu știam de mulți ani...

– Dar nu aveai cum... îl întrerupse ea privindu-l fix.

– Când tatăl meu s-a căsătorit cu Daisy, deja știam că ei avuseseră o legătură discretă înainte. Brusca lor căsătorie m-a șocat la fel de tare ca și pe tine, îi mărturisi el, strâmbându-se. Am pus să se facă cercetări și raportul a fost foarte clar. Îmi pare rău să mărturisesc, dar atunci n-am judecat faptele cu prea mare generozitate. Un soț care era frecvent în închisoare, doi copii care erau crescuți în alt oraș. Niciodată nu te-ai întrebat de ce am judecat-o atât de rău pe mama ta ?

Kelda era tulburată. Angelo știuse totul. Angelo știuse de la început.

– Aveam numai douăzeci și doi de ani și eram destul de arogant. Nu puteam înțelege de ce tatăl meu se căsătorise cu ea...

Kelda își reaminti purtarea lui rece față de mama ei și dintr-o dată înțelese de ce fusese așa tăios cu ea.

– A trebuit să mă mai maturizez înainte de a putea accepta că de fapt mama ta nu era o păcătoasă, îi împărtăşi el cu calm. Şi apoi, când iubeşti o persoană, accepţi *totul* despre persoana respectivă, nu numai ceea ce-ţi face plăcere.

– Ştiai... Încă încerca să absoarbă această descoperire. Şi niciodată nu mi-ai aruncat-o în faţă... nici chiar când te-am acuzat că tatăl tău avea o amantă, deşi probabil ştiai atunci că acea femeie era mama mea...

– Da, oftă el.

De ce fusese atât de bun şi înţelegător ? Kelda tremura, emoţiile fiind puternice şi încă suferind în urma celor aflate de dimineaţă.

– Ei bine, de ce nu mi-ai reproşat niciodată ?

– Când erai copil, nu te-aş fi rănit, iar când ai crescut, de asemenea nu ţi-aş fi făcut rău. Angelo îşi trecu mângâietor mâna peste buzele ei tremurătoare. Şi când te-ai maturizat, mi-am dat seama că *nu puteam* să te rănesc.

– Dar de ce ? şopti ea.

El respiră profund şi brusc îşi retrase mâna.

– Pentru că atunci când ai împlinit optsprezece ani m-am îndrăgostit de tine... şi într-un fel oarecare, niciodată n-am încercat să renunţ la această dragoste, spuse tăios.

Această mărturisire o făcu să rămână nemişcată. Angelo stătea la fereastră cu spatele la ea, cu umerii încordaţi sub haina perfect croită.

– În mod sigur, sunt un bărbat care aparţine unei singure femei. Ironia amară răzbătea din această declaraţie. Cu şase ani în urmă am vrut să mă căsătoresc cu tine deoarece te iubeam. Desigur, tu erai mult prea tânără şi nu mă iubeai...

Vag, îşi aminti că în Toscana îi spusese cu amărăciune cât de greu îi fusese să-şi asume rolul tatălui când Tomaso era plecat. Şi, în sfârşit, înţelese de ce. De asemenea, înţelese de ce îşi pierduse controlul în noaptea aceea, când o găsise în bibliotecă.

– Mi-am petrecut ultimii şase ani hăituit de amintirea ta. Am înrămat coperta aceea din Vogue. Am agăţat-o în dormitorul apartamentului din Londra.

– Angelo... murmură ea blând, cuprinsă de un imens sentiment de generozitate.

– *Dio*... crezi că aş putea suporta mila ta ? se răsti el şi se întoarse brusc spre ea. Toţi aceşti ani în care am citit despre aventurile tale cu alţi bărbaţi ! Câteodată te uram mai mult decât te iubeam. Te-am dus în Toscana pentru că am crezut că mă pot lecui de fantezia mea. Dacă făceam dragoste cu tine, credeam că această fantezie va dispărea. Numai că n-a fost aşa. A devenit şi mai puternică !

– Am crezut că era numai o dorinţă sexuală, răspunse ea cu gura uscată.

– Cu asta mă puteam descurca, răspunse el întunecat. Pot să trăiesc cu asta, numai să nu te pierd. Îi zâmbi cu tandreţe. Atunci poate îmi spui de ce ai împachetat ? o întrebă el, nu prea liniştit, palid la faţă.

– A fost într-adevăr o prostie... am crezut că o să fii atât de furios şi umilit de povestea din ziar...

– Tot timpul eu am fost îngrijorat de ce se va întâmpla când tu vei citi ziarul. De ce să fiu supărat ? Pe mine mă îngrijorează starea ta.

Adevărul fusese atât de evident din momentul în care o oprise să ardă scrisorile, încât el îi veni să

plângă. Toată afecțiunea și gingășia pe care le os-cunsese până atunci ieșiră brusc la suprafață.

— Dacă mă iubești, de ce ai fost atât de distant cu mine după nașterea lui Alice ? întrebă ea neajutorată.

— Am dorit să fiu cu tine când ai născut. Era atât de evident că n-ai dorit așa ceva... încât m-am simțit respins. Am încercat cât am putut să te fac să te simți liniștită cu mine și am crezut că am reușit... apoi mi-am dat seama că nu era așa. A fost așa de dificil să te tratez ca pe o soră...

— Dificil și pentru mine. Am crezut că mă găseai... respingătoare, mărturisi ea în grabă. Niciodată nu m-ai atins.

— N-am crezut că o să-mi permiți. Încercam să găsesc o cale de înțelegere și încredere între noi. În Toscana mă comportasem oribil. Apoi în seara aceea în vila lui Daisy... Nu puteam să stau aproape de tine. Îmi era teamă că o să mă fac și mai tare de râs.

— Nu te-ai făcut de râs în seara aceea. Dacă n-aș fi mințit, dacă am fi stat de vorbă... cu adevărat am fi stat de vorbă, spuse ea cu regret amar.

— Doream atât de tare să-mi spui că copilul era al meu, mărturisi cu brutalitate. Nu ți-ai dat seama ?

Kelda păli.

— Chiar dacă ai crezut că m-am culcat cu Russ ?

— Da, admise el jalnic.

— Nu mă puteam opri să nu mă gândesc la Fiona, spuse ea. Mândria îmi era rănită. Eram amărâtă și geloasă și pur și simplu credeam că ultimul lucru pe care voiai să-l auzi de la mine era că copilul era al tău.

— Ai greșit. Și când mi-am dat seama că ai mințit, m-am simțit mai respins ca oricând. Nici măcar

n-ai vrut să-mi spui adevărul, sau să mă lași să te ajut în toată perioada cât ai fost gravidă, remarcă el. Asta a fost între noi din clipa în care ne-am cătorit... chiar fiind gravidă și neajutorată, nu voiai să ai de-a face cu mine.

Durerea pe care această convingere i-o dăduse i se citea în ochii negri.

Kelda clătină din cap.

— Niciodată nu m-am gândit la asta. Nu mă gândeam decât la Adele și la toate celelalte...

— De atunci, din Italia, nu m-am culcat cu nici una, spuse el amuzat. Lipsa ei de încredere îl făcu să zâmbească. Nu m-am apropiat de nimeni. Nu mai puteam folosi o femeie doar pentru sex, când singura femeie pe care o doream cu adevărat erai tu.

— Nici chiar Fiona ?

Angelo râse din toată inima.

— M-a părăsit imediat după căsătorie. A spus că n-o s-o mai folosesc numai ca să fac geloasă o altă femeie, dar dacă vreodată o să termin cu tine, o să-mi mai acorde încă o șansă. Ezită. Ți-a folosit mâncarea din pachete ?

— Pachete ? repetă Kelda cu sprâncenele ridicate. De la Harrod's ? *Tu le-ai trimis* ?

— N-ai bănuit ?

— Am crezut că tatăl tău le trimitea ! spuse ea. Nici prin minte nu mi-a trecut că erau de la tine...' nu după felul în care ne-am despărțit la vilă.

— Erai așa de slabă. Strânse pumnii și ridică nepăsător din umeri. Voiam să fiu sigur că mănânci cum se cuvine.

Era extraordinar de mișcată că fusese îngrijorat pentru ea, chiar dacă știa că nu era copilul lui. Chipul îi strălucea.

– Te iubesc, Angelo.

Era extraordinar cât curaj îi trebuise ca să spună aceste cuvinte.

Ochii lui strălucitori s-au îngustat, chipul dur şi măsliniu s-a încordat şi apoi, dintr-o dată, o cuprinse în braţe şi o strânse cu putere.

– Nu este nevoie să-mi spui asta.

– M-am îndrăgostit de tine în Toscana. Poate din cauza smaraldelor, îl necăji ea, sărutându-l pe gât cu o plăcere senzuală. Ori când am fost aruncată în închisoare. Sau poate iubirea a zăcut în inima mea timp de şase ani, aşteptând prilejul să iasă la suprafaţă. Dar adevărul este că sunt pur şi simplu nebună după tine.

– Am crezut că singurul lucru pe care-l doreşti este corpul meu... Sper că este inclus.

Posesivă, îşi trecu mâna peste pieptul larg şi puternic.

– Apropo, adăugă ea, cu un aer generos, sprijinindu-se de el cu tot corpul. Nu am avut nici un alt iubit...

Angelo se încordă, privirile li se încrucişară şi dintr-o dată o sărută cu pasiune. Trecură vreo două ore până când vreunul dintre ei să poată vorbi coerent.

Brusc, Kelda se ridică, gata să sară de lângă el.

– Alice ! Am uitat de ea ! şopti îngrozită.

– Probabil că Inga este cu ea. Angelo o prinse cu putere înainte ca ea să poată face o mişcare.

– Inga ?

– Am adus-o de la Geneva. Seara trecută am luat masa cu nişte prieteni. Inga a fost guvernanta copiilor lor mulţi ani. Nu mai aveau nevoie de ea şi nici nu mai stătea cu ei decât o săptămână. Aşa că după ce am primit nişte referinţe extraordinare, am vorbit cu ea, am angajat-o pe loc şi am adus-o cu mine acasă.

– Inga ? Suedeză ?

– Vorbeşte perfect englezeşte.

– Danny Philips a fugit cu guvernanta copiilor lui. Presupun că este blondă.

– Pisicuţă geloasă, îi şopti el la ureche. Are cincizeci de ani şi este cât un tanc.

– Oh ! Kelda se linişti.

– Îmi pare rău de tatăl tău, murmură el. Dar nu era criminalul fioros pe care l-au descris ziarele. Niciodată n-a fost implicat în vreo violenţă...

– Dar jaful băncii...

– Era şoferul şi nu era înarmat. Şi-a pus o mască pe faţă, a parcat pe o stradă greşită, lângă secţia de poliţie şi a dat peste cap toată operaţia. Un pic cam nepriceput, tatăl tău.

Kelda încercă din răsputeri să nu râdă. Încă o durea, dar realitatea era mai puţin dureroasă decât în povestire. Dacă Angelo a putut trece peste asta, atunci şi ea putea să ţină capul sus.

– Te iubesc, spuse cu pasiune, privindu-l în ochi.

– Îndeajuns ca să stai pentru totdeauna cu mine ? o întrebă moale, trecându-şi mâna mângâietor peste obrajii cu pometi înalţi.

– Oare vei fi o investiţie bună ?

– Foarte profitabilă, îi promise el, sărutând buzele uşor întredeschise. Cât se poate de fidel, iubitor şi permanent excitat când sunt lângă tine, completă cu un geamăt.

– Şi data viitoare când voi avea un copil...

– Voi fi acolo, vom împărţi totul.

– Înveți repede.

Kelda își trecu provocator mâna peste abdomenul lui plat și musculos și zâmbi când îi văzu reacția imediată.

– De asemenea, te miști repede.

Cu un râs răguşit, o răsturnă pe spate.

– Cum ți se pare ideea de a petrece șase săptămâni în Toscana ?

– Livada cu piersici și cireși. Oftă de plăcere.

– Și...

Și pentru un timp au uitat de lume și s-au pierdut unul în altul, găsindu-se în dragoste.

– SFÂRȘIT –

Precizări privind concursul „THE BEST"

1. — poate participa orice persoană sau grup de persoane cu aptitudini literare ;
2. — acțiunea romanelor să se petreacă în insule exotice, țări cu un turism foarte dezvoltat, țări cunoscute pentru potențialul lor economic, parțial în România etc. ;
3. — să se cunoască foarte bine țara respectivă (așezare geografică, istorie, orașe, obiceiuri etc.) ;
4. — gramatica limbii române să fie stăpânită la perfecție ;
5. — expunerea să fie cursivă, acțiunea romanului să fie modernă, desfășurată într-un ritm alert, fără accente melodramatice ;
6. — întinderea romanului 120—140 pagini dactilografiate la 2 (două) rânduri ;
7. — manuscrisele să fie trimise până la sfârșitul anului. Autorul să aibe pseudonim alături de cel real.
8. — lucrările trimise nu se mai înapoiază, premiindu-se primele trei.